

Duyên Nợ Ba Sinh

Contents

Duyên Nợ Ba Sinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	57
19. Chương 19	60
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	69
23. Chương 23	72
24. Chương 24	75
25. Chương 25	77
26. Chương 26	80
27. Chương 27	83
28. Chương 28	86
29. Chương 29	89
30. Chương 30	92
31. Chương 31	95
32. Chương 32	97
33. Chương 33	100
34. Chương 34	103
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	113
38. Chương 38	115
39. Chương 39	118
40. Chương 40	121
41. Chương 41	124

Duyên Nợ Ba Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Trùng sinh, xuyên phim, sủng, HEConvert: rich92 – TTVSố chương: 42Edit: Thỏ con tinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-no-ba-sinh>

1. Chương 1

Mặt trời lên cao đã lâu, chiếu ra những tia nắng chói chang.

Trong một biệt thự thanh lịch ở vùng ngoại ô, trên sofa một người tóc bạc phơ ngồi xem phim truyền hình. Đây là bộ phim đang được ưa thích nhất hiện nay, bà sợ ông một mình sẽ tịch mịch nên mang phim đến bảo bảo mẫu mở cho ông xem.

Bà tên là Cảnh Thần, rất trùng hợp trong bộ phim bà đang xem, nữ phụ cũng tên là Cảnh Thần. Đây là nữ phụ làm Cảnh Thần xem qua mà tiếc mãi cho số phận của cô ấy.

Rõ ràng nữ phụ và nam chính là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, hai nhà là môn đương hộ đối lại có mối quan hệ rất tốt, tốt nghiệp đại học nữ phụ trở thành vị hôn thê của nam chính. Nhưng cuối cùng lại trở thành tiểu tam xen vào tình yêu của nam nữ chính!

Đã bị đẩy thành tiểu tam thì thôi đi lại còn không chịu hết hi vọng, cứ quẩn quýt nam chính để cuối cùng không chỉ biến bản thân thành nhân vật phản diện còn làm cho xí nghiệp của nhà mình bị phá sản, cả nhà phải lưu lạc đầu đường.

Cô gái này đúng là không có chút cốt khí nào mà!! Loại này.... Đúng, là tra nam - từ ngữ của cháu gái bà - có gì tốt chứ!

Cảnh Thần rất bất bình, đã thế lại còn cùng tên với bà, biên kịch này lại còn nói là kịch tính nữa đấy!

“Ông à, ông nói xem kịch bản như thế này tại sao có thể được yêu thích vậy nhỉ, cướp vị hôn phu của người khác lại thành tình yêu đẹp đẽ chân chính, đạo đức trở nên bại hoại hết rồi! Mà nữ phụ cũng thật là, cái loại tra nam như thế có cái gì tốt, còn không bằng một ngón tay của cô gái kia! Ông nói đúng không, ông.....”

Đầu đầy tóc bạc, Cảnh Thần theo thói quen quay đầu lại nhìn, phát hiện vị trí bên cạnh trống rỗng, không có bóng dáng quen thuộc kia.

Cảnh Thần chớp mắt ngăn không cho nước mắt rơi xuống, cổ họng đau rất.

Sao bà lại quên mất chồng bà, Phong Tế, đã mất hơn 10 ngày.

Yên lặng cầm điều khiển tắt tivi. Cảnh Thần run rẩy đứng lên, đi đến phòng của hai vợ chồng mình.

Các con bà sợ bà vì mất đi chồng mà không tiếp nhận nỗi nên không cho bà đi dự tang lễ, cũng đem tất cả ảnh chụp của ông trong biệt thự mang đi hết, bà nhớ là còn một tấm ảnh hai người chụp chung nhưng không nhớ là đã để ở nơi nào.

Con người khi già đi thì trí nhớ sẽ không còn minh mẫn. Nhưng những kỉ niệm của hai người thì càng ngày càng rõ ràng

Ông hơn bà tám tuổi, lần đầu hai người gặp nhau, bà 14 tuổi ông 22 tuổi. Hai năm sau bà gả cho ông làm vợ. Từ đó trở đi hai người yêu thương bảo vệ lẫn nhau cho tới bây giờ.

Hai người ở cùng nhau bảy mươi tám năm, những lúc đó giữa hai người có tình yêu, có tình thân, đã sớm có thói quen mở mắt là có thể nhìn thấy đối phương, không cần nói cũng có thể hiểu đối phương muốn làm gì, thói quen làm bạn của nhau, quen với hương vị trên người nhau.

Vào một buổi sáng của hơn 10 ngày trước ông đã ở bên bà mỉm cười và ngừng thở. Các con sợ bà nhìn cảnh nhớ người nên chuyển bà sang căn nhà khác. Nhưng từ hôm đó đến nay thật ra bà gần như không ngủ.

Tuy rằng người già thì sẽ ngủ ít đi nhưng không có hơi thở quen thuộc của ông bà không thể nào đi vào giấc ngủ.

Cảnh Thần và Phong Tế có 76 năm làm vợ chồng, đã sớm đem đối phương hòa tan vào cốt nhục, bọn họ không có khả năng quên mất nhau cũng không thể rời khỏi nhau.

Ông nó ơi, ông đi 14 ngày rồi, tôi thật sự rất nhớ ông!

Cảnh Thần mở tủ quần áo, lấy chìa khóa trên người xuống mở ngăn kéo dưới cùng ra, là giấy chứng nhận kết hôn của Cảnh Thần và Phong Tế. Trong ảnh, Phong Tế mặc quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, Cảnh Thần mặc quần áo học sinh tuy là ảnh đen trắng nhưng được giữ gìn cẩn thận nên còn rất đẹp.

Tay Cảnh Thần thoáng run run cầm ảnh chụp lui lại mấy bước ngồi trên giường gất gao ôm ảnh chụp vào lòng.

Cảnh Thần chậm rãi nằm xuống giường nhắm mắt lại, mắt đã không còn trong suốt như thời trẻ mà trở nên đục ngầu.

Phong Tế, nếu có kiếp sau thì ông không thể chết trước tôi, người ở lại thật sự rất đau khổ.

Quả thực rất muốn khóc nhưng ánh mắt khô cạn đến mức không còn giọt nước mắt nào có thể rơi.

Vừa nghĩ Cảnh Thần vừa rơi vào mộng đẹp.

Người giúp việc làm cháo bào ngư cho Cảnh Thần đi ra ngoài tìm bà, thì phát hiện bà ôm giấy kết hôn với Phong Tế nằm trên giường mỉm cười nhưng không còn thở nữa.

Sau khi Phong Tế chết 14 ngày, Cảnh Thần cũng đi theo.

Phong Tế thọ 100 tuổi, Cảnh Thần thọ 92 tuổi

Ngày thời tiết tốt

Tiểu Thần em nhất định mãi là vợ anh.

Đây là... lời nói của ai?

Cảnh Thần chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là màu trắng, từ não truyền đến cơn đau như kim châm.

Nơi này là bệnh viện. Bà bị bệnh ư?

Kì thật khi chồng mất, bà có tới bệnh viện hay không cũng thế thôi, bọn nhỏ thật là!

Lúc này một y tá đi vào thấy bà đã tỉnh thì hé miệng cười: “Cảnh tiểu thư cô đã tỉnh. Người nhà của cô rất lo lắng cho cô, trông chừng ở bệnh viện 1 ngày 1 đêm, nếu không phải bác sĩ điều trị cam đoan cô không có việc gì, chỉ chấn động não nhẹ thì đến giờ họ còn không chịu rời đi.”

Cảnh tiểu thư?

Cảnh Thần hơi nghi hoặc, bà đã bằng này tuổi rồi còn xưng hô là tiểu thư, thích hợp sao?

Hơn nữa.... Chấn động não là sao?

“Cái kia...” Cảnh Thần mở miệng muốn hỏi liền ngậm chặt miệng, đây không phải giọng nói của bà, giọng bà sao có thể như người trẻ tuổi thế được!

Đợi chút!

Cảnh Thần nhìn y tá đang nở nụ cười ấm áp, bà cảm thấy mình không đeo kính viễn thị sao lại có thể nhìn rõ ràng vậy nhỉ!

Cảnh Thần có thói quen mím môi.

Răng...

Rõ ràng răng của bà đã bị rụng gần hết rồi... Nếu đến giờ Cảnh Thần vẫn còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra thì bà thật sự sống uống phí bao năm trời.

Có điều không biết đây là đâu và thân phận hiện giờ của bà là gì?

Cảnh Thần rất rõ thân thể này không phải của mình.

Tuy bà đã lớn tuổi nhưng cháu gái bà thường xem tiểu thuyết trọng sinh nên bà cũng biết ít nhiều, bây giờ bà trọng sinh rồi đúng không?

Mặc kệ là cái gì, nếu ông trời cho bà một sinh mệnh mới thì bà sẽ không buông tha. Chẳng qua một thời gian dài phải làm quen với cuộc sống không có ông ấy ở bên cạnh.

Cảnh Thần rất rõ ràng đây không phải thân thể của bà trước kia, mà bà cũng không có trí nhớ của thân thể này, nếu bị người thân của thân thể này phát hiện, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Ánh đèn chiếu sáng cả căn phòng Cảnh Thần quyết định tuy không biết rốt cục thân thể này xảy ra chuyện gì nhưng nói là bản thân mất trí nhớ do não bị chấn động....

(Bắt đầu từ đây, mình sẽ đổi cách xưng hô vì nữ chính đã trọng sinh nhé!)

“Y tá tiểu thư, tôi biết nơi này là bệnh viện nhưng có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không, còn nữa... tôi là ai?” Cảnh Thần lộ vẻ kinh hoàng và sợ hãi nhìn y tá, hàm răng cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt do dùng sức nên ngón tay trở lên trắng bệch. Kiếp trước tuy Cảnh Thần không phải là diễn viên nhưng sống nhiều năm lại trải qua nhiều chuyện nên nhìn biểu cảm cũng rất tự nhiên.

Bộ dáng vừa kiên cường lại vừa yếu ớt của Cảnh Thần làm y tá động lòng trắc ẩn, cô ấy đi tới bên giường cầm tay Cảnh Thần nắm thật chặt, “Cảnh tiểu thư không cần lo lắng, có thể do đầu bị va chạm dẫn đến mất trí nhớ tạm thời.” Cô ấy ấn vào nút gọi bác sĩ rồi mỉm cười nói: “Bác sĩ sẽ nhanh thôi, đồng nghiệp của tôi đã liên hệ với người nhà cô. Tiểu thư đừng suy nghĩ nhiều, tin rằng đây chỉ là mất trí nhớ tạm thời.”

Cảnh tiểu thư? Lúc này Cảnh Thần mới chú ý đến xưng hô của y tá dành cho mình, may mà thân thể này cùng tên với cô ở kiếp trước, vậy cũng tốt, sẽ tránh được trường hợp khi có người gọi mà cô lại không phản ứng.

Kế tiếp mọi chuyện chỉ có thể dùng từ rối loạn để hình dung. Bác sĩ điều trị trị đến không lâu còn chưa kịp chẩn đoán thì cửa phòng bệnh mở ra có 3 người hấp tấp đi vào.

Người phụ nữ trung niên chạy đến trước ôm Cảnh Thần vào lòng, miệng không ngừng nói : “Thần Thần, tại sao con lại mất trí nhớ, chỉ ngã nhẹ thôi làm sao có thể nghiêm trọng thế? Không phải ngay cả mẹ con cũng quên chứ, mẹ là mẹ con, Thần Thần...”

Mà người đàn ông trung niên mặc âu phục xanh đen nét mặt đau đớn, thở dài một hơi nhìn vợ đang ôm con gái, cau mày trao đổi với bác sĩ.

Người còn lại là một anh chàng đẹp trai khoảng 27, 28 tuổi hấn đứng bên giường dùng ánh mắt dịu dàng thương tiếc, vừa cưng chiều vừa đau lòng nhìn Cảnh Thần đang nằm trên giường.

“Cảnh tổng, lúc trước theo chẩn đoán ban đầu của chúng tôi, gáy của Cảnh tiểu thư bị thương chỉ gây chấn động não nhỏ thôi. Hiện tại lại xuất hiện hiện tượng mất trí nhớ làm chúng tôi có chút trở tay không kịp nhưng chắc chắn chỉ là mất trí nhớ tạm thời. Có điều bệnh viện vẫn đề nghị tốt nhất nên để Cảnh tiểu thư làm xét nghiệm kiểm tra não, làm vậy có thể biết rõ tiểu thư có bị tổn thương não bộ hay không, từ đó chúng tôi mới có thể đưa ra phán đoán chính xác.” Bác sĩ điều trị nâng mắt kính, tốc độ nói chuyện với người đàn ông trung niên rất nhanh.

Cảnh Hoằng Hi dùng khước mắt nhìn vợ đang ôm con gái khóc, mà con gái với ánh mắt mờ mịt giơ tay lên nhưng không biết phải làm gì, ánh mắt trầm xuống, ông nhất định sẽ điều tra xem chuyện này do ai làm, ông nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó!

“Vậy làm phiền bác sĩ sắp xếp, bác sĩ Phong.” Cảnh Hoằng Hi nói với bác sĩ Phong.

Bác sĩ Phong này ông phải lợi dụng quan hệ mới có thể mời đến xem bệnh cho con gái. Nếu không, người kia căn bản sẽ không tiếp nhận ca bệnh chấn động não nhỏ của con gái ông, dù sao anh ta cũng học ở nước ngoài trở về lại chữa được không ít ca bệnh khó, là một bác sĩ thiên tài.

“Không cần cảm ơn, đây là việc mà một bác sĩ như tôi nên làm. Thế tôi đi trước, Cảnh tổng nên khuyên phu nhân không nên kích động, việc đó không có lợi cho sự hồi phục của Cảnh tiểu thư”. Nói xong bác sĩ Phong gật đầu dẫn trợ lý rời đi.

Trước khi đi, bác sĩ Phong khế hạ mắt kính, nhìn Cảnh Thần đầy ẩn ý, khước môi hơi cong lên.

2. Chương 2

Trên hành lang của bệnh viện, trợ lý Triệu Bằng Dực dè dặt nhìn bác sĩ Phong nhiều lần, cuối cùng không nhịn được tò mò hỏi: “Bác sĩ Phong, ngài đã gặp chuyện gì vui sao, hình như tâm tình ngài rất tốt.”

Bác sĩ Phong là chủ nhiệm trẻ tuổi nhất trong bệnh viện, năm nay vừa tròn 30 tuổi, có bối cảnh khá giả, ở bệnh viện được mệnh danh là người đàn ông độc thân hoàng kim. Nhìn qua là người ôn hòa nhã nhặn, nhưng khi ở chung mới biết anh là người lạnh lùng.

Mặc dù đã đảm nhận chức trợ lý cho anh được 2 năm nhưng hai người cũng chỉ dừng ở mức quan hệ trong công việc. Bác sĩ Phong rất kín kẽ trong vấn đề riêng tư nên hẳn cũng chỉ có thể là một trợ lý.

Bệnh viện vốn đã chuẩn bị cho bác sĩ Phong một nữ trợ lý, nhưng bác sĩ từ chối, đối với các y tá hay nữ bác sĩ trong bệnh viện mà nói, bác sĩ Phong chính là đối tượng kết hôn tốt nhất. Cho nên hẳn cảm thấy cũng may mình là một người đàn ông thực thụ nên mới giữ được công việc này.

Giống như thường ngày, Triệu Bằng Dực hỏi cho có lệ vì hẳn biết trừ chuyện liên quan đến công việc, thì bác sĩ Phong không bao giờ nói chuyện phiếm với mình.

“Ha ha.”

Không ngờ bác sĩ Phong lại nở nụ cười, nụ cười kia thể hiện tâm trạng sung sướng nhưng lại làm Triệu Bằng Dực đổ mồ hôi lạnh.

Đây có thật là Phong Tế - chủ nhiệm của bệnh viện bọn họ, người mà mỗi khi nhếch miệng cười thì có nghĩa là có người gặp xui xẻo không?

Chẳng lẽ lúc hắn không để ý đã bị đổi người chứ!

Trong khi Triệu Bằng Dực kinh ngạc, đầu óc suy nghĩ miên man, thì Phong Tế mở miệng, giọng nói trầm ấm làm các y tá và nữ bác sĩ mê mẩn, chậm rãi nói: “Đúng vậy, tôi rất vui vẻ, trong 14 năm đây là lần đầu tiên tôi vui như vậy.”

Lựa chọn sáng suốt nhất đời này của anh - Phong Tế, là tiếp nhận người bệnh này do có cái tên quen thuộc.

Triệu Bằng Dực đang ở một bên rồi rầm nghe xong lại càng không hiểu, từ trước đến giờ hắn vẫn luôn ở bên Phong Tế, thật sự không biết rốt cục vì cái gì mà Phong Tế vui vẻ thế. Hiện tại trên mặt Phong Tế tràn đầy tươi cười và dịu dàng, không giống với nụ cười ứng phó giả tạo thường ngày.

“Triệu Bằng Dực, mau chuẩn bị để vị tiểu thư bị tổn thương não bộ kia chụp CT.” Phong Tế nói với Triệu Bằng Dực đang đứng ngăn người, rồi một mình đi vào thang máy.

Đứng trong thang máy, Phong Tế gỡ kính xuống lộ ra đôi mắt đẹp dài tràn đầy tang thương và cơ trí, cùng với một chút cô đơn và điên cuồng.

Bởi vì não chấn động mà mất trí nhớ....

Tiểu Thần có phải là em không?

Trong phòng bệnh, Cảnh Hoằng Hi ôm vợ vào lòng, nhẹ giọng an ủi, nói cho bà biết hiện tại Cảnh Thần cần tĩnh dưỡng, không thể ồn ào sẽ không tốt cho sức khỏe của cô.

Người kia ở một bên vẫn dùng ánh mắt đầy tình ý nhìn Cảnh Thần, hắn ngồi xuống bên giường nắm tay cô thật chặt.

Cảnh Thần thử rút tay về lại bị nắm lại, cô nhú mày nói với người kia: “Vị tiên sinh này, anh có thể buông tay ra không, chúng ta không quen biết, anh lại cầm tay tôi như vậy không tốt đâu.”

Người có thể nắm tay cô chỉ có thể là chồng cô!

Không biết anh có trọng sinh luôn không, nghĩ đến khả năng này Cảnh Thần cũng cảm thấy cơ hội không lớn. Trong nháy mắt tâm trạng cô u ám hẳn.

“Thần Thần bác sĩ đã nói em chỉ tạm thời mất trí nhớ thôi, mới không nhớ được anh.” Anh chàng không tán thành với lời nói của cô, “Anh là Đường Dương, anh với em là thanh mai trúc mã, cũng là vị hôn phu của em, tại sao anh lại không thể nắm tay vị hôn thê của mình?”

Đường Dương?!

Cả người Cảnh Thần hơi run rẩy, nhưng bị Đường Dương phát hiện. Hắn buông tay Cảnh Thần, đi đến sofa cầm áo khoác khoác thêm cho cô.

“Em vừa bị thương phải chú ý sức khỏe của mình. Lạnh mà cũng không biết nói một tiếng, Thần Thần, em đúng là không có anh không được rồi, đã thế giờ lại còn mất trí nhớ.” Đường Dương cười rất dịu dàng, giờ tay khẽ điểm chóp mũi Cảnh Thần một cách thân thiết.

Mà nội tâm Cảnh Thần lúc này cũng đầy sóng to gió lớn.

Thân thể cô hiện tại họ Cảnh, tuy không ai nói nhiều nhưng cô cũng hiểu được đại khái. Người phụ nữ trung niên tự nhận là mẹ cô gọi cô là ‘Thần Thần’, người tên ‘Đường Dương’ nhận mình là vị hôn phu của cô, cũng gọi cô là ‘Thần Thần’. Những điều này khiến Cảnh Thần không thể tự lừa mình dối người nữa.

Cảnh Thần.....

Đường Dương....

Tại sao cô lại trọng sinh thành vị hôn thê kia, người yêu chết đi sống lại của nam chính, người khiến cô thương tiếc không thôi.

Cho nên cô không chỉ trọng sinh mà còn xuyên không! Xuyên vào người cùng tên với cô, nhưng có kết cục cực kì bi thảm?

Cảnh Thần dùng khóe mắt quan sát người đang ngồi bên giường bệnh của mình, Đường Dương đang dùng ánh mắt thâm tình nhìn mình, cô cảm thấy không chỉ gáy bị đụng bị thương mà cả người cũng đau.

Ban đầu khi Cảnh Thần xem phim, cô cũng không hiểu những tình tiết kia rốt cuộc là sao.

Phim bắt đầu lúc đôi thanh mai trúc mã Đường Dương và Cảnh Thần đang yêu nhau, khi Cảnh Thần tốt nghiệp, Đường Dương đã cầu hôn cô nhưng vì cha mẹ Cảnh Thần chỉ có Cảnh Thần là con một, lưu luyến muốn cô ở bên cạnh thêm vài năm nên hai người chỉ tổ chức lễ đính hôn.

Sau đó Cảnh Thần bởi vì chuyện ngoài ý muốn, phải vào bệnh viện, mà Đường Dương vẫn luôn ở bên quan tâm chăm sóc cô.

Cha Cảnh Thần, Cảnh Hoàng Hi luôn yêu thương cưng chiều con gái quyết tìm cho ra người đã làm hại con gái mình, bắt hắn phải trả giá gấp 10 lần. Nhưng không ai biết tại sao con gái của kẻ đầu sỏ lại biết bệnh viện nơi Cảnh Thần điều trị, tìm đến phòng bệnh, quỳ xuống khóc lóc cầu xin cho cha mình.

Cảnh Thần lớn lên trong sự yêu chiều của cha mẹ, trở thành người ngang ngược điều ngoa, sao có thể buông tha dễ dàng cho người làm mình phải vào bệnh viện chứ. Tiếp đó, Đường Dương cảm thấy cô hơi quá đáng, cô gái vừa dịu dàng vừa kiên cường khiến người ta thương tiếc kia đã quỳ xuống trước mặt cô, nhưng cô không chịu tha thứ, cô đúng là đã bị bố mẹ chiều hư.

Khi nhìn cô gái mảnh mai trước mặt, Đường Dương cũng quên mất một điều là từ trước đến nay, người yêu thương chiều chuộng Cảnh Thần nhất chính là bản thân hắn.

Kế tiếp, Đường Dương không nhìn nổi cảnh này được nữa đã mắng Cảnh Thần một trận, tức giận phẩy tay áo bỏ đi. Cảnh Thần sợ chọc Đường Dương tức giận nên chịu uất ức, ghen ngào nói với cha mình tha thứ cho người kia.

Nhưng Cảnh Thần đâu ngờ cô đã tha thứ, cũng không khiến tâm trạng Đường Dương tốt hơn, ngược lại làm Đường Dương cảm thấy cô rất ngang bướng, ý vào cha mẹ yêu thương mà điều ngoa tùy hứng, thích làm gì thì làm đó, không biết thông cảm cho người khác.

So với Cảnh Thần, cô gái mảnh mai tên Bạch Yến Vũ mới chính là người con gái dịu dàng hiền thực, tuy điều kiện gia đình không tốt nhưng luôn cố gắng vươn lên, vì cha mẹ mà ra sức cầu tình.

Bạch Yến Vũ không được coi là mỹ nữ cho lắm, chỉ được tính là thanh tú nhưng trên người cô ta lại tỏa ra nét diễm đạm, đáng yêu. Nội tâm cô ta rất kiên cường, mặc dù gia đình khó khăn song cô ta lại có sự kiêu ngạo của bản thân.

Đường Dương bị cô gái tốt đẹp như vậy chinh phục, hắn đột nhiên phát hiện tình cảm của hắn và Cảnh Thần thực ra chỉ là tình anh em, chỉ vì sống chung với nhau lâu ngày nên khiến hắn lầm tưởng là tình yêu. Đường Dương bắt đầu theo đuổi Bạch Yến Vũ không buông, cô gái này mới chính là người hắn muốn cưới làm vợ.

Vì Bạch Yến Vũ đến bệnh viện cầu xin nên biết Đường Dương là hôn phu của Cảnh Thần, do đó không tiếp nhận tình cảm của hắn. Kết quả hai người xa nhau 3 năm, trong thời gian ấy đã xảy ra rất nhiều chuyện, cuối cùng Bạch Yến Vũ bị sự thâm tình của Đường Dương đã động nên đáp lại tình cảm của hắn.

Đường Dương nhớ đến việc mình và Cảnh Thần còn có hôn ước. Nay người trong lòng đã đồng ý sẽ ở bên hắn nên đương nhiên hắn muốn hủy hôn với Cảnh Thần. Nội dung đến đây hơi chán ngắt, vì thế Cảnh Thần không xem tiếp, sau đó xảy ra chuyện gì cô cũng không biết.

Cảnh Thần chỉ biết kết thúc.

Cảnh Thần bất mãn với việc Đường Dương đơn phương hủy hôn nên không đồng ý. Cuối cùng cô từ vị hôn thê của Đường Dương trở thành người thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác. Không chỉ vậy, cô còn thân bại danh liệt, cha mẹ thì bị tai nạn giao thông qua đời, nhà họ Cảnh phá sản.

Lúc trước khi xem đến đây Cảnh Thần rất bức xúc, không hiểu sao phim này lại có thể trở thành phim hot nhất, đây chẳng phải đã phá hỏng quan niệm sống sao?

Không thích thì sớm hủy hôn là được, lại còn dây dưa ba năm làm phí hoài tuổi thanh xuân của con gái người ta. Rồi làm vị hôn thê trở thành ba thứ ba, mà kẻ thứ ba thì trở thành người yêu duy nhất của nam chính!

Nhưng quan trọng nhất là cô lại trọng sinh thành vị hôn thê đó!

Chẳng lẽ hiện tại cô nằm viện là do cha của Bạch Yến Vũ làm hại?

Cảnh Thần cảm thấy rất tệ, trọng sinh là chuyện tốt, song trọng sinh đến bộ phim truyền hình này, đã vậy còn trọng sinh thành người cuối cùng có kết cục bi thảm thì thành chuyện không tốt rồi!

Hiện tại cô phải làm sao đây?

Ông xã không ở bên cạnh cũng thôi đi, còn phải ứng phó với gã đàn ông phiền toái này, sớm biết thế đã không trọng sinh!

Cảnh Thần dùng sức rút tay ra, cả người nổi da gà. Gã này về sau luôn miệng nói chỉ có tình cảm anh em với Cảnh Thần, mà hiện giờ lại bày bộ dạng thâm tình, cương chiều, dịu dàng, lừa quỷ hả!

“Xin lỗi, tôi quả thật không biết anh, anh đừng như vậy có được không?” Cảnh Thần nhìn Đường Dương, nghiêm túc nói.

Hiển nhiên hành động và lời nói của Cảnh Thần đều nằm trong dự liệu của Đường Dương.

Vị hôn thê của hắn mặc dù ngang ngược nhưng những lúc ở trước mặt hắn đều rất dịu dàng chăm sóc. Hiện tại vẻ mặt nghiêm túc của cô khiến hắn không chấp nhận nổi.

“Thần Thần, em...” Đường Dương mang nét mặt phức tạp nhìn Cảnh Thần.

Đường Dương và Cảnh Thần được coi là thanh mai trúc mã, hai nhà lại chơi với nhau lâu năm, Cảnh Thần nhỏ hơn hắn 6 tuổi nên hắn rất yêu thương cô em gái này, mà cô rất tốt với hắn, luôn ỷ lại hắn.

Do đó khi Cảnh Thần tốt nghiệp đại học, việc hai người đến với nhau cha mẹ hai bên cũng ủng hộ.

Cảnh Thần rất yêu Đường Dương nên ở trước mặt hắn luôn thu lại sự điêu ngoa của mình, rất dịu dàng với hắn.

Mà sau khi bị thương lại xem hắn như người xa lạ, vạch rõ giới hạn với hắn.

Làm Đường Dương không biết phải làm thế nào cho phải.

3. Chương 3

“Đường Dương cháu về trước đi.” Cảnh Hoằng Hi sau khi an ủi được vợ mới chú ý đến không khí kì quái giữa con gái và Đường Dương. Nhìn sắc mặt con gái tái nhợt, cắn môi trong mắt Cảnh Hoằng Hi hiện lên tia đau lòng liền nói với Đường Dương.

Đường Dương đứng lên vẻ mặt có chút khấn trương nhìn Cảnh Hoằng Hi: “Bác trai, cháu...”

“Không có việc gì, Đường Dương.” Cảnh Hoằng Hi phát tay với hắn, “Hiện tại Thần Thần mất trí nhớ, không nhớ rõ cháu, cháu chỉ cần thân thiết với nó như trước đây thì nó sẽ sớm quen thôi. Do đó cháu nên về trước đi. Bác và bác gái sẽ chăm sóc nó thật tốt, hơn nữa cháu còn phải lo việc trong công ty, nếu bác nhớ không lầm thì cháu mới được thăng chức lên làm tổng giám đốc không lâu nhỉ?”

“Vậy cháu xin phép đi trước.” Đường Dương cung kính nói với Cảnh Hoằng Hi, sau đó quay qua nói với Cảnh Thần: “Thần Thần, em hãy nghỉ ngơi cho tốt, mai anh sẽ đến thăm em.”

Cảnh Thần trầm mặc một lúc mới ngẩng đầu lên nói: “Cảm ơn vì đã đến thăm tôi, Đường tiên sinh. Nhưng ngày mai anh không cần đến đâu, tôi thật sự không biết anh.”

Quả thật Cảnh Thần không muốn gặp lại hắn, vừa nghĩ hắn sẽ ở bên giường bệnh cô lại vừa gặp đã yêu với Bạch Yến Vũ, đã khiến cả người cô đều mất tự nhiên. Tuy cô không thích Đường Dương nhưng cũng không muốn nhìn thấy cái cảnh ấy.

“Thần Thần...” Đường Dương còn muốn nói gì song Cảnh Hoằng Hi lại vỗ vai hắn làm hắn thu về những lời muốn nói. Hắn thở dài xoay người đi ra ngoài, Cảnh Hoằng Hi đi theo sau.

Hai người ra khỏi phòng bệnh, Cảnh Hoàng Hi cẩn thận đóng cửa lại rồi nói với Đường Dương: “Đường Dương, mấy ngày tới cháu đừng tới bệnh viện, cháu hãy đi tìm hiểu nguyên nhân làm Thần Thần bị thương. Con của bác bác hiểu rất rõ tuy có đôi lúc nó điêu ngoa tùy hứng nhưng nó không phải người xấu, giờ nó bị thương thành như vậy, nguyên nhân chắc chắn không phải do nó đã đắc tội với người khác.”

Hiện tại Cảnh Thần không chỉ bị thương mà còn bị mất trí nhớ, nghe bác sĩ Phong nói mặc dù không ảnh hưởng đến sức khỏe nhưng có thể cả đời này cũng sẽ không nhớ lại mọi chuyện. Ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho thủ phạm đã làm con gái trở nên như thế này!

Trong phòng bệnh, Cảnh Thần giơ tay lên xoa xoa huyết thái dương. Bây giờ không chỉ có cái gáy đau mà huyết thái dương cũng hơi đau đớn, phương thức trọng sinh của cô chắc là có vấn đề!

“Thần Thần, sao vậy con, khó chịu sao?” Cảnh phu nhân - Phạm Niệm Chân ngồi bên giường bệnh, vươn tay giúp con gái xoa bóp, “Không biết ai làm Thần Thần nhà chúng ta thành như vậy nhưng con yên tâm đi, bố mẹ tuyệt đối không bỏ qua cho hắn.”

“....”

Cảnh Thần rất muốn nói không cần tìm người đó, đây chỉ là việc ngoài ý muốn thôi. Nhưng bây giờ cô đang là người mất trí nhớ nên không thể nói thế được!

“....Mẹ,” Cảnh Thần gọi có chút rối rắm, cô - một người 92 tuổi lại gọi một phụ nữ trung niên chưa đến 50 tuổi là mẹ, thật sự rất khó khăn. “Đầu con hơi đau muốn ngủ một lát.”

“À, được.” Phạm Niệm Chân vì một tiếng ‘mẹ’ kia của con gái mà thất thần một lúc, sau đó bà dịu dàng giúp cô kê lại gối, đỡ cô nằm xuống, rồi điều chỉnh giường thấp một chút.

Cảnh Thần chỉ muốn dùng nghĩ ngơi làm cố nhưng không ngờ vừa nằm xuống lại ngủ quên mất.

Nhìn Cảnh Thần mặc dù đã ngủ nhưng chân mày luôn cau mày, Phạm Niệm Chân đau lòng không thôi.

Lúc này cửa phòng mở ra, Cảnh Hoàng Hi bước vào.

“Thần Thần ngủ rồi à?”

“Vâng, con nói đau đầu muốn nghỉ ngơi một lúc.”

“Niệm Chân em ở đây chăm sóc Thần Thần, anh phải đến công ty làm chút việc.” Cảnh Hoàng Hi ôm vợ, “Buổi chiều lúc Thần Thần làm kiểm tra CT anh sẽ cố gắng đến. Nếu thật sự không kịp, thì em hãy đi theo Thần Thần. Anh đã sắp xếp Phong Tế - vị bác sĩ Phong kia giúp đỡ, em yên tâm đi, cậu ta là bác sĩ số một số hai ở bệnh viện này. Hơn nữa cậu ta là cháu trai của Phong lão gia, chắc chắn sẽ cố hết sức.”

“Bác sĩ điều trị cho Thần Thần là cháu của Phong lão gia ư?” Phạm Niệm Chân nhớ đến vị bác sĩ lịch sự tao nhã có thân hình cao lớn, mang cặp kính đen kia, liền mỉm cười gật đầu, “Hoàng Hi, anh không nói em còn không để ý, cậu ta đúng là rất giống Phong lão gia.”

“Không nhắc đến thì thôi.” Cảnh Hoàng Hi cười trêu ghẹo, “Nếu không phải Thần Thần nhà chúng ta còn nhỏ, anh thật sự muốn bàn chuyện hôn nhân của con với Phong lão gia. Phong Tế còn trẻ tuổi mà đã ra nước ngoài du học, không dựa vào gia thế, sau khi về nước 2 năm, mới 30 tuổi đã là bác sĩ chủ nhiệm, tiền đồ tương lai rất rộng mở!”

“Anh cũng đừng suy nghĩ nhiều. Ai chẳng biết bảo bối của chúng ta và Đường Dương tình cảm thâm thiết, chúng ta cũng không thể ngăn cản, giờ nó cũng gần như là người của Đường gia rồi.” Phạm Niệm Chân cười nói nhưng lại nhanh chóng thu lại nụ cười, “Có điều lần này bị thương mất trí nhớ, hình như Thần Thần hơi lạnh nhạt với Đường Dương, khiến em có chút không quen. Hơn nữa Hoàng Hi à, vừa nãy Thần Thần gọi em là ‘mẹ’ chứ không phải ‘mẹ già’ đấy. Hoàng Hi, anh nói xem liệu cả đời này Thần Thần có thể không khôi phục trí nhớ không?”

Nói xong khuôn mặt được bảo dưỡng cẩn thận của bà toát ra vẻ sợ hãi và bất an, Cảnh Hoàng Hi xoay người ôm bà vào lòng.

“Yên tâm đi, Niệm Chân.” Cảnh Hoàng Hi an ủi, “Thần Thần nhất định sẽ khôi phục trí nhớ, còn có Phong Tế, em phải tin vào y thuật của cậu ta. Hơn nữa dù Thần Thần không thể khôi phục trí nhớ nhưng nó vẫn

là con gái bảo bối của chúng ta! Nhà họ Cảnh chúng ta không phải không nuôi nổi con gái, nếu cả đời con cũng không thể khôi phục thì chúng ta sẽ chăm sóc nó cả đời là được! Anh cũng không coi trọng thằng nhóc Đường Dương kia, nhưng Thần Thần lại thích nó nên anh mới đồng ý chuyện của hai đứa.”

“Hoàng Hi, em cảm thấy Đường Dương rất tốt, tính cách con gái chúng ta hơi ngang ngược, chỉ có người lớn tuổi hơn nó như Đường Dương mới có thể bao dung. May mà có Đường Dương, nếu không chúng ta chắc sẽ đau đầu vì con gái không gả đi được.” Nói đến đây tâm trạng Phạm Niệm Chân cũng đỡ hơn.

“Con gái chúng ta sao không ai cưới chứ, những người muốn cưới nó phải xếp hàng dài đấy!” Cảnh Hoàng Hi không muốn cùng vợ nói về chuyện Đường Dương liền chuyển đề tài, “Được rồi, anh không nói nữa, công ty còn có một hội nghị đầu thầu công trình mới, anh đi trước đây.”

“Đi đi, đi đi, Thần Thần đã có em lo, anh cứ yên tâm.”

Cảnh Thần rơi vào giấc ngủ say, lại chẳng phải giấc ngủ bình thường, mà sắp tiến vào trí nhớ của thân thể này. Hơn nữa cô hẳn nên cảm ơn vị thần cho cô trọng sinh, xuyên không, ít nhất bây giờ cô tỉnh lại không cần phải giả vờ mất trí nhớ nữa, cũng biết cách ở chung với gia đình, bạn bè để không bị lộ.....

Đợi chút!

Cảnh Thần nhớ tới Đường Dương, cô nên vờ mất trí nhớ thì hơn!!! Nghĩ đến việc gã đàn ông kia vẫn còn là vị hôn phu của mình, Cảnh Thần liền cảm thấy không được thoải mái.

Đúng rồi, trong phim không nói đến, nhưng trong trí nhớ của thân thể này, Cảnh Thần biết trước đây thân thể này rất lợi hại, đã nhận được giấy trúng tuyển nghiên cứu sinh của một trường đại học ở Mỹ. Trong phim vì sao Cảnh Thần không đi thì cô không biết, nhưng hiện tại cô đang tính đi đấy!

Kiếp trước khi Cảnh Thần 16 tuổi đã lấy Phong Tế nhưng chưa bao giờ vì thế mà bỏ học, nên vẫn theo kịp được thời đại, bên cạnh đó cũng do Phong Tế luôn ở bên ủng hộ cô.

Nếu không các cháu trai cháu gái nhà cô cũng không thích theo chân hai người già bọn cô nói chuyện chơi đùa?

Cô và Phong Tế hơn 90 tuổi vẫn có thể dùng máy tính chỉ là nó rất hại mắt nên hai người không dùng quá nhiều.

Kiếp trước cô và Phong Tế đi qua rất nhiều quốc gia nhưng chưa bao giờ dừng chân lại lâu, lần này có lẽ sẽ thử cuộc sống ở quốc gia khác một chút. Đối với Cảnh Thần, tiếng anh cũng không có gì khó khăn, tuy chưa đến mức nói năng lưu loát nhưng cô tin bản thân mình có thể nhanh chóng nâng cao trình độ tiếng anh.

Đến lúc đó dù tính cách mình có hơi thay đổi, song Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân sẽ không nghi ngờ.

Hơn nữa Đường Dương và Bạch Yến Vũ cũng sắp gặp nhau, nghĩ đến hai người họ là nam nữ chính, cho dù không gặp nhau ở trong bệnh viện thì cũng sẽ gặp ở chỗ khác!

Chờ Đường Dương vừa gặp đã yêu với Bạch Yến Vũ, cô sẽ nghĩ cách hủy hôn với Đường Dương, làm vậy có thể tránh được kết cục bi thảm như trong phim của thân thể này nhỉ?

Suy nghĩ ổn thỏa mọi thứ, Cảnh Thần chậm rãi mở mắt lại phát hiện cô đã ngủ rất lâu, ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng do đèn đường hắt vào.

Không ai ở đây sao?

Cảnh Thần định thử ngồi dậy lại phát hiện cả người không có sức, đang tính buông, chợt có một đôi tay rắn chắc ôm lấy cô giúp cô ngồi dậy. Khi cô đã ngồi xong, người nọ không thu tay về, trái lại ngồi phía sau cô, ôm cô vào lòng.

Theo bản năng Cảnh Thần muốn hét lên, song đột nhiên cô mở to mắt, cắn chặt môi.

Tại sao lại có cảm giác rất quen thuộc nhỉ!

Nhưng mà, sao có thể chứ, chẳng lẽ cô vẫn đang nằm mơ?

Cảnh Thần đưa tay lên mép, muốn cắn thử xem liệu mình có đang nằm mơ hay không thì một giọng nam trong sáng cô chưa từng nghe, lại rất êm tai từ phía sau cô truyền đến.

“Tiểu Thần, heo con, đói đến choáng váng rồi à, cả tay mình cũng không tha? Nhưng sao anh nỡ để tiểu Thần nhà anh đói bụng chứ, anh đã sớm chuẩn bị món cháo trứng em thích ăn nhất rồi, sau khi tan tầm về nhà anh nấu xong mang tới đây ngay, giờ vẫn còn ấm.”

Một cánh tay rời khỏi lưng cô cầm hộp giữ nhiệt trên tủ đầu giường đưa đến trước mặt cô, sau đó tay kia mở nắp hộp giữ nhiệt ra.

Mùi cháo trứng quen thuộc xông vào mũi khiến hốc mắt Cảnh Thần đỏ hoe.

Đây không phải mơ, tất cả đều là sự thật, đúng không?!

“Tiểu Thần kén ăn, anh không cho hành băm vào. Muốn anh bón hay em tự ăn hửm?” Giọng nói kia lại vang lên.

Cảnh Thần rất muốn xoay đầu lại nhưng không có can đảm.

Cô sợ đây chỉ là giấc mơ như những giấc mơ cô thỉnh thoảng mơ trong 14 ngày đó.

Cảnh Thần run run vươn tay, nắm chặt bàn tay to thon dài với những khớp xương rõ ràng đang cầm hộp giữ nhiệt trước mặt mình, dùng giọng nói có chút chên vênh gọi cái tên mà cô đã từng gọi vô số lần.

“Ông nó, A Tề...”

Một lát sau, người nọ ở phía sau cúi đầu, ở bên tai cô đáp lại.

“Là anh... tiểu Thần của anh.”

4. Chương 4

Nhất thời trong phòng bệnh yên lặng như tờ, chỉ nghe được tiếng hô hấp của hai người và tiếng ô tô ở ngoài đường.

Cảnh Thần nhắm chặt hai mắt, thả lỏng thân thể, vùi cả người vào lòng người phía sau.

“Là anh thật à, Tề.” Không phải câu hỏi mà là một câu trần thuật. Cảnh Thần muốn xác định tất cả đều là sự thật chứ không phải mơ.

“Tiểu Thần, là anh.” Phong Tề để hộp giữ nhiệt lên tủ đầu giường, hai tay ôm chặt Cảnh Thần vào lòng, thì thầm bên tai cô, “Anh đã từng nghĩ sẽ không bao giờ tìm được tiểu Thần của anh nữa. May mà anh không bỏ cuộc, may mà ông trời chiếu cố, cho em trở về bên cạnh anh.”

Cảnh Thần từ trong lòng Phong Tề ngồi dậy, ngoái đầu nhìn người đàn ông sau lưng.

Đây là khuôn mặt cô chưa từng nhìn thấy, nhưng không thể phủ nhận gương mặt mặt này rất đẹp. Thứ khiến Cảnh Thần chú ý nhất là đôi mắt hẹp dài của Phong Tề.

Lúc này đôi mắt đen nhánh tràn ngập niềm vui sướng, sự cưng chiều và nhớ thương.

Đây là đôi mắt này rất quen thuộc với Cảnh Thần, và đã làm bạn với cô hơn 70 năm.

Cảnh Thần vươn tay vuốt đôi mắt sâu thẳm kia, xúc cảm ấm áp từ đầu ngón tay truyền đến làm lòng cô bủn rủn không nói nên lời.

Cảnh Thần mang đôi mắt ngập nước từ từ tiến lại gần khuôn mặt điển trai của Phong Tề, cô ngẩng đầu in đôi môi đỏ tươi lên làn môi mỏng của anh. Hai người cứ như vậy dán vào nhau, cảm nhận độ ẩm, hơi thở và nhịp tim của nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Thần cảm thấy mình lại đắm chìm trong đôi mắt phượng kia của anh.

Khuỷu tay này, ánh mắt này đến bây giờ vẫn là nơi an toàn, hạnh phúc nhất của cô.

Cảnh Thần không ngờ cô có thể gặp lại Phong Tế, lại được anh ôm vào lòng, cảm nhận cảm giác an toàn mà anh mang đến.

Nước mắt theo gò má chảy xuống.

“Sao lại khóc rồi?” Giọng của Phong Tế hơi khàn khàn, rời khỏi môi cô, nhẹ nhàng hôn lên vệt nước mắt của Cảnh Thần, “Gặp lại anh không vui sao, tiểu Thần.”

“Anh đang nói đùa à, Tế?” Cảnh Thần rút cuộc trấn tĩnh lại, cô lập tức cho anh một ánh mắt xem thường.

Phong Tế trầm thấp nở nụ cười: “Đúng là Tiểu Thần của anh rồi. Được rồi, trước hết em hãy ăn hết cháo đã, chắc là em đói lắm, ăn xong chúng ta từ từ nói chuyện.”

Nói xong Phong Tế lấy hộp giữ nhiệt trên tủ đầu giường, cầm thìa bón cho Cảnh Thần từng chút một.

“Tế, anh đã ăn chưa?” Cảnh Thần ăn mấy thìa, cảm thấy không đói lắm, quan tâm hỏi.

Phong Tế chậm rãi bón cho cô nói: “Anh đã ăn ở nhà rồi, đây là chuẩn bị cho em.”

Một lúc sau, cháo trong hộp giữ nhiệt đã thấy đáy, Cảnh Thần che miệng rất nho nhã ợ một tiếng. Cô cười híp cả mắt: “Đã lâu không được ăn cháo do anh nấu, nhớ thật ấy, ăn ngon ghê.”

Sau đó hốc mắt Cảnh Thần lại đỏ, cô nhào vào lòng Phong Tế, ôm thật chặt thắt lưng anh, vùi mặt vào lòng anh.

“Tế, em rất nhớ anh! Anh đi rồi, em chẳng làm tốt chuyện gì, cũng không làm được việc gì, ngay cả ngủ cũng không ngủ được. Lẽ nào em đang nằm mơ! Em thật sự trông thấy anh, có phải không? Tế, Tế, Tế.....”

Bởi vì vùi mặt trong lòng Phong Tế nên giọng nói của Cảnh Thần hơi mơ hồ nhưng Phong Tế lại nghe rất rõ, cuối cùng Cảnh Thần còn gọi tên anh khiến lòng anh mềm nhũn.

Anh vươn tay ôm cô thật chặt, cảm giác rung động và ẩm ướt từ lồng ngực truyền đến, cho anh biết tiểu Thần lại khóc.

“Anh ở đây, Tiểu Thần, đừng khóc.” Phong Tế cúi đầu hôn đỉnh đầu cô, dịu dàng nói.

Cảnh Thần ngẩng đầu lên, nước mắt trực trào nhìn anh, hơi hung ác nói: “Tế, lần này anh dám bỏ em lại, em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh!”

Phong Tế trầm mặc, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô.

Phong Tế sẽ không hứa hẹn với Cảnh Thần những chuyện anh không làm được, mà chuyện sống chết... anh không thể không chế, cho nên anh không biết nói gì.

Tuy rằng tiểu Thần cũng trọng sinh đến thế giới này, nhưng hai người lại trọng sinh vào hai thân thể chênh lệch nhau 8 tuổi. Vốn dĩ tuổi thọ trung bình của phụ nữ dài hơn đàn ông, chẳng ai có thể chắc chắn đời này anh cũng sẽ sống thọ như đời trước?

Cảnh Thần thấy Phong Tế chỉ nhìn mình cười lại không nói gì, cô có thể hiểu suy nghĩ của anh. Tuy cô hiểu nguyên nhân anh trầm mặc nhưng trong lòng lại không thoải mái.

Cảnh Thần cúi đầu, cầm tay Phong Tế hung hăng cắn xuống.

Sau đó, Cảnh Thần cau mày, oán trách nhìn Phong Tế: “Tế, anh hút thuốc!”

Trên người Phong Tế đều là mùi sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái cho nên Cảnh Thần không phát hiện được gì. Khi cô cắn tay anh mới ngửi được các ngón tay anh có mùi thuốc rất nhạt, nếu không phải khứu giác của Cảnh Thần mẫn cảm thì chưa chắc cô đã ngửi ra.

Phong Tế cười cười, dùng tay bị Cảnh Thần cắn xoa đầu cô, thản nhiên nói: “Tiểu Thần, anh rất nhớ em. Mười bốn năm không có em bên cạnh, anh rất cô đơn. Đời này anh lại làm bác sĩ không thể uống rượu nên

anh chỉ có thể thi thoảng hút vài điếu để giảm bớt cô đơn. Nhất là vào đêm khuya chỉ có một mình, anh luôn mơ thấy em, nhưng khi tỉnh lại bên cạnh lại trống rỗng, lạnh như băng.”

“Tế.....”

“Nhưng giờ thì tốt rồi, tiểu Thần của anh đã trở lại cho nên thuốc lá cũng không cần thiết nữa.” Phong Tế cúi đầu hôn lên mặt của cô, “Anh biết tiểu Thần không thích anh hút thuốc, do đó anh sẽ không bao giờ động đến nữa.”

Ánh mắt của Cảnh Thần nhìn Phong Tế rất phức tạp, cô mất anh 14 ngày đã thấy bản thân giống như sắp phát điên rồi mà anh lại mất cô 14 năm.

Khó trách cô cảm thấy hơi bở ngỡ, mà việc này cũng do sự điên cuồng bị đè nén trong mắt anh mà ra. Nếu cô không xuất hiện ở thế giới này, có lẽ số phận cuối cùng của anh sẽ hoàn toàn phát điên mất.

“Tế, nhiều năm như vậy, vất vả cho anh rồi!” Tay Cảnh Thần giơ lên vuốt gò má anh, bị bàn tay thon dài với các khớp xương rõ ràng của anh bao bọc lấy.

Cảnh Thần rút tay ra, để bàn tay to của Phong Tế phủ lên mặt mình, cúi đầu cọ cọ vào đó, nhắm hai mắt lại nói: “Tế, 14 ngày sau khi anh mất.... chắc hẳn em cũng đi rồi, tuy rằng trong trí nhớ em, em chỉ ôm ảnh kết hôn của hai chúng ta nằm trên giường thiếp đi.”

“14 ngày.....sao?” Phong Tế thì thào lặp lại.

Tiểu Thần là 14 ngày mà anh là 14 năm.

Đây là trùng hợp hay do ông trời an bài?

“Tế, kiếp này anh là bác sĩ sao?” Cảnh Thần đột nhiên tò mò hỏi, cô cẩn thận đánh giá tướng mạo của Phong Tế một phen, sau đó bình tĩnh đại ngộ, “Tế, anh là bác sĩ điều trị của em, là vị bác sĩ ba em dùng quan hệ mới mới được?”

“Cuối cùng cũng phát hiện ra, tiểu Thần ngốc.” Phong Tế khẽ véo mũi cô, “Nếu không phải tên của thân thể này giống tên em thì anh sẽ không tiếp nhận bệnh nhân chấn động não. Chồng em kiếp này là một chuyên gia khoa não đấy, mặc dù không thể nói là nổi bật, nhưng tuyệt đối được cả thế giới công nhận.”

“Tế, anh lợi hại vậy có khi nào không cần em không. Kiếp này em chẳng là gì cả, lại vừa mới đến thế giới này chưa đến một ngày.” Cảnh Thần mày chau mặt ủ nói.

“Đồ ngốc!” Phong Tế búng nhẹ vào trán cô, cười khổ giải thích, “Anh muốn trở thành bác sĩ khoa não vì anh muốn làm rõ một việc, rõ ràng anh đã chết tại sao lại có thể sống lại trong thân thể này. Đáng tiếc đến giờ anh vẫn chưa rõ rốt cuộc là chuyện gì!!”

Cảnh Thần trừng Phong Tế, cuối cùng bật cười: “Tế, anh cái gì cũng tốt nhưng đôi lúc lại rất cố chấp. Việc trọng sinh xuyên qua này ai có thể giải thích được chứ, coi như chúng ta lời thêm một kiếp đi, cố gắng sống thật tốt từng ngày là được.”

“Tiểu Thần....” Phong Tế gọi Cảnh Thần, nhưng lại không nói tiếp.

Tiểu Thần của anh đã đến thế giới này, anh cũng không muốn cho cô biết cuộc sống 14 năm qua anh trải qua như thế nào.

Anh không bị cận nhưng lại luôn đeo kính đen, không chỉ vì muốn che đi ánh mắt tang thương tịch mịch, không hợp với tuổi anh, mà còn muốn che giấu vẻ điên cuồng trong đó.

Anh tỉnh lại khi thân thể này vừa gặp tai nạn xe cộ, lúc đó anh cũng nghĩ mình trọng sinh. Nhưng sau khi lấy được ký ức của thân thể này, anh phát hiện thế giới này không phải thế giới trước kia của anh.

Thế giới này không có ‘tập đoàn Cảnh Phong’, mặc dù có lịch sử hơi tương tự thế giới kia, song có chút khác biệt.

Ví dụ như thành phố hiện giờ anh đang sống tên là Hải Thiên, có tất cả cơ sở hạ tầng có thể so với thế giới kia, nhưng ở thế giới này nó chỉ là một thành phố ven biển bình thường. Hơn nữa ở kiếp trước của anh, không có thành phố Hải Thiên.

Khi biết thế giới này không phải thế giới quen thuộc mà anh đang sống và trong thế giới này cũng chẳng có tiểu thần của anh, anh đã muốn vứt bỏ mạng sống của mình vài lần, cuối cùng anh bị một cái tát của ông nội thân thể này đánh tỉnh.

Chết là hành vi chỉ có kẻ nhu nhược mới chọn, anh - Phong Tế từ trước đến giờ không phải kẻ nhu nhược!

Nếu cứ thế vứt bỏ mạng sống, chẳng may có một ngày tiểu Thần cũng tới thế giới này thì phải làm sao? Tuy Phong Tế cũng biết khả năng này rất nhỏ, nhưng anh không muốn buông tha hi vọng nhỏ bé này.

Thân thể này là con út của nhà họ Phong, trong nhà không chỉ có bố mẹ, anh trai mà còn có anh chị họ. Tài sản của nhà họ Phong rất nhiều, thế lực cũng rất lớn, song tuổi tác giữa anh với các anh chị kém nhau quá xa, muốn chia một chén súp trong này, khó khăn lắm.

Nhưng Phong Tế không bỏ cuộc, vì tiểu Thần của anh đã sớm quen cuộc sống giàu có, nếu cô cũng đến, mà anh không có tiền nuôi vợ, vậy chẳng phải mất hết mặt mũi Phong Tế anh sao!

Nửa năm sau, anh mang số tiền ông nội cho, chỉ cần là con cháu nhà họ Phong đều sẽ có một khoản tiền hậu hĩnh một mình vượt biển sang Mỹ. Bởi vì có chút trải nghiệm và kinh nghiệm từ kiếp trước, anh nhanh chóng dùng số tiền vốn khởi động này kiếm thêm nhiều tiền.

Ở Mỹ anh từ từ mở rộng quan hệ của mình, hơn 1 năm sau, khi thân thể này của anh 18 tuổi, rốt cuộc anh lại thành lập tập đoàn Cảnh Phong trên đất Mỹ. Đây là tập đoàn của anh và Cảnh Thần, là hồi ức đẹp nhất của anh.

Năm đó Phong Tế 20, tập đoàn Cảnh Phong đã đi hết vào quỹ đạo, anh liền giao công việc cho cấp dưới, tham gia kỳ thi tuyển sinh của đại học Yale. Vừa học liền mất nhiều năm, trong thời gian đấy anh cũng tiếp nhận một số ca bệnh hơi phức tạp, chữa khỏi cho họ nên dần có chút danh tiếng trong giới y học.

Nhiều năm trôi qua, Phong Tế vẫn không quên lợi dụng thế lực của mình tìm tin tức về Cảnh Thần, đáng tiếc không có chút tin tức nào.

Khi Phong Tế tốt nghiệp tiến sĩ, nhà họ Phong mới biết cậu con trai út rời nhà nhiều năm này đã có thành tựu. Phong gia luôn gọi điện thúc giục anh về nước, cuối cùng anh không chịu nổi mẹ của thân thể này đau khổ cầu xin, đành tiếp tục kéo dài tình cảnh giao tập đoàn cho cấp dưới mình tin cậy quản lý, một mình về nước.

Khi anh về nước phải đối mặt với những cuộc xem mắt dày đặc, đúng vậy, anh 28 tuổi rồi, anh nên lấy vợ. Nhưng nếu đối tượng không phải tiểu Thần, thì anh không cần, thà rằng cô đơn cả đời.

Phong Tế không muốn phơi bày tập đoàn Cảnh Phong là của anh, cũng không muốn nhà họ Phong can thiệp vào hôn nhân của anh, thậm chí dùng hôn nhân của anh thực hiện giao dịch nào đó. Cuối cùng anh thông qua thầy mình, tự mình liên hệ công việc trong nước, hai năm ngắn ngủi, anh liền trở thành bác sĩ chủ nhiệm của bệnh viện.

Phong Tế không cần dựa vào Phong gia, nên Phong gia cũng không thể lợi dụng hôn nhân của anh.

Anh là con cháu nhỏ nhất của nhà họ Phong, anh chẳng có chút hứng thú nào với Phong gia, nên tốt nhất những người Phong gia đừng tính kế với anh!

Chẳng qua, Phong Tế vẫn sẽ có tiếc nuối rất lớn, nhiều lúc anh nghĩ hiện tượng trọng sinh quá huyền ảo, có lẽ tiểu Thần sẽ không xuất hiện trong cuộc đời anh nữa, anh chỉ có thể cô đơn sống nốt quãng đời còn lại.

Lúc anh muốn buông tha, buông thả bản thân mình trở nên điên cuồng thì ông nội gọi một cú điện thoại cho anh, hi vọng anh có thể tiếp nhận một bệnh nhân bị chấn động não. Đáng lẽ anh định từ chối, song khi nghe cô gái bị chấn động não này tên là Cảnh Thần, thì anh đổi ý tiếp nhận.

Đáng tiếc, Phong Tế thất vọng rồi.

Tuy rằng bệnh nhân đang hôn mê nhưng Phong Tế có thể chắc chắn, mặc dù cô gái này cũng gọi là Cảnh Thần song không phải tiểu Thần của anh. Anh là một bác sĩ, nếu đã tiếp nhận bệnh nhân này thì sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Nên lúc y tá thông báo cô đã tỉnh, nhưng xảy ra một ít vấn đề, anh làm bác sĩ điều trị của cô liền đến phòng bệnh.

Mất trí nhớ.....

Chỉ đơn giản là bị chấn động não làm sao có thể gây nên mất trí nhớ chứ?

Trong lòng Phong Tế thoảng run rẩy, anh âm thầm quan sát từng cử chỉ của Cảnh Thần, sau đó vui mừng phát hiện những cử chỉ mặc dù rất nhỏ nhưng lại hết sức quen thuộc với anh.

Đây là tiểu Thần của anh!

Tiểu Thần, cuối cùng em cũng trở về bên cạnh anh.

5. Chương 5

Phong Tế tựa vào đầu giường, còn Cảnh Thần thì ngoan ngoãn vui trong lòng anh. Bầu không khí giữa hai người rất ấm áp và ngọt ngào

Cũng may phòng bệnh của Cảnh Thần là phòng vip, giường bệnh ở đây lớn hơn phòng thường, nếu không với thân hình cao lớn của Phong Tế thì một mình anh đã chiếm hết cả giường.

Cảnh Thần ở trong lòng Phong Tế, ngón tay tùy tiện vẽ vệt trên người anh, ngẩng đầu nhìn anh cười, khẽ nói: “Tế, anh có biết thế giới chúng ta trọng sinh đến là nơi nào không?”

“Tiểu Thần, em biết điều gì sao?” Phong Tế nhướn mày nghi hoặc nhìn Cảnh Thần. Anh đến thế giới này 14 năm, nhưng với anh mà nói nó vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Thành phố, tập đoàn, gia tộc xa lạ. Nhưng lịch sử phát triển lại gần giống kiếp trước của Phong Tế, thậm chí ngay cả nguyên cơ tài chính cũng khá giống, cũng tồn tại một số công ty, tập đoàn lớn ở kiếp trước.

Nghe Cảnh Thần nói vậy, hình như cô biết chuyện gì xảy ra, Phong Tế rất tò mò.

“Phong Tế, anh có biết lý luận không gian song song và không gian giả lập hay không?” Khóe môi Cảnh Thần cong cong, mang theo vài phần không có ý tốt.

Phong Tế nghe xong, khẽ cau mày, lâm vào trầm tư, một lúc sau mới bắt đầu nói: “Tiểu Thần, ý em là chúng ta xuyên không?”

Thực tế đã quá rõ ràng, thế giới này vừa tương tự lại vừa khác với thế giới kia... Thế giới này chỉ có thể tồn tại trong tác phẩm của con người hoặc thế giới trong ảo tưởng.

“Vâng, xuyên không.” Cảnh Thần gật đầu, “Trước lúc em đến đã xem một bộ phim đang hot với tình tiết cầu huyết.”

Nét mặt dịu dàng của Phong Tế hơi cứng nhắc, giơ tay lên đỡ trán hỏi: “Những nhân vật trong bộ phim đó là ai?”

Nếu Tiểu Thần chắc chắn như vậy, nhất định cô biết nhân vật trong đó. Chẳng qua, không biết là những ai, hẳn không phải anh là được rồi.

Cảnh Thần cười khổ nói, “Khi em tỉnh dậy đã gặp 4 nhân vật trong phim, trong đó bao gồm cả em.”

Cảnh Thần định đợi khi Bạch Yến Vũ xuất hiện sẽ nghĩ cách hủy hôn với Đường Dương, nhưng bây giờ lại gặp Phong Tế, cô không muốn đợi nữa, phải chủ động nghĩ cách mới được. Nhưng phải làm thế nào vừa có thể hủy hôn mà lại không ảnh hưởng đến danh tiếng của Cảnh gia chứ?

Cảnh Thần nghĩ, nếu đã chiếm thân thể con gái họ, thì phải gánh vác trách nhiệm. không thể đã chiếm thân thể người khác còn làm náo loạn nhà người ta.

Hơn nữa từ trí nhớ của thân thể này, cô rất cảm động trước tình yêu thương của Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân dành cho con gái.

Nếu không phải cuộc sống 92 năm ở kiếp trước Cảnh Thần trải qua quá rõ nét, Phong Tế lại trở về bên cô, thì chỉ sợ cô tưởng mình bị chấn động não nhẹ rơi vào hôn mê mà nằm mơ thôi.

Trong lúc ngủ say, cô tiếp nhận toàn bộ trí nhớ của thân thể này, cũng kế thừa toàn bộ tình cảm của thân thể này, đương nhiên, ngoại trừ Đường Dương. Bởi vì Cảnh Thần biết Đường Dương là loại người nào, cũng vì Cảnh Thần yêu Phong Tế hơn 70 năm, tại sao có thể so sánh với tình cảm ngắn ngủi trong mấy năm được?

Đời người có thể có bao nhiêu hơn 70 năm? Rất nhiều người rời khỏi nhân gian ở số tuổi này, mà Cảnh Thần và Phong Tế quen biết nhau 78 năm, kết hôn không rời không bỏ làm bạn 76 năm. Vậy nên, ai có thể hiểu rõ đối phương hơn bọn họ?

Phong Tế nhướn mày: “Là nữ chính hay nữ phụ?”

“Tế, anh có thể không cần thông minh như thế không! Ở chung một chỗ với anh, em rất áp lực đó!” Cảnh Thần ai oán, đâm nhẹ vào ngực Phong Tế.

“Đừng nghịch ngợm!” Phong Tế cắn mũi cô, “Nói mau!”

Cảnh Thần liếc nhìn anh một cái không tình nguyện nói: “Là nữ phụ đỡ đạn, vị hôn thê bị nam chính vứt bỏ, cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Trong nháy mắt mặt Phong Tế đen kịt: “Vị hôn thê?!”

Bản thân đợi vợ 14 năm mà cô lại trở thành vị hôn thê của người khác, lại còn là vị hôn thê bị vứt bỏ! Phong Tế muốn bùng nổ!!!

Phong Tế cố gắng bình tĩnh lại: “Đường Dương, con út nhà họ Đường? Tiểu Thần, em hãy chậm rãi kể hết những việc em biết cho anh nghe đi.”

Cảnh Thần mất gần nửa giờ mới kể hết sự việc: “Do đó cứ như vậy đây, lúc em xem, đối với nữ phụ cùng tên, em quá... Hơn nữa em cũng không thích nội dung cho lắm, nên chỉ xem qua, chỉ biết kết cục thôi.”

Phong Tế rót một cốc nước ấm cho Cảnh Thần, cô tiếp nhận chậm rãi uống.

“Bạch Yến Vũ khi nào thì xuất hiện?” Phong Tế nhíu mày hỏi. Về vấn đề này hai người có chung suy nghĩ, muốn hủy hôn thì phải chờ ‘nữ chính’ xuất hiện, đến lúc đó Cảnh gia chủ động hủy hôn ước sẽ không ai nói được gì.

“Đâu có nhanh thế.” Cảnh Thần cảm thấy sau khi mình trọng sinh vào thân thể rất trẻ tuổi này, bản thân lại trẻ con đi.

Có điều cũng đúng thôi, khi cô còn làm người già càng ngày càng trẻ con, trong nhà đều nói cô và Phong Tế là hai người già trẻ con. Vì vậy hoạt bát, dí dỏm tí cũng bình thường, đúng không?

“Hôm nay là ngày đầu tiên em nằm viện, ba Cảnh còn lo chuyện công ty, mẹ Cảnh thì vội vàng chăm sóc em chắc không có thời gian đi tìm thủ phạm làm thân thể này bị thương.” Nói đến đây Cảnh Thần cảm thấy gáy đau nhói một trận, làm cô không nhịn được cau mày.

Kiếp trước Phong Tế nâng niu cô trong lòng bàn tay, tỉ mỉ che chở, ngoại trừ sinh con, Cảnh Thần chưa bao giờ biết đau đớn là gì. Cho nên cực kỳ đáng thương nhìn Phong Tế làm nũng: “Tế, gáy đau quá đi.”

Phong Tế khẽ chạm vào cái gáy quần bằng gạc của cô, nhíu mày nói: “Tiểu Thần ngoan, nhẫn nại một chút, mấy ngày nữa là khỏi.”

Đường Dương mà buông tha cho kẻ hại tiểu Thần thành như vậy, anh sẽ không khách sáo với bọn họ! Không, cho dù Đường Dương không tha cho bọn họ thì anh cũng sẽ không bỏ qua. Một kẻ hại tiểu Thần bị đau đớn, một kẻ làm ‘tiểu Thần’ thành hai bàn tay trắng.

Tiểu Thần là bảo bối quý giá cả hai kiếp của anh, hai kẻ kia, hừ!

Nhất là Đường Dương, Tiểu Thần vì kiếp trước có anh bảo vệ khá tốt, nên mới không rõ Phong Tế anh là ai! Kiếp trước cả đời lăn lộn trên thương trường, kiếp này sống lại ở nhà họ Phong, một gia tộc hơi phức tạp, những mưu mô quỷ kế này sao anh có thể không rõ.

Đường Dương chỉ lợi dụng Cảnh Thần mà thôi! Lợi dụng tình yêu của Cảnh Thần dành cho hắn, sau đó từng bước lấy mọi thứ hắn muốn.

Tuy Đường gia không có sản nghiệp lớn như Phong gia, thậm chí còn kém nhà họ Cảnh, nhưng con cháu rất đông! Đường Dương giống Phong Tế đều là con út trong nhà, hắn muốn nhận được cái gì từ nhà họ Đường là chuyện không dễ dàng. Do đó hắn lợi dụng quan hệ hai nhà Cảnh – Đường, cẩn thận từng li từng tí tiếp cận Cảnh Thần.

Cảnh Thần được bố mẹ bảo bọc kỹ càng, bèn dễ dàng bị vẻ ngoài đẹp trai và phong độ của Đường Dương lừa gạt. Nếu Bạch Yến Vũ không xuất hiện thì có thể Cảnh Thần và Đường Dương sẽ kết hôn và cùng nhau kế thừa tài sản của Cảnh Hoàng Hi.

Nhưng Bạch Yến Vũ lại xuất hiện. Cho nên Đường Dương mới tính kế cô, vì Cảnh Thần không đề phòng hắn, nên hắn dùng thời gian 3 năm để chuẩn bị hết thảy, sau khi chuẩn bị xong và xác định chắc chắn mọi thứ mới yêu cầu hủy hôn với Cảnh Thần.

Cuối cùng Cảnh Thần hai bàn tay trắng, người nhà, gia sản và danh dự đều không còn gì. Còn Đường Dương thì có được tất cả những gì hắn muốn, không chỉ có gia sản của Cảnh gia mà còn ôm được người đẹp về nhà.

Theo Phong Tế, bộ phim này bề ngoài khoác áo tình yêu nhưng thực ra.....

Đột nhiên Phong Tế nghi ngờ, có phải mình đã bảo vệ Cảnh Thần quá kỹ càng, vì thế cô mới không nhận ra âm mưu quỷ kế trong đó chút nào? Cúi đầu nhìn người đang nằm trong lòng, Phong Tế lặng lẽ thở dài.

Có anh - Phong Tế ở đây, Đường Dương còn có cơ hội hại cô ư?

Nên làm tốt chuyện hủy hôn trước đã, tiểu Thần của anh sao có thể là vị hôn thê của người khác chứ.

Khóe môi Phong Tế hơi cong lên, trong đôi mắt phượng chẳng có kính đen che giấu, không còn nhu tình mật ý như lúc nhìn Cảnh Thần nữa, mà là sự âm u và lạnh lẽo.

“Cho nên Cảnh tổng và Cảnh phu nhân không cần quá mức lo lắng, tối qua khi Cảnh tiểu thư tỉnh lại đã khôi phục trí nhớ. Tuy rằng chấn động não có ảnh hưởng nhưng không phải là vấn đề lớn.” Phong Tế mặc áo blue, đeo kính, nói chuyện với vợ chồng Cảnh Hoàng Hi. Anh nói chuyện có chừng mực không làm người khác cảm thấy có ý tiếp cận cũng không khiến người ta cảm thấy anh xa lánh.

Trợ lý của anh, Triệu Bằng Dục cẩn thận che giấu ánh mắt kinh ngạc, hôm qua bác sĩ Phong đã kỳ quái hôm nay lại càng kỳ quái hơn, anh biết an ủi người nhà bệnh nhân à!

Phong Tế - bác sĩ Phong khoa não trong bệnh viện uy quyền một phương, người nhà bệnh nhân đều vô cùng dè dặt, chỉ sợ bất cẩn chọc anh không vui không điều trị cho bệnh nhân nữa. Anh có chỗ nào dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với người nhà bệnh nhân như vậy đâu!

Đừng nói thật sự bị tráo người nhé!

“Rất cảm ơn cậu, bác sĩ Phong.” Phạm Niệm Chân chân thành nói: “Đêm qua cũng làm phiền cậu, nếu không có cậu chúng tôi cũng không dám để Thần Thần một mình trong bệnh viện.”

“Cảnh phu nhân không cần khách khí, đây là việc cháu nên làm.” Phong Tế mỉm cười, “Dù sao hôm qua cũng là ca trực của cháu, chăm sóc Cảnh tiểu thư cũng là chuyện bình thường, cô ấy là bệnh nhân của cháu mà.”

Ca trực! Chăm sóc bệnh nhân!

Triệu Bằng Dục cảm thấy trời đất sụp đổ.

Phong Tế vào bệnh viện 2 năm, chưa trực ban lần nào! Chứ đừng nói đến việc chăm sóc bệnh nhân, anh không thèm để ý tới những thứ đó, anh chỉ để ý phương pháp chữa trị, các loại thuốc hữu hiệu, các ca mổ. Còn những công việc khác đều đổ hết lên đầu trợ lý là hắn đây!

Triệu Bằng Dực tốt nghiệp thạc sĩ khoa y trong nước, nếu không hẳn cũng không thể đảm đương nổi chức vị này. Phong Tế có thể coi như chỉ chịu một nửa trách nhiệm, nếu hẳn không có tri thức thì không thể nào giúp Phong Tế sắp xếp bệnh nhân của anh!

Triệu Bằng Dực dùng khước mắt đánh giá người đang ngủ trên giường bệnh, khuôn mặt tinh xảo, đại khái hẳn có thể hiểu nguyên nhân khiến Phong Tế trở nên kỳ lạ!

Bác sĩ Phong luôn luôn thanh tâm quả dục, chẳng có hứng thú với phụ nữ, thậm chí bị đồn là không có ‘năng lực’, cuối cùng đã gặp được người phụ nữ làm anh động lòng!

Nhưng hình như vị Cảnh tiểu thư này có vị hôn phu rồi, thật sự không sao chứ?

Lại liếc nhìn Phong Tế đỉnh đạc, ôn nhã như ngọc mỉm cười với vợ chồng Cảnh gia, Triệu Bằng Dực thở dài. Hẳn rất đồng tình với gã hôn phu kia, người bác sĩ Phong nhìn trúng sao có thể không chiếm được. Dù sao bác sĩ Phong không vô hại như bề ngoài, có thể khiến cả nhà họ Phong chẳng ai làm gì được anh, sẽ là người đơn giản à!

Cảnh Thần tỉnh lại, chậm rãi mở mắt. Giấc ngủ này cô thấy rất thoải mái, hơi thở của anh đúng là thuốc an thần của cô.

“Thần Thần, con tỉnh rồi.” Phạm Niệm Chân thấy con gái mở mắt, thân thiết hỏi.

Cảnh Thần hé miệng, gọi: “.... Mẹ.”

Sau đó cô nhìn xung quanh, thấy Phong Tế không ở trong phòng bệnh. Tuy biết rằng bây giờ anh là bác sĩ, còn phải làm việc, nhưng khi mở mắt không thấy anh bên cạnh, cô vẫn có chút mất mát.

Phạm Niệm Chân không chú ý tới động tác nhỏ của cô, múc một chén canh trong hộp giữ nhiệt đưa cho Cảnh Thần: “Thần Thần, tối qua mẹ đã hầm canh gà cho con, mau uống đi, giờ độ ẩm vừa phải. Con đó, lần này bị thương nặng vậy, may mà không có gì đáng ngại, nếu không con làm bố mẹ lo gần chết.”

Cảnh Thần nhận bát, mùi canh gà mê người bay vào mũi. Canh gà trong suốt nhìn được tận đáy, không có chút mỡ, giống như một chén nước bình thường, trên mặt có mấy lát hành khiến người ta nhìn vào là muốn ăn.

Trong lòng Cảnh Thần cảm động, mắt cô hơi phấp phồng. Phạm Niệm Chân thật sự yêu thương con gái mình, suốt đêm hầm canh gà chắc bà chưa được nghỉ ngơi.

Trong trí nhớ của thân thể này trong nhà có mấy người giúp việc, nhưng chuyện bếp núc đều do một tay Phạm Niệm Chân lo liệu. Bà yêu gia đình này nên luôn bỏ thời gian vào đó.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.” Nói xong bèn mấy ngụm uống hết bát canh.

“Từ từ thôi, vẫn còn mà không cần vội, con bé này!” Phạm Niệm Chân oán trách, lại múc cho cô một bát. “Thần Thần, con khỏe rồi phải cảm ơn bác sĩ Phong, tối qua cậu ta không chỉ chăm sóc con mà còn nấu cháo cho con. Chiều qua muốn làm kiểm tra CT cho con, kết quả con lại ngủ mất gọi thế nào cũng không chịu tỉnh.”

“Nếu không phải bác sĩ Phong nói não bộ con bị va đập, cần ngủ để điều tiết lại, thì mẹ với bố con sẽ sốt ruột đến điên mất. Nhưng bác sĩ Phong đã chiếu cổ con một đêm, bây giờ nhìn sắc mặt con tốt hơn rồi. Hôm nay bác sĩ Phong nói với chúng ta con đã khôi phục trí nhớ nhưng vì chấn động não nên sẽ có một chút ảnh hưởng nhỏ. Con có thể khôi phục trí nhớ chúng ta đã rất thỏa mãn, chút ảnh hưởng ấy cũng không quan trọng!”

“Đúng rồi, hôm qua bố con bảo Đường Dương đi điều tra người làm con bị thương, nó vừa gọi điện nói đã tìm được người kia, chiều nay nó sẽ đem người kia và con gái ông ta tới đây xin lỗi con. Aizz, Đường Dương cũng thật là, nếu đã tìm được rồi thì đưa đến đồn cảnh sát đi, còn mang đến đây xin lỗi, thật là...”

Cảnh Thần phun hết canh gà trong miệng ra.

Cô còn chưa đủ rắc rối sao, kịch bản lại thay đổi rồi?!

Đường Dương đi tìm người làm cô bị thương, buổi chiều muốn dẫn người đó và con gái ông ta đến xin lỗi cô!

Tế, cứu mạng!

Cô không muốn gặp bọn họ!

6. Chương 6

“Thần Thần sao không cẩn thận vậy con!” Phạm Niệm Chân vội vàng dùng khăn giấy lau cho cô.

Cảnh Thần ngại ngùng, cười làm nũng: “Mẹ, con xin lỗi, vừa nãy cổ họng con hơi ngứa, cho nên....”

Kể thừa trí nhớ và tình cảm của thân thể này cho nên Cảnh Thần làm nũng với Phạm Niệm Chân - người kém tuổi mình cũng không thấy gượng gạo.

“Con thật là giống như trẻ con vậy. May mà có Đường Dương nếu không mẹ nghĩ phải giữ con ở lại bên cạnh cả đời!” Phạm Niệm Chân giơ tay chọc trán cô, “Được rồi, uống vậy thôi, mẹ sẽ bảo người giúp việc mang cơm vào. Đêm qua đã làm phiền bác sĩ Phong chăm sóc con lại còn mang bữa tối vào nữa, cũng không thể phiền người ta mãi được”.

Phong Tế rất giỏi thu mua lòng người nha! Phạm Niệm Chân mở miệng khép miệng đều là bác sĩ Phong. Thật giống với kiếp trước, chỉ cần gặp anh thì sẽ có thiện cảm với anh.

Thấy con gái ngoan ngoãn nghe lời, Phạm Niệm Chân lại đau lòng: “Thần Thần của chúng ta trưởng thành rồi!”

“Mẹ?” Cảnh Thần nghi hoặc nhìn Phạm Niệm Chân, cô không cố ý sắm vai kiếp trước. Khi có trí nhớ cô phát hiện tính cách hai người rất giống nhau tuy cũng có chỗ khác nhưng không quan trọng.

Thân thể này lớn lên trong sự nuông chiều nên tính cách kiêu ngạo lại không hiểu chuyện. bây giờ tính cách của cô cũng không tốt lắm nhưng biết khống chế cảm xúc của mình, đây là điểm khác nhau lớn nhất giữa hai người.

“Lần này bị thương còn mất trí nhớ tạm thời nhưng Thần Thần lại trở nên chín chắn, mẹ cảm thấy rất vui.” Phạm Niệm Chân cảm thấy trải qua chuyện này con gái có chút thay đổi cũng không có gì là lạ.

Cảnh Thần quyết miệng phản bác lại, “Mẹ, chẳng lẽ trước kia con quá đáng lắm sao?”

Ánh mắt Phạm Niệm Chân lóe lên, giơ tay chọc chọc mi tâm của cô: “Vừa nói con trẻ con còn không nhận, giờ lại làm nũng với mẹ.”

“Mẹ già người lại chọc con, nếu bị mẹ chọc hỏng thì sao?” Cảnh Thần bất mãn nói: “Mẹ già, mẹ chỉ thích bắt nạt con. Biết con ghét nhất bị chọc như vậy mà!”

Lần này đến lượt Phạm Niệm Chân tức bốc khói, nhưng bà lại mỉm cười nói với cô: “Thần Thần, mẹ cũng đã nói rất nhiều lần, mẹ chưa già!”

“Mẹ còn chọc con, con liền gọi là mẹ già, mẹ già....” Cảnh Thần làm mặt quỷ với Phạm Niệm Chân, sau đó nhào vào lòng bà, ôm thắt lưng bà cười khúc khích, mà Phạm Niệm Chân cũng vì phương thức quen thuộc của hai mẹ con mà nở nụ cười.

“Có chuyện gì làm hai mẹ con vui vẻ thế, nói ra cho anh cùng vui vẻ với.” Cảnh Hoàng Hi dẫn theo Phong Tế vào phòng, con gái đã không có gì đáng ngại chỉ cần hai ba ngày là có thể xuất viện, tâm trạng ông rất tốt. Hiện tại thấy vợ và con gái cười vui vẻ vậy, tâm tình lại tốt thêm mấy phần.

“Chuyện của mẹ con chúng tôi, đàn ông xen vào làm gì!” Phạm Niệm Chân nhướn mày cho Cảnh Hoàng Hi một ánh mắt xem thường. Cái nhướn mày này khiến đáng vẻ Phạm Niệm Chân càng tăng thêm mấy phần quyền rũ, làm Cảnh Hoàng Hi nhìn muốn đui mù.

“Được được, hai mẹ con cứ từ từ nói chuyện, anh không xen vào, chờ chúng ta về nhà hai người lại tiếp tục nói.” Cảnh Hoàng Hi nhanh chóng giơ tay xin hàng. Đây là hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc

đời ông, một người là vợ, một người là con gái. Tuy ông làm chủ gia đình nhưng không thể chộc vào ai, ai cũng không đắc tội nổi!

“Ba, con có thể xuất viện sao?” Cảnh Thần kinh ngạc nhìn Cảnh Hoàng Hi, lại dùng khước mắt nhìn Phong Tế. Anh lại có thể sắp xếp cho cô xuất viện, không phải chỉ khi ở bệnh viện hai người mới có thể gặp nhau à?

Phong Tế thấy ánh mắt của Cảnh Thần, khước môi nở nụ cười an ủi không dễ nhận ra. Cảnh Thần chỉ chần động não thôi, nếu vẫn tiếp tục ở bệnh viện thì sẽ bị người ta chú ý. Về việc sau khi xuất viện, anh sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt.

Cảnh Hoàng Hi đắm chìm trong tin tức con gái đã khỏe mạnh, bình thường là người khôn khéo nhưng ông cũng không phát hiện Cảnh Thần và Phong Tế đang trao đổi ánh mắt, từ ái nói với Cảnh Thần: “Sao vậy, Thần Thần nhà chúng ta vẫn muốn ở bệnh viện hửm?”

“Dĩ nhiên không rồi ạ!” Cảnh Thần nhả mặt nói, “Trong bệnh viện toàn là mùi thuốc sát trùng, con không thích! Nếu có thể sớm rời khỏi đây, con mừng còn không kịp nữa!”. Nếu trong bệnh viện không có Phong Tế thì cô ước gì sớm rời đi.

“Nhưng rất đáng tiếc, con còn phải nằm viện thêm hai ngày, bác sĩ Phong nói, tuy không có gì đáng ngại, nhưng tốt nhất nên ở lại quan sát hai ngày.” Cảnh Hoàng Hi bước tới, xoa đầu cô. Lần này con gái gặp chuyện không may khiến ông rất lo lắng, nhưng giờ tốt rồi mọi chuyện đều đã qua.

Cảnh Thần mếu máo, dường như nhớ tới điều gì nói: “Ba, mẹ nói Đường Dương gọi điện bảo đã tra được người làm con bị thương, buổi chiều muốn dẫn hân và con gái hân tới xin lỗi con. Ba, con không muốn gặp bọn họ, cũng không cần bọn họ xin lỗi, ba đừng để bọn họ tới được không?”

Cảnh Thần nói đến đây thì dùng khước mắt cầu cứu Phong Tế, cô không muốn gặp ‘nam nữ chính’, càng không muốn liên quan đến họ!

“Chiều nay Đường Dương tính dẫn thủ phạm và con gái hân đến bệnh viện xin lỗi con?” Cảnh Hoàng Hi lớn tiếng sau đó nhỏ giọng lại, “Sớm biết thế sẽ không giao chuyện này cho nó, nó đang làm cái gì vậy, đó đâu phải kế hoạch đã định!”

Tuy Cảnh Hoàng Hi nói nhỏ nhưng ba người trong phòng đều nghe được.

Phạm Niệm Chân hơi xấu hổ, dù sao cũng có người ngoài là Phong Tế ở đây, để cho cậu ta thấy bố vợ không vừa mắt con rể, đúng là không tốt, việc này cũng làm ảnh hưởng đến danh dự của hai nhà Cảnh - Đường. May mà, Phong Tế là con cháu nhà họ Phong, cậu ta sẽ không nói việc này ra ngoài, đây cũng là niềm an ủi duy nhất với Phạm Niệm Chân

Mà Cảnh Thần nghe Cảnh Hoàng Hi nói vậy hai mắt sáng ngời, cô và Phong Tế đưa mắt nhìn nhau, nở nụ cười. Xem ra ba Cảnh cũng không thích Đường Dương, ở nhà họ Cảnh chỉ có hai người phụ nữ là tôn sùng Đường Dương. Đường nhiên khi cô trọng sinh thì trong Cảnh gia chỉ có Phạm Niệm Chân là thích Đường Dương.

Bất quá Phạm Niệm Chân rất yêu thương con gái, chỉ cần bà biết Đường Dương không thật lòng với con gái mình, yêu kẻ khác, Phạm Niệm Chân sẽ là người đầu tiên đứng ra đòi lại công đạo cho con gái.

“Bác sĩ Phong, cậu xem có thể cho Thần Thần xuất viện sớm không?” Sau khi suy nghĩ Cảnh Hoàng Hi xoay đầu nói với Phong Tế, “Cậu cũng nghe rồi đó, tôi với con rể....Aizz, nó muốn dẫn người hại Thần Thần đến xin lỗi con bé. Giờ Thần Thần cần yên tĩnh nghỉ ngơi, nếu gặp hân thì tâm tình sẽ tốt lên sao?”

Phong Tế đẩy mắt kính, cúi đầu suy nghĩ một lúc sau mới thở dài một tiếng, ngẩng đầu nói: “Được rồi, cháu sẽ sắp xếp cho Cảnh tiểu thư xuất viện. Nhưng bệnh tình của Cảnh tiểu thư còn phải quan sát nên cháu sẽ đến nhà theo dõi. Cảnh tổng nói thế nào thì bác với ông nội cháu cũng là bạn bè, hơn nữa Cảnh tiểu thư là bệnh nhân của cháu, là bác sĩ điều trị, cháu phải có trách nhiệm với cô ấy.”

Cảnh Thần ngồi trên giường bệnh nghe được cười toe toét, sau đó cúi đầu cười trộm. Phong Tế quá lợi hại, cứ như vậy đường đường chính ra vào nhà cô! Đã thế còn dùng một lý do chính đáng, Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân không những không thể ngăn cản, mà còn phải cảm ơn anh!

“Bác sĩ Phong, vậy phải làm phiền cậu rồi, thật ngại quá!” Khuôn mặt già nua của Cảnh Hoàng Hi đỏ ửng, trong lòng áy náy nhìn Phong Tế.

Vì việc riêng của nhà mình mà đem phiền toái tới cho Phong Tế. Nhưng đồng thời ông cũng cảm thấy vui mừng và may mắn. May mắn đã dùng quan hệ mời vị bác sĩ đầy trách nhiệm này chữa cho Thần Thần.

“Không cần khách sáo, đây là việc mà bác sĩ phải làm.” Phong Tế gật đầu với Cảnh Hoàng Hi, “Giờ bác theo cháu đến văn phòng làm thủ tục, lát nữa cháu đưa mọi người về nhà, thuận tiện tìm hiểu đường đi.”

“Thật sự rất cảm ơn cậu, bác sĩ Phong.” Phạm Niệm Chân đứng dậy, chân thành nói với Phong Tế.

Trên giường bệnh bả vai Cảnh Thần muốn run rẩy mãnh liệt, bị Phong Tế lặng lẽ lườm một cái, Cảnh Thần nhanh chóng thu hồi nụ cười, đứng đắn nhìn anh chậm rãi nói: “Bác sĩ Phong, cảm ơn anh, làm phiền anh rồi.”

Phong Tế không chút dấu vết thương cho cô một cái trừng mắt, gật đầu với Phạm Niệm Chân, rồi cùng Cảnh Hoàng Hi ra khỏi phòng bệnh.

“Thần Thần, con ngồi đây một lát, mẹ đi gọi điện về nhà báo họ đừng mang cơm đến, lát chúng ta trở về ăn.” Phạm Niệm Chân cầm túi xách và điện thoại nói với cô.

“Mẹ, mẹ đi gọi đi, con không yếu vậy đâu. Hôm qua hơi ồn ào đã cảm thấy đau đầu, nhưng hôm nay tốt hơn rồi, cơ bản không có việc gì.” Cảnh Thần cười với Phạm Niệm Chân, trong mắt mang theo sự áy náy, “Lát nữa về mẹ hãy nghỉ ngơi thật tốt, mẹ xem hai mắt thâm quầng rồi kìa, phần cũng không giấu hết được, trong mắt còn có tơ máu. Mẹ, con xin lỗi, là con không tốt khiến mẹ phải lo lắng, vất vả.”

“Con nói ngốc gì đó!” Phạm Niệm Chân vuốt mặt cô dịu dàng nói: “Chỉ cần con không sao, có bắt mẹ làm gì mẹ cũng bằng lòng. Hơn nữa mẹ chẳng mệt chút nào, thật đấy, Thần Thần.”

Cảnh Thần cúi đầu, mắt đỏ hoe.

Kiếp trước cô cũng có bố mẹ yêu thương, nhưng trong chiến tranh có mấy ai có thể sống sót? Sau khi cô và Phong Tế kết hôn, ba mẹ hai bên đều mất, cô và Phong Tế lúc đầu là sống nương tựa lẫn nhau, sau là bảo vệ nhau, cổ vũ nhau đến hết đời.

Hiện tại nhận được thâm tình của Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân làm cô cảm động, nên rất quý trọng. Nghĩ đến trong kịch bản hai người chết vì tai nạn giao thông, Cảnh Thần không khỏi thương tâm. Nếu bây giờ cô đã là con gái của họ thì sẽ cố gắng bảo vệ họ thật tốt!

Hơn nữa giờ còn có Phong Tế, Cảnh Thần thấy rất thoải mái, cảm giác bất an, thiếu an toàn khi mới trọng sinh đến thế giới này đã biến mất.

Biệt thự của nhà họ Cảnh gia ở bờ biển thành phố Hải Thiên, cách bệnh viện một đoạn rất xa.

Đoàn người lái xe một giờ mới đến nơi. Về đến nhà Cảnh Thần bày tư thế bất nhã, nằm úp sấp trên ghế sofa trong phòng khách, ôm thỏ bông, bộ dạng vô cùng hạnh phúc thở dài nói: “Quả nhiên ở nhà vẫn tốt nhất, thoải mái hơn bệnh viện rất nhiều!”

“Tiểu Thần, bác sĩ Phong còn đang ở đây đấy!” Phạm Niệm Chân nhắc nhở Cảnh thần rồi quay sang ngưỡng ngừng nói với Phong Tế: “Bác sĩ Phong, Thần Thần nhà chúng tôi rất tùy hứng, thật ngại quá……”

“Cảnh phu nhân, Cảnh tiểu thư hoạt bát như vậy rất có lợi cho bệnh tình của cô ấy.” Phong Tế thản nhiên cười nói với Phạm Niệm Chân, ngắt lời bà.

Bất luận thế nào tiểu Thần vẫn luôn là tốt nhất, cho dù bây giờ Phạm Niệm Chân là mẹ cô thì bà cũng không thể ở trước mặt Phong Tế nói tiểu Thần không tốt.

Phong Tế chính là người bao che khuyết điểm.

7. Chương 7

Phạm Niệm Chân lo lắng việc con gái không có quy củ thể này tạo ấn tượng xấu với Phong Tế, cho nên mới nhắc nhở con gái. Bây giờ Phong Tế lại nói vậy, không biết là do cậu ta không để ý, hay....

Tuy Phong Tế cười rất ôn hòa nhưng Phạm Niệm Chân lại cảm thấy có vẻ nguy hiểm.

Cậu ta theo đến Cảnh gia thật sự chỉ vì quan hệ giữa hai nhà Cảnh gia và Phong gia, vì trách nhiệm của người thầy thuốc ư? Nhưng cũng đúng thôi, nhà họ Cảnh chẳng có chỗ nào có thể mang lại lợi ích cho cậu ta.

Chẳng lẽ?

Phạm Niệm Chân quay đầu nhìn Cảnh Thần đang ngồi không có chút hình tượng trên sofa, nhú mày. Nếu đúng như suy nghĩ của bà thì thật phiền toái.

Trong đầu Phạm Niệm Chân có vô số giả thiết nhưng nét mặt lại không có biểu hiện gì, mỉm cười nói: “Bây giờ cũng đã đến giờ ăn cơm, trong nhà đã chuẩn bị xong, bác sĩ Phong ở lại ăn bữa cơm đạm bạc với chúng tôi nhé!”

“Vậy thì làm phiền Cảnh phu nhân rồi.” Phong Tế gật đầu.

Trong lòng Phạm Niệm Chân rơi ‘lộp bộp’, từ góc độ của bà có thể trông thấy rõ, ánh mắt Phong Tế giấu sau mắt kính khi nhìn Cảnh Thần mang theo sự dịu dàng và cứng chiều!

Phạm Niệm Chân mím môi, tuy rằng đã nghe Cảnh Hoàng Hi nói, Phong Tế có tiền đồ hơn Đường Dương, nhưng con gái mình lại muốn đính hôn với Đường Dương! Ở giới thượng lưu, trước là đính hôn sau đó kết hôn, Cảnh gia và Đường gia cũng không thể trở thành trò cười cho mọi người gièm pha!

Hy vọng Phong Tế đúng như Cảnh Hoàng Hi tán thưởng, vĩ đại nhưng có chừng mực, đừng làm ra chuyện gì quá đáng.

“Mẹ, ăn cơm được chưa, con đói bụng.” Cảnh Thần tựa vào sofa tỏ vẻ đáng thương nói, khiến Phạm Niệm Chân dời suy nghĩ khỏi Phong Tế.

“Thần Thần, con thật là, đã bao giờ mọi người để cho con đói đâu.” Phạm Niệm Chân bắt đầu đi tới sofa vươn tay với Cảnh Thần, “Đói còn không đứng dậy, chẳng lẽ muốn nằm trên sofa ăn cơm? Con xem bộ dạng bây giờ của con, chẳng có chút hình tượng nào!”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa.” Cảnh Thần túm tay Phạm Niệm Chân để ngồi dậy, quyết miệng nói, “Nơi này không có người ngoài, sợ gì chứ.”

“Thần Thần, bác sĩ Phong còn đang ở đây đó!” Phạm Niệm Chân gần từng tiếng với cô, làm cho Cảnh Thần ý thức được điều cô vừa nói có chút không ổn.

Ở trong lòng Cảnh Thần, Phong Tế là người thân thiết nhất của cô cho nên cô mới nói vậy. May mà, Cảnh Thần trước kia cũng là người cầu thả, nếu không Phạm Niệm Chân chắc cũng nghi ngờ cô.

Hai mẹ con Cảnh Thần và Phong Tế đi vào phòng ăn, Phạm Niệm Chân mỉm cười mời Phong Tế ngồi xuống, rồi mới ngồi xuống bên cạnh Cảnh Thần.

“Ba đâu rồi ạ?” Vừa ngồi xuống Cảnh Thần mới phát hiện không thấy Cảnh Hoàng Hi đâu.

Phạm Niệm Chân nói: “Hoàng Hi ở trong phòng sách xử lý một số chuyện, lập tức xuống ngay. Bác sĩ Phong, thật xin lỗi, trong công ty có việc khẩn cấp, cho nên....”

“Cảnh phu nhân không cần khách sáo thế.” Phong Tế mỉm cười với Phạm Niệm Chân tỏ rõ mình không ngại.

Cảnh Hoàng Hi là chủ tịch tập đoàn kiêm CEO bận rộn là chuyện bình thường, không phải tất cả mọi người đều được như Phong Tế, có thể tìm được cấp dưới có năng lực lại trung thành.

“Xin lỗi, tôi tới chậm.” Vừa nhắc, Cảnh Hoàng Hi liền có mặt, xin lỗi mọi người rồi ngồi xuống vị trí chủ nhà nói với mọi người: “Ăn cơm thôi.”

Bọn họ đều là người lịch sự, tư thế ăn tao nhã, trong khi ăn không nói chuyện.

Một lúc sau, tại phòng khách, Phong Tế giúp Cảnh Thần băng bó vết thương. Động tác của Phong Tế hết sức cẩn thận nhưng vẫn làm Cảnh Thần rên mấy lần.

Cảnh Hoảng Hi và Phạm Niệm Chân đứng một bên nhìn vết thương sau gáy cô, tóc bị cạo sạch, lộ ra miệng vết thương dữ tợn, bị khâu vài mũi. Hai người đều đau lòng, đồng thời cảm thấy con gái nhà mình phúc lớn mạng lớn.

Khi ấy Cảnh Thần không chỉ bị đụng vào mặt mà gáy của cô còn bị thương do ngã cầu thang. May thay Cảnh Thần chỉ có vết thương này và chấn động não, không có bệnh trạng nào khác, nhiều trường hợp bị thương như cô, ảnh hưởng tới não, khiến não tử vong.

May quá, may quá....

Rốt cuộc cũng thay thuốc xong, Cảnh Thần nước mắt lưng tròng làm nũng với Phong Tế: “Đau quá đi...”

Bởi vì những lời này của cô mà động tác thu dọn của Phong Tế cứng đờ, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Miệng vết thương của Cảnh Thần không phải do Phong Tế tự tay xử lý, mà do Triệu Bằng Dực sắp xếp bác sĩ giải phẫu. Cho nên Phong Tế chỉ biết Cảnh Thần bị ngã sắp xuống làm não bị chấn động. Hiện tại nhìn vết thương sau gáy cô, anh mới biết lúc đấy Cảnh Thần nguy hiểm bao nhiêu!

Vết thương của Cảnh Thần không nghiêm trọng lắm, nhưng bị thương ở chỗ hiểm. Nếu miệng vết thương sâu hơn tí thôi thì Cảnh Thần sẽ biến thành người thực vật nằm trên giường cả đời!

“Thuốc giảm đau có tác dụng phụ rất lớn, hãy nhẫn nại một chút.” Phong Tế dịu dàng nói với Cảnh Thần.

Cảnh Thần giận dữ xoay đầu sang chỗ khác, giờ là lúc nào rồi, còn lo lắng tác dụng phụ, cô rất đau đó!

Động tác của hai người đều lọt vào mắt Cảnh Hoảng Hi và Phạm Niệm Chân, Phạm Niệm Chân thì càng ngày càng lo lắng, còn Cảnh Hoảng Hi thì trong mắt lóe lên một tia sáng.

Lúc này quản gia đến nói nhỏ với Cảnh Hoảng Hi, khiến chân mày ông cau lại

Một lát sau, Cảnh Hoảng Hi thở dài, nói với quản gia: “Để bọn họ vào đi.”

“Sao vậy, Hoảng Hi?” Quản gia nói rất nhỏ nên Phạm Niệm Chân không nghe thấy.

“Là Đường Dương, nó dẫn hai người kia đến bệnh viện, biết Thần Thần xuất viện, liền dẫn hai người họ đến đây.” Giọng của Cảnh Hoảng Hi mang theo chút tức giận, Đường Dương có ý gì, cố gắng cho hai người kia xuất hiện trước mặt Thần Thần!

Cảnh Hoảng Hi nhìn Phong Tế đang khẽ an ủi Cảnh Thần, không khí giữa hai người ngoài ý muốn vô cùng ấm áp và hài hòa, trong lòng ông hạ quyết tâm, nếu Đường Dương gây ra chuyện gì thì cũng đừng trách ông không khách sáo.

Đường Dương dẫn theo hai người vào, thấy Cảnh Hoảng Hi và Phạm Niệm Chân đang đứng trong phòng khách, bèn bước đến chào hỏi, “Bác trai, bác gái.”

Cảnh Hoảng Hi gật đầu với hần còn Phạm Niệm Chân cười cười nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt.

Chuyện này Đường Dương rất quá đáng, khiến người vốn yêu thương con gái như Phạm Niệm Chân hơi tức giận.

“Bác trai, bác gái, lần này Thần Thần bị thương là việc ngoài ý muốn, lúc ấy Bạch tiên sinh đang mang nhiều đồ nên không để ý tới Cảnh thần mới làm cô ấy bị ngã.” Đường Dương không chú ý về mặt lãnh đạm và tức giận của vợ chồng Cảnh Hoảng Hi, chậm rãi nói: “Bạch tiên sinh và con gái ông ấy cảm thấy rất có lỗi, nên cầu xin con dẫn họ tới xin lỗi Thần Thần.”

Trên sofa Cảnh Thần và Phong Tế cũng chú ý tới chuyện đang phát sinh bên này, hai người liếc mắt liên nhìn thấy hai người kia đang đứng cạnh Đường Dương.

Người đàn ông trung niên kia mặc quần áo lao động màu lam, trông rất đôn hậu, chắc là người đã làm Thần Thần bị thương.

Đứng bên cạnh người đàn ông trung niên là một cô gái chừng hai mươi tuổi, xấp xỉ Cảnh Thần, cả người mặc đồ trắng, dung mạo rất thanh tú, trên người phát ra khí chất điềm đạm đáng yêu, nhưng đôi mắt rất kiên định, chắc hẳn là ‘nữ chính’ trong truyền thuyết -Bạch Yến Vũ.

“Trời ơi, nữ chính kìa, Tề.” Cảnh Thần nhỏ giọng nói với Phong Tề, “Em thật sự không nhìn ra cô ta có điểm nào tốt hơn em?”

Thân thể này tuy không thể nói là khuynh quốc khuynh thành nhưng tuyệt đối là đại mỹ nữ.

Kết quả vị hôn thê xinh đẹp, có gia thế, trình độ học vấn hoàn mỹ lại thua trong tay cô gái chỉ có thể coi như thanh tú, trình độ học vấn bình thường, mang gánh nặng gia đình, lẽ nào tình yêu đích thật thật sự vô địch?

“Tiểu Thần, không cần hạ thấp bản thân.” Phong Tề gỡ kính mắt ra, “Chúng ta chỉ có thể nói khiêu thăm mỹ của Đường công tử không giống người thường.”

Cảnh Thần cúi đầu nở nụ cười, Phong Tề vẫn đọc miệng như trước, nhưng chỉ cần không nói độc với cô là được.

“Đường Dương, cậu dẫn họ về đi, giờ Thần Thần cần tĩnh dưỡng không thích hợp gặp hai người họ.” Cảnh Hoàng Hi thản nhiên nói.

Đường Dương nhất thời nghẹn lời. Hắn khó xử liếc nhìn cô gái mặc đồ trắng, cuối cùng gật đầu: “Được rồi, bác trai, cháu dẫn bọn họ về trước đợi Thần Thần khỏe lại cháu sẽ dẫn bọn họ tới.”

Bởi vì lời nói và động tác của Đường Dương, Cảnh Hoàng Hi híp mắt lại có chút nguy hiểm: “Cậu đưa bọn họ về đi, Thần Thần vừa về nhà, trong nhà có rất nhiều việc, chúng tôi sẽ không tiếp đón các cậu.”

Cảnh Hoàng Hi cố ý nhấn mạnh mấy chữ ‘đưa’ và ‘các cậu’, đáng tiếc bình thường Đường Dương rất thông minh lại chẳng chú ý tới.

Hắn quay đầu nói với hai người bên cạnh: “Bạch tiên sinh, Yến Vũ. Lần này không được rồi, lần sau tôi sẽ đưa hai người đến. Thần Thần bị thương ở gáy, lại vì chấn động não mà mất trí nhớ tạm thời. Hiện giờ cô ấy cần tĩnh dưỡng, đều do tôi suy nghĩ không chu đáo, khiến hai người đi một chuyến vô ích.”

Một chuyến tay vô ích!

Phạm Niệm Chân không thể tin nổi nhìn Đường Dương, hẳn là vị hôn phu của Thần Thần à!

Lần này Thần Thần bị thương nghiêm trọng thế, hắn tìm ra người làm Thần Thần bị thương, chẳng nhẽ không muốn hắn ta nhận sự trừng phạt sao! Bày vẽ mặt dịu dàng với kẻ đầu sỏ cũng thôi đi, còn nói những lời như vậy!

Đường Dương này, thật sự yêu Thần Thần nhà bọn họ ư?

Phạm Niệm Chân đột nhiên nhớ tới chồng mình từ trước tới nay đều không thích Đường Dương, nếu không phải Thần Thần kiên trì và bà cảm thấy cậu ta không tệ, thì Cảnh Hoàng Hi sẽ không chấp nhận cho Cảnh Thần và Đường Dương ở bên nhau!

Phạm Niệm Chân nhướng mày.

Trước kia Đường Dương luôn có biểu hiện tốt, luôn trân trọng Thần Thần, lần này Thần Thần bị thương, mới xử lý không tốt thôi, hẳn do bà nghĩ nhiều chẳng.

“Không, là chúng tôi gây phiền phức cho anh. Công việc của anh bận rộn vậy còn phải dẫn chúng tôi đến xin lỗi Cảnh tiểu thư, Yến Vũ rất cảm ơn anh.” Bạch Yến Vũ nói với Đường Dương.

Bề ngoài Bạch Yến Vũ thanh tú, giọng nói như chuông bạc thanh thúy êm tai, lại dung nhập với khí chất sắc sảo trên người cô ta, khiến người ta thương tiếc. Mà Bạch Yến Vũ rất giỏi phát huy lợi thế này của mình, cô ta chỉ nói mấy câu đã làm Đường Dương càng dịu dàng hơn với cô ta.

Đường Dương vươn tay sờ đầu cô ta: “Nếu đã gọi anh là anh, thì em là em gái anh, anh trai giúp em gái không phải chuyện bình thường sao. Đi thôi, anh đưa em và Bạch tiên sinh trở về.”

“Tế, em thấy Đường Dương coi như còn có chút đúng mực, vẫn chưa gọi thành bác trai Bạch đấy!” Cảnh Thần ở trên sofa nhỏ giọng mỉa mai.

“Đừng nháo tiểu Thần, ngoan ngoãn ngồi xem.” Phong Tế lạnh lùng nhìn Đường Dương.

Phong Tế cũng là đàn ông nên anh biết rõ ánh mắt Đường Dương nhìn Bạch Yến Vũ là ý gì. Đó là một loại tò mò, mới mẻ, còn có... dục vọng đi sẵn.

Đường Dương dám ở trước mặt Cảnh Hoằng Hi và Phạm Niệm Chân liếc mắt đưa tình với Bạch Yến Vũ, không sợ họ phát hiện sao.

Hay hẳn cảm thấy tình cảm Cảnh Thần dành cho hẳn rất sâu đậm nên tuyệt đối sẽ nghe theo hẳn. Mà Cảnh Hoằng Hi và Phạm Niệm Chân vì cô con gái độc nhất Cảnh Thần này, nên chỉ đành thỏa hiệp với hẳn?

Rất đáng tiếc đây là thế giới thật chứ không phải phim truyền hình.

Khi Phong Tế và Cảnh Thần đến thế giới này thì nội dung đã bắt đầu thay đổi.

“Đường Dương mau dẫn em gái cậu đi đi.” Cảnh Hoằng Hi mắt lạnh nhìn Đường Dương và Bạch Yến Vũ, đột nhiên mở miệng làm Đường Dương lắp bắp kinh hãi.

Hắn xoa đầu chống lại đôi mắt cười như không cười của Cảnh Hoằng Hi, đáy lòng rét lạnh, khiến hắn hơi tỉnh táo.

Hiện tại nhà họ Cảnh vẫn do Cảnh Hoằng Hi làm chủ, hẳn không thể cũng không nên buông lỏng cảnh giác!

“Bác trai, cháu đi ngay, nhưng cháu có thể thăm Thần Thần trước được không ạ, cô ấy có khỏe lên chưa?” Đường Dương nhanh chóng thu hồi mạch suy nghĩ, lại biến về vị hôn phu thâm tình vô cùng của Cảnh Thần, mà không chút nào để ý sự biến hóa của hẳn có thể mang đến cảm giác không thích hợp cho người khác!

Phạm Niệm Chân không chút dấu vết đánh giá lại Đường Dương, mới nói: “Thần Thần ở trong phòng khách, bác sĩ Phong vừa thay thuốc cho nó, giờ chắc cũng xong rồi.”

Cảnh Thần ngồi bên kia song vị hôn phu của cô lại không nhận ra, khoe môi vợ chồng Cảnh Hoằng Hi đều hơi nhếch lên tạo thành độ cong lạnh lùng giống nhau.

Bác sĩ Phong?

Đường Dương nhớ tới vị bác sĩ điều trị đeo kính đen, ánh mắt lóe lên. Là người của Đường gia, hẳn cũng có chút hiểu biết về Phong Tế.

Lúc trước Phong Tế nhận ca bệnh của Cảnh Thần đã làm hẳn rất kinh ngạc rồi.

Phong Tế trong giới thượng lưu rất nổi tiếng, không chỉ vì anh ta là con út của nhà họ Phong.

Phong Tế không dựa vào người nhà mà có địa vị cực cao và tài sản lớn, người trong Phong gia cũng hết cách với anh. Cho dù là ông Phong, anh cũng chỉ nghe mang tính lựa chọn thôi.

Phong Tế trở thành bác sĩ của Cảnh Thần, mặc dù Đường Dương hơi giật mình nhưng cũng hiểu đây là do Cảnh Hoằng Hi cầu xin ông Phong, cho nên Phong Tế mới nhận lời.

Nhưng giờ đã xảy ra chuyện gì, Phong Tế đến Cảnh gia thay thuốc cho Cảnh Thần! Đây không phải việc y tá nên làm sao, lại cần đến một bác sĩ lớn như anh ta đích thân ra tay?

Đường Dương mang theo nghi hoặc đi tới, vừa đi vài bước liền nhìn thấy Cảnh Thần và Phong Tế đang ngồi trên sofa, tuy hai người không ngồi cùng một chỗ nhưng lại khiến người ta cảm thấy giữa hai người có bầu không khí thân thiết không bình thường.

Đường Dương nhú mào, lựa chọn không nhìn Phong Tế, đến bên cạnh Cảnh Thần ngồi xổm trước mặt cô, cầm tay cô, thâm tình nhìn cô nói, “Thần Thần em đã tốt hơn chút nào chưa? Buổi sáng trong điện thoại bác gái nói em đã khôi phục trí nhớ, rất cực em cũng biết chúng ta không phải người xa lạ rồi, đúng không?”

Cảnh Thần dùng sức rút tay về nhìn Đường Dương thản nhiên nói, “Tôi biết anh là vị hôn phu của tôi.”

Đường Dương khẽ nhủ mày, sau lại nhớ vị hôn thê này có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt với mình, và tính cách cô hơi điêu ngoa nên tiếp tục dùng giọng điệu dỗ dành nói: “Thần Thần tức giận hửm? Xin lỗi, không phải anh cố ý không ở bệnh viện bầu bạn với em, hôm qua bác trai bảo anh điều tra một chút làm sao em bị thương, nên...”

Cảnh Thần không muốn xem hấn diễn trò, trực tiếp ngắt lời của hấn: “Anh điều tra chuyện tôi bị thương, kết quả lại dẫn người làm tôi bị thương đến xin lỗi tôi. Đường Dương anh thật sự mong tôi sớm khỏe sao, hay cố ý chọc tôi tức giận?”

8. Chương 8

Đường Dương nghe Cảnh Thần nói vậy, lông mày gắt gao nhú lại.

Quả nhiên Cảnh Thần chính là đại tiểu thư bị làm hư căn bản không thể am hiểu lòng người như Yến Vũ. Nếu không phải phía sau cô có Cảnh gia thì mấy năm nay Đường Dương hấn cũng không cần uất ức mình vậy.

Tuy Cảnh Thần xinh đẹp nhưng không phải mẫu người Đường Dương thích. Đường Dương cũng rất đẹp trai song không đòi hỏi người yêu phải có ngoại hình gì, dạng hấn thích chính là ngoài mềm trong cứng, rất dịu dàng, ân cần, nữ tính giống mẹ hấn.

Chỉ bị ngã làm chấn động não cộng thêm mất trí nhớ một lát thôi, Cảnh Thần lại muốn so đo nhiều thế! Cô chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian là có thể khỏi hấn, nhưng nếu cô không tha thứ cho Bạch tiên sinh, thì Cảnh Hoằng Hi nhất định ra tay với Bạch tiên sinh, đến lúc đó cuộc sống của Yến Vũ sẽ càng thêm vất vả.

Càng ngày càng không biết thông cảm với người khác!

Ánh mắt Đường Dương rất thâm tình nhưng trong nháy mắt lại mang theo sự chán ghét và thù địch.

Cảnh Thần trước kia vì yêu hấn nên không chú ý đến chi tiết nhỏ này nhưng Cảnh Thần hiện tại là người mẫn cảm, càng khó phải nói đến Phong Tế ngồi cạnh cô.

Nhận ra ánh mắt chán ghét của Đường Dương, Cảnh Thần có thể khẳng định trước kia Đường Dương cũng không thích mình.

Vậy vì sao hấn lại phải ở bên cô, còn biểu hiện là người thâm tình, cuối cùng hai người còn đính hôn?

Cô đột nhiên nhớ tới những chuyện xảy ra mà Phong Tế kể cho cô nghe sau khi anh tới thế giới này, liên tưởng tới Phong Tế và Đường Dương đều là con út trong nhà, tình cảnh của hai người cũng không khác biệt lắm.

Bỗng dưng Cảnh Thần sáng tỏ.

Không thể trách kết cuộc trong phim Cảnh Thần lại hai bàn tay trắng, tài sản của nhà họ Cảnh trở thành tài sản của Đường gia. Đường gia không trách phạt Đường Dương mà còn đồng ý cho Đường Dương cưới người không thể mang lại lợi ích cho Đường gia là Bạch Yến Vũ.

Đường Dương thủ đoạn thật!

Phong Tế nhìn khóe miệng cong cong và ánh mắt lạnh lùng của Cảnh Thần, anh biết Cảnh Thần của mình rốt cục cũng phát hiện ý đồ thật sự của Đường Dương.

Đường Dương tiếp cận Cảnh Thần cũng chỉ vì tài sản của Cảnh gia mà thôi.

Trước kia hấn cẩn thận nên che giấu rất khá nhưng vì sự xuất hiện của Bạch Yến Vũ và Cảnh Thần lại yêu hấn sâu đậm không thể dứt ra cho nên hấn mới vênh váo, nóng lòng, để lộ không ít sơ hở.

Cảnh Hoằng Hi và Phạm Niệm Chân là loại người nào?!

Bọn họ là đôi vợ chồng của giới thượng lưu điển hình, hiếm khi vì yêu nhau mới kết hôn đồng thời cũng cho phép gia tộc hai vợ chồng nhận được lợi ích.

Hai người đều là con một trong nhà, là người thừa kế duy nhất của gia tộc vì hôn nhân của họ mà Cảnh gia và Phạm gia dung hợp vào nhau.

Mà họ lại chỉ có Cảnh Thần là con gái một, tài sản chắc chắn do cô kế thừa.

Đường Dương không làm sai chuyện gì thì tốt, nếu hấn....

Hai vợ chồng họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn!

Trong phim Đường Dương nhấn nhay 3 năm, sau khi lừa được tất cả mọi người, mới ra tay khiến không ai đỡ nổi. Nghĩ đến việc vợ chồng Cảnh Hoàng Hi bị tai nạn xe cộ, e rằng sự việc không đơn giản như vậy.

Tiểu Thần là người vợ Phong Tế tìm kiếm suốt 14 năm, hấn dám tính kế cô và người nhà cô thì hãy chuẩn bị nhận lửa giận của anh đi.

“Thần Thần đừng tùy hứng. Bạch tiên sinh cũng không phải cố ý làm em bị thương, đừng cố tình gây sự thế này có được không?” Đường Dương dùng giọng dụ dỗ khuyên bảo cô.

Cảnh Thần nhìn hấn nhíu mày rồi cười, sau đó cố ý nói to, “Đường Dương, anh nói tôi tùy hứng, tôi cố tình gây sự, nhưng tôi đã làm gì? Tôi chưa làm gì cả mà! Từ khi bị thương đến giờ tôi đều nằm viện, sau đó xuất viện về nhà, tôi đã làm cái gì!”

“Tôi biết Bạch tiên sinh không cố ý làm tôi bị thương, nhưng sau khi sự việc xảy ra vì sao ông ta không lập tức gọi xe cứu thương mà lại chạy trốn? Đường Dương nếu không phải anh đi điều tra làm sao tôi bị thương thì vị Bạch tiên sinh này, à, còn có con gái ông ta sẽ chủ động đến xin lỗi tôi sao! Sau khi ngoài ý muốn tổn thương nhưng gây ra chuyện xong lại chạy trốn, việc này tính là gì!”

“A, hình như tôi dùng từ không thỏa đáng, có điều cái này không quan trọng. Đường Dương, anh không muốn tôi truy cứu, tôi đây, cũng không muốn ba tôi nhúng tay xử lý việc này. Nhưng tôi cũng không nuốt trôi cục tức này, không bằng, chúng ta giao việc này cho cảnh sát xử lý. Vậy công bằng rồi, tôi tin pháp luật sẽ xử phạt Bạch tiên sinh đúng người đúng tội, anh nghĩ sao?”

Cảnh Thần cười như không cười nhìn người đàn ông nửa quỳ nửa ngồi trước mặt mình, làm sau lưng hấn toát mồ hôi lạnh, đây thật sự là vị hôn thê điều ngoa của hấn à? Chẳng qua khéo mắt nhìn về phía Bạch Yến Vũ ở cách đó không xa đang rưng rưng muốn khóc cực kỳ đáng thương nhìn hấn, cầu xin hấn giúp đỡ, đầu óc Đường Dương lại nóng lên.

Giọng Đường Dương cũng cất cao hấn: “Thần Thần, em nói giao Bạch tiên sinh cho cảnh sát và cơ quan công tố, việc này cùng việc bác trai ra tay có gì khác nhau chứ! Người Bạch tiên sinh tổn thương là cô con gái độc nhất của Cảnh Hoàng Hi, chỉ bằng việc này, ông ấy đã không được xử phạt công bằng!”

Cảnh Thần khoanh hai tay trước ngực, ngồi trên sofa từ trên cao nhìn xuống nói: “Đường Dương, anh là con cháu nhà họ Đường, bây giờ lại nói công bằng với tôi? Cảnh Thần tôi sinh ra đã là con gái Cảnh Hoàng Hi, đây là việc chắc chắn rồi!”

“Tôi đã nghe lời anh, không cho ba tôi ra tay, anh còn muốn thế nào! Đường Dương anh luôn miệng nói tôi là vị hôn thê của anh nhưng sao tôi lại không cảm nhận được điều đó! Tôi bị thương, anh chẳng lo lắng chút nào mà ngược lại đi quan tâm người làm tôi bị thương, anh rốt cục muốn làm gì?”

“Rốt cuộc anh có thật sự yêu tôi không, Đường Dương?”

Nói tới đây Cảnh Thần nở nụ cười làm Đường Dương run sợ.

Cảnh Hoàng Hi đứng cách đó không xa nhìn con gái như vậy rất đau lòng thở dài, lại rất vui mừng nói với vợ: “Niệm Chân. Con gái chúng ta trưởng thành rồi, tuy rằng phải trả bằng một cái giá rất đắt.”

Phạm Niệm Chân cũng thở dài ôm cánh tay ông, đầu dựa vào vai ông.

Lúc trước bà thật sự có mắt như mù! Nhưng giờ Đường Dương và Cảnh Thần vừa đính hôn không lâu, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng ảnh hưởng không tốt đến Cảnh Thần và Cảnh gia. Về sau nếu Cảnh Thần muốn tìm một người tốt cũng không dễ.

Cúi đầu nhìn thấy vợ mình đang nhú mày thật chặt, làm vợ chồng nhiều năm, Cảnh Hoàng Hi đương nhiên biết bà đang lo lắng điều gì. Ông dùng động tác nhỏ chỉ có hai người mới hiểu, ý bảo Phạm Niệm Chân nhìn người đang ngồi bên cạnh Cảnh Thần, Phong Tế, sau đó không chút dấu vết nhìn Bạch Yến Vũ.

Hai mắt Phạm Niệm Chân sáng rực, dựa vào Cảnh Hoàng Hi gật đầu.

Có lẽ lần bị thương này của con gái cũng hoàn toàn không phải chuyện xấu, tái ông mắt ngựa chưa biết là phúc hay họa. Tuy rằng đau lòng con gái phải chịu đau đớn xác thịt nhưng có thể thông qua chuyện này hiểu rõ bản chất một người, sớm giải quyết phiền toái này cũng tốt.

Mà bên kia, Đường Dương đứng lên, hẩn bắt đắc dĩ và tiếc nuối nhìn Cảnh Thần.

“Thần Thần, em thật sự quá tùy hứng. Hai bác lúc nào cũng nhường em, trước kia anh cũng quá cưng chiều em, mới khiến em càng ngày càng không phân biệt thị phi, càng ngày càng điêu ngoa. Chuyện lần này em tự xử lý đi, anh không đụng vào nữa. Anh nghĩ chúng ta tốt nhất tạm thời không cần gặp mặt, em hãy suy nghĩ cho kỹ, anh cũng cần bình tĩnh một chút. Thần Thần, em là vị hôn thê của anh, anh không thể để em cứ như vậy, làm vậy sẽ hại em.”

A, những lời này nói rất quang minh chính đại nha!

Cảnh Thần cười lạnh, giơ tay chỉ về phía cửa: “Cửa ở bên kia, đi thông thả không tiễn, Đường Dương. Tôi cũng hiểu chúng ta không hợp, có vị hôn phu mà khuỷu tay luôn hướng ra ngoài như anh, nếu thường xuyên gặp mặt, tôi sợ tôi sẽ tức đến hộc máu mắt!”

“Cảnh Thần, em càng ngày càng không nói lý!”

“Ôi chao, vinh hạnh cho tôi quá, Đường tiên sinh.” Cảnh Thần nhún vai với Đường Dương.

Bạch Yến Vũ đứng một bên nhìn hai người tranh cãi, ánh mắt trầm xuống. Xem ra Đường Dương cũng được vị hôn thê của hẩn xem trọng lắm, nếu dựa theo lời hẩn nói.... Thoáng nhìn ba đứng ở một bên sắc mặt xanh mét không nói được lời nào, trong lòng Bạch Yến Vũ bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Chuyện này tuyệt đối không thể làm lớn ra, nếu không công việc mới tìm được sẽ không giữ nổi, trong nhà lại đói. Nghĩ đến mấy đứa em trong nhà, Bạch Yến Vũ thực sự đau cả đầu. Vất vả lắm cô ta mới tốt nghiệp đại học, tìm được việc làm, điều kiện gia đình vừa đỡ hơn tí, ba lại gây ra chuyện này, thật là... khiến cô ta không biết nói gì cho phải.

Ông trời không thể cho Bạch Yến Vũ cô sống dễ chịu sao?

Nếu lúc xảy ra chuyện, ba bình tĩnh một chút, không bỏ chạy thì tốt rồi.

Nhà họ Cảnh ở thành phố Hải Thiên rất có danh tiếng, vốn chỉ là ngoài ý muốn, cùng lắm họ chỉ phát tiết hai câu sẽ không gây khó khăn gì.

Nhưng ba lại bỏ chạy, chạy rồi không nói, còn không nói với bất kì ai trong nhà. Nếu không phải Đường Dương tìm đến cửa, cô ta còn chẳng biết chuyện này!

May thay Đường Dương là thủ trưởng của công ty cô ta, hơn một tháng nay hai người tiếp xúc cũng coi như không tệ, Đường Dương cũng coi như chiếu cố cô ta. Sau khi biết người bị thương là vị hôn thê của Đường Dương, Bạch Yến Vũ năn nỉ cầu xin, cuối cùng khiến hẩn đồng ý dẫn cô ta và ba đến xin lỗi Cảnh Thần.

Vợ chồng Cảnh gia không lên tiếng, Cảnh Thần cũng không để ý tới vị hôn phu Đường Dương, lại ngồi nói chuyện phiếm với bác sĩ điều trị.

Bạch Yến Vũ khẽ nhếch môi, nhẹ nhàng đi đến sofa, quỳ xuống trước mặt Cảnh Thần, không đợi mọi người kịp phản ứng nói.

“Cảnh tiểu thư tôi thay mặt ba xin lỗi cô. Lúc ấy ông nhìn thấy cô nằm trong vũng máu quá sợ hãi cho nên mới... xin cô hãy tha thứ cho ông, ba tôi là một người bình thường, ông ấy chưa từng va chạm xã hội gì, cũng không có văn hóa... thật sự rất xin lỗi!”

Nói xong Bạch Yến Vũ dập đầu thật mạnh trước mặt Cảnh Thần, để lại vệt đỏ trên trán.

Một ngày nào đó Bạch Yến Vũ cô sẽ trả lại hết tất cả những khuất nhục này!

Bạch Yến Vũ cúi đầu hai mắt đỏ ngầu, răng nanh gắt gao cắn môi, mặt mày dữ tợn. Nếu Đường Dương nhìn thấy không biết có còn cảm thấy cô ta dịu dàng hiền thực không? Đáng tiếc khi Bạch Yến Vũ ngẩng đầu đã khôi phục lại bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

“Cảnh tiểu thư tiền thuốc men của cô tôi sẽ chịu. Cũng sẽ đến chăm sóc cô cho tới khi cô khỏi hẳn. Do đó cầu xin cô tha thứ cho ba tôi.”

Diễn xuất này quả nhiên có thể đoạt giải Oscar đấy! Cảnh Thần không nhịn được muốn che mặt, cô lớn tuổi thế còn không làm được như Bạch Yến Vũ.

Đầu tiên là nói ba mình là người bình thường, chưa từng va chạm xã hội, nhưng ai quy định chưa từng va chạm xã hội thì không biết tổn thương người khác phải chịu trách nhiệm, câu này thuần túy là đánh lừa dư luận!

Sau đó lại dập đầu với cô, chẳng biết những người khác có phản ứng thế nào, nhưng nhìn Đường Dương là biết, rất đau lòng, rất thương tiếc, không thấy ánh mắt hằn nhìn mình càng thêm chán ghét sao!

Cảnh Thần cũng không cần hằn thích, cô có Tể của cô đủ rồi!

Kế tiếp lại bảo muốn trả tiền thuốc men và chăm sóc cô.

Cảnh Thần thật sự sợ đấy, nếu Bạch Yến Vũ chăm sóc cô, không giở trò mới lạ ấy!

Cô lườm một cái, xoay mặt sang một bên, không muốn để ý tới ‘nữ chính’ này.

“Tiền thuốc men, buồn cười thật.” Phong Tể ngồi tựa vào sofa, dùng giọng nói êm tai, thản nhiên nói, “Vị này... là Bạch tiểu thư nhỉ. Tôi là Phong Tể, bác sĩ điều trị cho Cảnh Thần. Cô có biết muốn mời tôi xem bệnh, nhất là đến tận nhà xem thì cần bao nhiêu tiền không?”

Giọng nói người đàn ông điển trai này rất êm tai, đáng tiếc lời nói lại chẳng thân thiện chút nào.

Khi này Bạch Yến Vũ bị vẻ bề ngoài ôn tồn của Phong Tể mê hoặc một chút, nhưng lời nói của Phong Tể đã làm cô ta nhanh chóng tỉnh táo. Hai mắt cô ta ngân ngấn nước nhìn Phong Tể, “Bác sĩ Phong, anh xem bệnh rất đắt ư? Tôi sẽ cố gắng thanh toán.”

Nói xong Bạch Yến Vũ cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn Phong Tể, như cảnh liễu trước gió, khiến người ta phải thương tiếc.

Chẳng qua rất đáng tiếc, Phong Tể không có cảm giác với sức hấp dẫn của cô ta.

Trong mắt Phong Tể, chỉ có tiểu Thần của anh mới xinh đẹp nhất.

Bất kể khuôn mặt có thay đổi thế nào, người Phong Tể yêu, là tâm hồn cô. Có lẽ cô không hoàn mỹ, hay tùy hứng, luôn khiến anh phải đi dọn dẹp cục diện rối rắm do cô bày ra.

Nhưng anh vĩnh viễn cam tâm tình nguyện.

“Bạch tiểu thư hay là thôi đi, có lẽ tiền lương một năm của cô cũng không đủ một lần xem bệnh. Về phần cô muốn chăm sóc Cảnh Thần. Xin hỏi cô có giấy chứng nhận hộ sĩ không? Cảnh Thần tuy bị thương không nghiêm trọng nhưng vết thương ở vị trí phức tạp, không cần thận một chút sẽ để lại di chứng. Nếu cô không phải nhân viên chuyên nghiệp thì không cần xung phong làm việc tốt, đừng để đến lúc đó không thể chăm sóc Cảnh Thần còn gây phiền toái.”

“Tôi...” Bạch Yến Vũ á khẩu không trả lời được, mặt mày trắng bệch quỳ tại chỗ.

Cảnh Thần nghiêng đầu ngắm ngón tay mình làm như không thấy cô ta, Phong Tế lại hứng thú đánh giá vị ‘nữ chính’ này. Cuối cùng Phong Tế đưa ra kết luận, thẩm mỹ của Đường Dương quả nhiên không giống người thường. Thích mẫu con gái rất hiền lành, như ‘Bạch liên hoa[1]’.

[1] Bạch liên hoa ám chỉ các cô gái ngây thơ, trong sáng, hiền lành như thánh mẫu.

Đàn ông xuất thân trong gia tộc lớn, chẳng có mấy ai coi trọng loại phụ nữ này. Đám cưới đôi khi khiến người ta thấy bất lực, khó chịu, không thể tiếp nhận. Nhưng là một thành viên trong gia tộc, bất kể nam hay nữ đều phải hi sinh vì gia tộc, thực hiện nghĩa vụ với gia tộc.

Được gia tộc bồi dưỡng, giáo dục, có thể chỉ nhận mà không chịu trách nhiệm ư?

Nếu không thì như Phong Tế chẳng hạn, không dựa vào gia tộc tạo nên thành tích, mang càng nhiều lợi ích cho gia tộc. Vậy hôn nhân của mình sẽ không bị gia tộc nhúng tay.

Cũng giống như trong phim, Đường Dương chiếm được gia sản của Cảnh gia, mang lợi ích cho Đường gia, nên cưới được Bạch Yến Vũ hẳn yêu thích!

9. Chương 9

Cảnh Hoảng Hi và Phạm Niệm Chân đứng ở một bên nghe Phong Tế nói thế, đưa mắt nhìn nhau cười, hai người có thể khẳng định Phong Tế có ý với con gái mình.

Nhưng cho dù Phong Tế có tốt hơn Đường Dương thì hai người cũng không thể nhanh chóng thừa nhận Phong Tế như vậy.

Bởi vì Cảnh Thần và Đường Dương còn có hôn ước hơn nữa Cảnh Thần lại rất yêu Đường Dương. Cho dù hai người họ muốn Cảnh Thần và Đường Dương hủy hôn thì vẫn phải được Cảnh Thần đồng ý!

Tuy từ sau khi bị thương, thái độ của Cảnh Thần với Đường Dương hơi khác lạ, nhưng không ai nói rõ cô thực sự không yêu Đường Dương nữa, hay chỉ đang giận đối với Đường Dương thôi!

Đứa con gái này không làm cho họ yên tâm được.

Huống chi hôn ước này cũng khó mà giải trừ. Sự việc liên quan đến hai gia tộc, tập đoàn của hai nhà, liên quan đến lợi ích của rất nhiều người, làm sao đơn giản thế.

Phong Tế muốn theo đuổi con gái họ thì phải được Cảnh Thần đồng ý, phải nghĩ biện pháp hủy hôn mà không ảnh hưởng đến thể diện Cảnh gia rồi hẳn nói!

Mà bên kia Đường Dương đau lòng cho Bạch Yến Vũ, cầm tay cô ta đỡ cô ta đứng dậy.

“Yến Vũ, em không cần làm thế. Theo anh trở về, anh sẽ xử lý chuyện này thật tốt, em không cần lo lắng.”

“Anh Đường.” Bạch Yến Vũ hai mắt rưng rưng nhìn Đường Dương anh tuấn cao lớn bên cạnh.

Cô ta yếu ớt gọi Đường Dương khiến hẳn càng đau lòng. Ánh mắt hẳn nhìn Cảnh Thần bất thiện, chẳng phải như nhìn vị hôn thê của hẳn, mà như nhìn kẻ thù.

“Cảnh Thần, em tự giải quyết cho tốt, đừng tùy hứng.... Hừ!” Đường Dương ngoan độc nói, dẫn Bạch Yến Vũ và ba cô ta rời đi, thậm chí khi đi qua Cảnh Hoảng Hi và Phạm Niệm Chân cũng không thèm chào hỏi.

Ánh mắt Cảnh Hoảng Hi âm trầm, Đường Dương này nghĩ hẳn và Cảnh Thần đã đính hôn rồi, liền vô tư lự hử? Hiện tại hai người còn sống mà hẳn còn không để hai người họ vào mắt, nếu bọn họ... không biết Đường Dương còn đối xử Cảnh Thần thế nào đây!

Nhưng trước kia Đường Dương luôn biểu hiện rất tốt, tại sao bây giờ lại trở nên tự cao không có đầu óc thế? về điểm này Cảnh Hoảng Hi nghĩ mãi cũng chẳng ra.

Nửa tháng tiếp theo, ngày nào Phong Tế cũng đến Cảnh gia thay thuốc cho Cảnh Thần, mỗi lần đến anh đều mang theo một ít quà cáp, tuy không phải quý giá nhưng lại được lòng mọi người, bởi vì tất cả đều là thứ Cảnh Thần thích.

Mà trong nửa tháng này, Đường Dương lại hoàn toàn biến mất, không nói đến việc tới thăm Cảnh Thần, một cú điện thoại cũng không có. Đối với việc này Phạm Niệm Chân thờ dài một tiếng không thèm để ý nữa, mà Cảnh Hoằng Hi nhận được một ít tài liệu, cười lạnh không thôi.

Hiện tại hai vợ chồng đều rất cảm ơn sự xuất hiện của Phong Tế, ít ra bởi vì anh, con gái bảo bối của bọn họ không vì sự lãnh đạm của Đường Dương mà tâm tình không tốt, ngược lại mỗi ngày đều mong chờ Phong Tế đến.

Hai vợ chồng ông cũng nghi hoặc vì sao con gái lại nhanh chóng không thích Đường Dương nữa, dù sao cô cũng ở bên Đường Dương 4 năm, Đường Dương trong lòng Cảnh Thần có vẻ chiếm một vị trí rất lớn. Nhưng khi nghĩ đến Đường Dương không xứng với con gái mình, hai vợ chồng cũng không suy nghĩ nhiều.

Hai người cho rằng trước đó Cảnh Thần còn trẻ nên bị Đường Dương mê hoặc, chứ không thật sự yêu hẳn. Mà lần này bị thương, vì Bạch Yến Vũ, mà Cảnh Thần và Đường Dương ăm ỉ mâu thuẫn, vừa vặn Phong Tế rất ưu tú lại xuất hiện bên cạnh cô vào lúc này...

Hai vợ chồng cảm thán, con gái nhà mình cuối cùng cũng trưởng thành, hai người cũng rất vừa lòng với Phong Tế. Trải qua chuyện của Đường Dương, Phạm Niệm Chân cũng để bụng, bắt Cảnh Hoằng Hi mời thám tử tìm hiểu sinh hoạt cá nhân của Phong Tế. Không tra còn đỡ vừa tra hai vợ chồng chỉ có thể cảm thán, vận may của con gái mình tốt quá.

Phong Tế không chỉ là thanh niên giữ mình trong sạch mà còn là một thanh niên vĩ đại! Khoan nói đến việc anh không dựa vào Phong gia, từng bước đạt được như hôm nay mà anh còn là ông chủ đứng sau tập đoàn nổi tiếng.

Cảnh Hoằng Hi cũng biết Phong Tế rất thật lòng, nếu Phong Tế không muốn cho ông biết, dù ông có thuê thám tử giỏi thế nào thì cũng không tra được chuyện này. Phải biết rằng chuyện Phong Tế là ông chủ tập đoàn lớn mọi người trong nhà họ Phong đều không biết một chút tin tức nào.

Sau này Cảnh Hoằng Hi và Phong Tế đơn độc gặp mặt thương thảo cái gì đó, tuy nội dung căn kẽ Phạm Niệm Chân không rõ lắm, nhưng nhìn hai người tươi cười, bà đã biết hai người đã đạt thỏa thuận nào đó mà hai người đều rất vừa lòng.

“Tiểu Thần, hai người họ thật sự rất yêu em.” Trong phòng ngủ của Cảnh Thần, Phong Tế nói với Cảnh Thần đang gối đầu lên đùi anh đọc sách, “Về sau phải hiếu thuận với bọn họ hơn nữa.”

Kiếp trước vì chiến tranh nên ba mẹ hai người đều mất sớm, mà kiếp này Phong Tế có cha mẹ và hai anh nhưng quan hệ rất bình thường. Cho nên tình yêu thương của Cảnh Hoằng Hi và Phạm Niệm Chân dành cho Cảnh Thần làm Phong Tế rất cảm động.

Lúc đầu chỉ vì Cảnh Thần không muốn hai người họ đau lòng nên anh mới không trực tiếp bắt cóc Cảnh Thần mang đi, mà lựa chọn đi đường vòng. Khi biết Cảnh Hoằng Hi điều tra mình, và cuộc nói chuyện hôm nay giữa hai người, Phong Tế mới chân chính thừa nhận hai người là ba mẹ của Cảnh Thần, đồng thời cũng là ba mẹ anh.

Phong Tế là người bao che khuyết điểm, chỉ cần được anh thừa nhận, là người trong phạm vi bảo vệ của mình thì anh tuyệt đối sẽ bảo vệ họ thật tốt. Anh có năng lực này, cũng có thực lực này.

“Anh và ba nói chuyện gì đấy?” Cảnh Thần lười biếng hỏi.

Hiện tại cô rất tự nhiên gọi ba mẹ. Cô là Cảnh Thần cũng là Cảnh Thần trước kia. Trên thế giới này không có khả năng có hai người hoàn toàn giống nhau, tuy Cảnh Thần cảm thấy có lỗi với vợ chồng Cảnh Hoằng Hi, nhưng cô sẽ không buông tha sinh mệnh này, huống chi còn có Phong Tế bên cạnh.

“Bác trai đồng ý cho hai chúng ta ở bên nhau, nhưng anh phải giải quyết chuyện hôn ước giữa em và Đường Dương cho tốt, còn phải khiến em đồng ý ở bên anh. Bọn họ sẽ không ép em, anh cũng không thể ép buộc em.” Đối với Phong Tế mà nói, hai điều kiện sau không tính là gì. Bất quá điều này cũng chứng minh vợ

chồng Cảnh Hoàng Hi yêu thương Cảnh Thần không giữ lại chút nào, đối với họ hạnh phúc của Cảnh Thần mới là quan trọng nhất.

“Tế, chắc chắn anh đã sớm bắt đầu kế hoạch, nếu không Đường Dương cũng không thể ngay cả một cú điện thoại cũng chẳng gọi trong nửa tháng nay.” Cảnh Thần khẳng định nói

Dù Đường Dương bắt mặn với Cảnh Thần, nhưng vẫn luôn mơ ước tài sản của cô, làm sao có thể nửa tháng chẳng liên lạc gì với cô, còn không có bất kỳ khắc phục nào?

Phong Tế cúi đầu xem vết thương trên gáy Cảnh Thần, vết thương đã gần khép lại, tóc cũng đang mọc ra.

“Anh không làm gì cả, tiểu Thần. Đường Dương ở công ty đang chuẩn bị tham gia đấu thầu một công trình, cho nên hần rất bận rộn.” Ngón tay Phong Tế xuyên qua tóc cô, động tác rất dịu dàng, bởi vì nhắc đến Đường Dương mà ánh mắt anh lộ ra tia sắc bén, “Hơn nữa bên cạnh hần còn có vị Bạch Yến Vũ tiểu thư kia, đương nhiên Đường thiếu gia vui đến quên cả trời đất, quên luôn vị hôn thê này rồi.”

“Bạch Yến Vũ ở cùng Đường Dương?” Cảnh Thần nghi hoặc, ngừng đầu nhìn Phong Tế. Cô và Phong Tế có ảnh hưởng lớn vậy sao, Đường Dương dám đưa người tổn thương cô đến làm trong công ty hần?

“Tiểu Thần, nơi này là thế giới thật, không giống thế giới do em tưởng tượng ra, cũng không giống trong phim truyền hình.” Phong Tế cúi đầu hôn lên trán cô “Trước khi em bị thương Bạch Yến Vũ đã làm trong công ty Đường Dương một tháng rồi. Cô ta vốn là em gái trà nước, nhưng một tuần sau được Đường Dương điều đến bên người làm trợ lý.”

Cảnh Thần nghe vậy trợn cả hai mắt, do đó Đường Dương đã sớm quen biết Bạch Yến Vũ rồi, hai người cũng sớm cấu kết với nhau? Khó trách ngày đó thái độ của Đường Dương lại kì quặc thế, động lòng với Bạch Yến Vũ từ lâu nên mới đau lòng ấy mà.

Cảnh Thần mang ánh mắt hóng chuyện, đứng dậy, nhìn Phong Tế nói: “Vậy Bạch Yến Vũ có nhận lời Đường Dương không?”

Trong phim Bạch Yến Vũ phải 3 năm mới tiếp nhận Đường Dương, bây giờ thì sao? Có phải Bạch Yến Vũ đang diễn “Bạch liên hoa” ở công ty hay không? Ngày đó tuy cô ta cúi đầu, Cảnh Thần không nhìn thấy ánh mắt và nét mặt cô ta, nhưng cô có thể cảm giác được trên người cô ta toát ra sự oán hận và không cam lòng.

Nói tới, rốt cuộc làm sao mới có thể chậm chạp như Đường Dương, hoàn toàn không cảm giác được luồng oán hận mãnh liệt kia nhỉ!

“Không nhận nhưng cũng không từ chối.” Phong Tế dùng khăn ướt lau tay, sau đó lấy tảo trên bàn gạt vó, cắt thành từng miếng nhỏ dứt Cảnh Thần.

Cảnh Thần cau mày sau khi ăn vài miếng liền lắc đầu từ chối không ăn nữa. Phong Tế chỉ hai ba ngụm đã giải quyết hết phần còn lại của quả táo. Trong các loại trái cây, Cảnh Thần tương đối không thích táo, nhưng táo lại có thành phần dinh dưỡng khá cao, do đó mỗi ngày Phong Tế đều bắt cô ăn một ít.

“A, Bạch Yến Vũ đang chơi trò mập mờ với Đường Dương à? Hay phải nói là, cô ta muốn treo Đường Dương như vậy?”

“Chắc hẳn hai người đều muốn thế. Bạch Yến Vũ rất hiểu tâm lý đàn ông, nếu nhanh chóng nhận lời Đường Dương, thì cô ta chỉ có thể là tình nhân của Đường Dương mà thôi. Dù sao vị hôn thê của Đường Dương cũng là thiên kim tiểu thư, người bình thường chọn cái gì, lòng cô ta biết rõ.” Phong Tế cười lạnh nói.

Cho nên Đường Dương là loại không bình thường?

“Tế, có phải anh đang ghen không?” Cảnh Thần mặt mày rạng rỡ, ngay cả khi biết cô ưa Đường Dương, Phong Tế vẫn bắt mặn với danh hiệu vị hôn phu kia của Đường Dương, nên miệng mới độc thế.

Phong Tế kéo Cảnh Thần vào lòng: “Tiểu Thần là vợ anh, đương nhiên anh ghen rồi. Anh và bác trai đã thương lượng xong, sẽ sớm hủy hôn giữa em và Đường Dương. Sau đó hai chúng ta sẽ xuất ngoại vài năm, không phải em nhận được giấy trúng tuyển bên Mỹ sao?”

Lần này hai nhà Cảnh - Đường hủy hôn, sai lầm đương nhiên là do Đường Dương, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến Cảnh Thần. Vì vậy xuất ngoại tránh một thời gian là lựa chọn tốt nhất, vừa vặn chẳng phải Cảnh Thần cũng nhận được giấy báo trúng tuyển ở bên Mỹ à.

10. Chương 10

Gần đây Đường Dương rất bận rộn, vì thế vị hôn thê hắn theo đuổi nhiều năm đã bị hắn ném ra sau đầu.

Hạng mục công ty hắn phụ trách đang đến giai đoạn kết thúc, hắn phải làm hạng mục này thật tốt, để ba mẹ và ông nội hắn thấy hắn không thua kém anh em trong nhà, hắn là người có năng lực!

Hắn cũng đau đầu nghĩ cách làm cho nữ thần trong lòng hắn Bạch Yến Vũ tiếp nhận hắn.

Lại nói Đường Dương và Bạch Yến Vũ lần đầu gặp nhau rất kịch tính. Giống như trong phim truyền hình, trong đêm mưa một người con gái xinh đẹp chạy ra ngã tư đường chặn xe Đường Dương vì muốn cứu một sản phụ sắp sinh.

Cứu người quan trọng hơn nên Đường Dương cho hai người lên xe, đưa bọn họ đến bệnh viện. Mà Bạch Yến Vũ tuy cả người không ướt đầm, nhưng lộ vẻ chật vật để lại ấn tượng sâu sắc với Đường Dương. Cô gái vì một người xa lạ làm đến mức này quả thực rất hiếm thấy, huống chi cô gái này còn rất thanh tú, khiến người ta càng nhìn càng thấy xinh đẹp.

Song Đường Dương cũng không nghĩ nhiều, chỉ xem chuyện này như một cuộc gặp gỡ trong đêm mưa. Tuy hắn tính kế Cảnh gia nhưng cũng không phải người xấu. Hắn bây giờ chưa có lòng dạ độc ác như cuối phim, do đó giúp được người khác cũng làm hắn vui đến mấy ngày.

Nhưng Đường Dương không ngờ, Bạch Yến Vũ là thực tập sinh mới của công ty, đúng lúc được phân làm cấp dưới của hắn, trở thành người trong phòng nước. Gặp lại, hai người đều hơi kinh ngạc, sau đó Bạch Yến Vũ mỉm cười cảm ơn và mời hắn đi ăn cơm.

Hai người quen biết như vậy, rồi chậm rãi thân thiết. Đường Dương cũng biết hoàn cảnh gia đình của Bạch Yến Vũ, mẹ mất sớm, một mình ba nuôi nấng ba chị em bọn họ.

Bạch Yến Vũ là con cả, thành tích học tốt có thể đỗ vào trường học tốt, nhưng để giảm bớt gánh nặng sinh hoạt trong nhà cô ta đã chọn chuyên ngành thư ký của một trường Cao đẳng nông lâm nghiệp. Trường Cao đẳng nông lâm nghiệp được nhà nước trợ cấp rất nhiều, học phí ít hơn các trường khác. Trong ba năm đại học, cô ta không chỉ không có người nhà làm chỗ dựa, mà người nhà còn cần cô ta!

Nếu chỉ trông chờ vào tiền lương Bạch tiên sinh cực khổ kiếm được thì không thể nuôi sống ba chị em. Bạch Yến Vũ học đại học, em trai học trung học, em gái học cấp hai, tất cả đều cần tiền. Ba Bạch Yến Vũ tuy là người không có văn hóa nhưng lại muốn con cái mình được đi học. Cho nên dù có vất vả đến đâu ông cũng không muốn con mình nghỉ học.

Bạch Yến Vũ lớn lên trong hoàn cảnh đó, nhưng cô ta vẫn dịu dàng, hiền lành, am hiểu lòng người. Mặc dù bề ngoài mảnh mai song nội tâm lại kiên cường, cô ta khác với Cảnh Thần điều ngoa tùy hứng!

Đối mặt với người con gái như vậy, Đường Dương cảm thấy mình không dứt ra được. Hắn vốn định cả đời sẽ trôi qua thế này, giống cha mẹ hắn cưới vợ vì lợi ích gia tộc. Từ nhỏ hắn đã biết vị trí của mình trong gia tộc nên hắn biết mình cần gì.

Đường Dương tiếp cận cô con gái độc nhất của nhà họ Cảnh, hắn dùng tình yêu và hôn nhân của mình giành lấy thứ hắn muốn. Làm vậy cũng không có gì không đúng cả, trong giới thượng lưu có rất nhiều hôn nhân kiểu này! Hơn nữa Cảnh Thần cũng là đối tượng không tồi, tuy tính tình không tốt lắm, nhưng cô xinh đẹp lại thông minh để cô trở thành vợ hắn có gì không tốt?

Huống chi Cảnh Thần là con gái độc nhất của Cảnh gia, phía sau cô ta là toàn bộ tập đoàn Cảnh thị. Sau khi kết hôn, Cảnh thị sẽ là của Đường Dương hắn!

Bất quá sau khi chậm rãi ở chung với Bạch Yến Vũ, tâm tình Đường Dương bắt đầu dao động. Vì sao hắn không thể ở bên cạnh con gái hắn yêu, vì sao hắn phải buông tha tình yêu của mình để đạt được điều mình muốn chứ?

Hắn là Đường Dương!

Hắn nhất định sẽ có được thứ mình muốn, cũng sẽ có được người con gái hắn yêu!

Đàn ông trong giới thượng lưu ai chẳng có mấy cô tình nhân, đây là bí mật mọi người rõ ràng trong lòng mà.

Đường Dương biết Bạch Yến Vũ có lòng tự trọng rất lớn, do đó hắn không dùng tiền để giúp cô ta, hắn biến cô ta từ thực tập sinh trở thành nhân viên chính thức, hơn nữa đưa cô tới bên người hắn, trở thành trợ lý của hắn. Bạch Yến Vũ cũng là người có năng lực, lại còn chuyên nghiệp coi như hợp khẩu vị, vì thế cô ta nhanh chóng bắt nhịp được công việc.

Nhưng việc cô ta lên chức quá nhanh, tất nhiên sẽ khiến người khác bất mãn, đúng lúc Đường Dương bắt gặp cô ta bị người khác bắt nạt. Kết quả của việc anh hùng cứu Mỹ nhân chính là Bạch Yến Vũ càng ngày càng thân thiết với hắn, mà trong công ty càng có nhiều người có ý kiến với cô ta.

Đường Dương tính kế để Bạch Yến Vũ tin nhiệm hắn, thổ lộ tình cảm với hắn, nhưng Bạch Yến Vũ sao có thể không tính kế hắn?

Bạch Yến Vũ trưởng thành trong hoàn cảnh vất vả, sao không có khả năng hiểu lòng người! Đường Dương rõ ràng có ý với cô ta, mà cô ta cũng muốn nắm chặt cậu út nhà họ Đường này.

Bị mọi người xa lánh thì sao, có thể trở thành người Đường Dương yêu, thậm chí trở thành vợ hắn, cô ta có thể trở thành một thành viên của giới thượng lưu, có thể thoát khỏi cảnh nghèo, còn giúp người nhà sống tốt. Đường Dương có ngoại hình điển trai, phong độ, tuổi còn trẻ đã làm quản lý chi nhánh của tập đoàn Đường thị, nhìn sao cũng thấy tiền đồ rộng mở, tuyệt đối là ứng cử viên rùa vàng!

Trong lúc hai người đang mập mờ, ba cô ta lại làm Cảnh Thần bị thương rồi bỏ trốn. Bạch Yến Vũ cũng hết cách chỉ có thể xin Đường Dương giúp đỡ, từ đó cô ta biết Cảnh Thần là vị hôn thê của Đường Dương!

Bạch Yến Vũ nhất thời hơi mơ mộng, nhưng giờ quan trọng nhất là giải quyết chuyện ba làm Cảnh tiểu thư bị thương, vì vậy cô ta cầu xin Đường Dương dẫn cô ta và ba đi xin lỗi Cảnh Thần.

Trong biệt thự ven biển, Bạch Yến Vũ gặp được Cảnh Thần, người được ba mẹ hết mực cưng chiều. Mà cô ta không chỉ cực khổ từ nhỏ, đến bây giờ còn phải quỳ xuống trước mặt vị tiểu thư cái gì cũng không biết, tính tình ngang bướng này.

Bạch Yến Vũ không cam lòng, sao cô ta cam lòng được!

Trong chớp mắt khi quỳ xuống, cô ta thề, cô ta nhất định sẽ trả thù! Còn người ngồi bên cạnh Cảnh Thần chẳng qua chỉ là một bác sĩ mà thôi, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ cho họ biết sự lợi hại của Bạch Yến Vũ này!

Bạch Yến Vũ quyết định, nhất định phải nắm chặt Đường Dương trong tay, cô ta muốn Đường Dương yêu cô ta không dứt ra được! Cô ta sẽ khiến Đường Dương và Cảnh Thần hủy hôn và trả lại Cảnh Thần tất cả sự nhục nhã mà cô ta phải chịu!

Sau khi rời khỏi biệt thự Cảnh gia, trong công ty Đường Dương có việc, mà hai người càng lúc càng mờ ám. Bạch Yến Vũ biết Đường Dương thích cô ta nhưng chưa tới mức không thể không có, hiện tại Đường Dương chỉ là có hứng thú với cô ta thôi, chủ yếu là dục vọng chiếm hữu, hắn rất muốn cô ta làm tình nhân của hắn, đây là điều Bạch Yến Vũ muốn.

Cho nên hai người cứ tiếp tục ái muội như vậy, Đường Dương ngoại trừ công việc thì theo đuổi Bạch Yến Vũ, hắn đã hoàn toàn ném vị hôn thê đang ở nhà tỉnh dưỡng ra sau đầu.

Bận rộn gần một tháng, Đường Dương dẫn dắt mọi người trúng thầu dự án, điều này làm hắn rất vui vẻ. Công trình lần này đối với Đường thị rất quan trọng, mà Đường Dương giành được đã chứng tỏ năng lực của hắn, rất cục hắn cũng đứng vững ở Đường thị.

Buổi tối Đường Dương dẫn theo cấp dưới đi khách sạn ăn mừng, vì cao hứng nên tất nhiên mọi người cũng uống nhiều rượu hơn một chút. Còn có thể trợ hứng cũng có thể loạn tính, vì thế Đường Dương và Bạch Yến Vũ thuê phòng tại khách sạn này cũng không có gì lạ. Mặc dù Bạch Yến Vũ uống rượu nhưng không uống nhiều như Đường Dương, tuy nhiên cô ta có quyết định của mình nên cũng ốm ờ, cứ như vậy ở chung một chỗ với Đường Dương.

Ngày hôm sau Đường Dương tỉnh lại thấy Bạch Yến Vũ ngủ say bên cạnh hẳn, rất tự đắc nhếch khóe miệng, đêm qua Bạch Yến Vũ ốm ờ sao hẳn không biết được. Cái gọi là rượu vào loạn tính, cũng chỉ lấy cớ thôi, chứ thực sự uống say là ngủ không dậy nổi, sao có thể xảy ra chuyện gì được.

Đường Dương đốt một điếu thuốc, rất nhàn nhã tựa vào đầu giường. Giành được dự án, còn chiếm được người phụ nữ mình yêu, nếu Cảnh Thần ngoan ngoãn một chút thì cuộc sống của hẳn đúng là viên mãn.

Đúng lúc này di động trên tủ đầu giường đổ chuông, hẳn đưa tay lấy nhìn một cái, lại là điện thoại của ba hẳn - Đường Minh Húc. Đường Dương nhíu mi, hôm qua sau khi giành được dự án kia, Đường Minh Húc rất vui vẻ, trực tiếp cho bọn hẳn nghỉ ngơi 3 ngày, hôm nay mới là ngày đầu tiên, sao mới sáng sớm Đường Minh Húc đã gọi điện cho hẳn rồi, xảy ra chuyện gì ư?

Đường Dương nhận điện thoại, cho dù đối phương trong điện thoại không nhìn thấy, nhưng hẳn vẫn rất cung kính.

“Ba.”

“Đường Dương, con đang ở đâu?” Giọng Đường Minh Húc trong điện thoại lạnh như băng.

“Đêm qua uống hơi nhiều, nên con ngủ lại khách sạn.”

“Một mình con?”

Đường Dương nghe Đường Minh Húc nói vậy, đột nhiên trong lòng có dự cảm không tốt. Trước kia hẳn về muộn hoặc không về, Đường Minh Húc cũng không quản hẳn, tại sao hôm nay lại gọi điện hỏi hẳn vấn đề này?

Đường Minh Húc không để ý sự trầm mặc của con trai út, nói thẳng: “Những chuyện trước kia con làm, chỉ cần Cảnh gia và Cảnh Thần không biết, ba sẽ mắt nhắm mắt mở. Nhưng lần này con quá bất cẩn rồi, ầm ỉ đến mức mọi người đều biết, con tự xem mà xử lý đi.”

Nói xong Đường Minh Húc cúp điện thoại.

Đối với đứa con út này ông vẫn luôn đặt niềm tin, thông minh, có năng lực, biết nhẫn nhịn, còn dựa vào bản lĩnh của mình tìm được đối tượng kết hôn rất tốt, tuy trong này Đường Dương cũng nhờ vào quan hệ tốt đẹp giữa hai nhà Cảnh - Đường, song ít ra cô gái Cảnh Thần kia cũng yêu Đường Dương sâu đậm.

Có điều...

Đường Minh Húc nhìn tờ báo bị ông ném xuống đất, thở dài một tiếng.

Quả nhiên Đường Dương vẫn còn quá trẻ.

Rốt cuộc chọn ai là người thừa kế, còn phải xem xét lại.

11. Chương 11

Mọi người đều biết?

Có ý gì?

Đường Dương hơi choáng váng nhìn điện thoại bị cắt đứt hồi lâu, mới kịp phản ứng lại. Cầm điện thoại trên tay đầu giường gọi cho tiếp tân, bảo bọn họ nhanh chóng mang một phần báo đến, sau đó mặc áo choàng tắm khách sạn cung cấp đi tới đi lui trong phòng.

Có thể khiến Đường Minh Húc gọi điện cho hắn sớm vậy, giọng điệu còn kì quái thế, tuyệt đối không nằm trong dự liệu của hắn. Nghĩ đến lời ba nói trong điện thoại, lại nhìn Bạch Yến Vũ còn ở giường ngủ say vì tới qua hắn hơi phóng túng một chút, sắc mặt Đường Dương ngày càng kém.

Trước đây là Cảnh Thần và Cảnh gia không biết, lần này....

Thời điểm Đường Dương sắp áp chế không nổi cơn nóng ruột, muốn đánh thức Bạch Yến Vũ dậy thì tiếng đập cửa vang lên. Đường Dương chỉ vài bước đi tới mở cửa, sau khi đoạt tờ báo từ trong tay phục vụ, ‘ầm’ một tiếng đóng cửa lại.

Vì thế hắn không phát hiện người phục vụ kia nhìn hắn bằng ánh mắt rất kì quái. Có miệt thị, lại có chút hâm mộ.

Đường Dương lật tờ báo ra xem, rốt cuộc sau khi thấy đầu đề ở mục giải trí, sắc mặt trở nên tái mét.

Trên báo đăng một loạt ảnh chụp, từ lúc Đường Dương và Bạch Yến Vũ rời khỏi phòng ăn, một mạch lên phòng thân mật, thậm chí cả ảnh hai người ôm hôn mãnh liệt trong thang máy. Tất cả ảnh chụp đều rất sắc nét, cả mặt nam nữ chính cũng rất rõ rệt. Nam rõ ràng là Đường Dương, nữ tất nhiên là Bạch Yến Vũ vẫn còn đang ngủ say.

Tiêu đề ảnh chụp cũng khiến người khác chú ý.

Cậu út nhà họ Đường gặp được ‘tình yêu đích thực’ hay ‘kẻ thứ ba’?!

Tờ báo đưa tin chuyện xưa giữa Bạch Yến Vũ và Đường Dương cả trang dài, từ khi quen nhau cho đến lúc mập mờ, đến tận hôm nay hai người tu thành chính quả. Trông giống như cổ tích hiện đại của cô bé lọ lem xinh đẹp hiền lành và chàng hoàng tử anh tuấn thâm tình.

Đáng tiếc vị hoàng tử này đã có vị hôn thê. Báo không nhắc tới Cảnh Thần nhiều lắm, chỉ ở phút cuối cùng nhàn nhạt nói một chút cậu út Đường gia này đã có vị hôn thê, chủ yếu nói về cô bé lọ lem Bạch Yến Vũ.

Ánh mắt Đường Dương trầm xuống, xem ra gần đây chuyện gì hắn cũng thuận lợi, cho nên hắn mới buông lỏng, có người theo dõi mà hắn cũng không biết. Chẳng biết lần này có phải là tác phẩm của mấy ông anh trong nhà không?

Có điều sự việc lần này âm ỉ rất lớn, tuy trong giới thượng lưu đàn ông ở bên ngoài gặp dịp thì chơi, bao tình nhân là bí mật tất cả mọi người ngầm hiểu, nhưng chẳng ai giống Đường Dương lần này, bị truyền thông đưa tin trắng trợn.

Hiện tại ai đối phó hắn không quan trọng, mà quan trọng là trấn an Cảnh Thần, nếu không hôn ước giữa hắn và Cảnh Thần....

Có lẽ những gia tộc khác sẽ không vì việc này mà hủy hôn, cùng lắm chỉ bất mãn với hắn mà thôi. Dù sao hôn ước giữa hai gia tộc không phải chuyện nhỏ, những người trung gian liên quan rất nhiều. Nhưng đối với Cảnh gia lại không phải thế.

Tài phú và địa vị của Cảnh gia đã đủ, không cần lấy hôn nhân của con gái để dệt hoa trên gấm. Cho nên vợ chồng Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân muốn một người con rể Cảnh Thần yêu, đối với họ không gì quan trọng bằng hạnh phúc của con gái.

Đường Dương vẫn luôn thể hiện sự thâm tình với Cảnh Thần, mà Cảnh Thần cũng yêu hắn. Có lẽ vì hắn dựa vào việc Cảnh Thần quá yêu hắn nên hắn mới to gan thế. Song hiện giờ hắn làm ra việc như vậy, Cảnh gia tuyệt đối sẽ truy cứu!

Đường Dương cắn chặt răng, lấy di động gọi cho Cảnh Thần, nhưng máy luôn báo không gọi được.

Trầm ngâm một lúc, Đường Dương trực tiếp gọi đến biệt thự Cảnh gia, sau ba hồi chuông mới có người nhắc máy.

“Xin chào, đây là nhà họ Cảnh.” Một giọng nam truyền đến, Đường Dương vừa nghe liền biết đây là quản gia của Cảnh gia.

“Bác Thang, xin chào, cháu là Đường Dương, xin hỏi Cảnh Thần có ở nhà không, sao điện thoại của cô ấy không gọi được.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, mới truyền đến giọng nói lãnh đạm của quản gia, “Thì ra là cậu Đường, tiểu thư không có ở nhà... Về sau xin cậu cũng đừng gọi đến nữa.”

“Bác Thanh...” Đường Dương chưa nói xong, điện thoại đã bị cúp khiến sắc mặt hắn trong nháy mắt hơi dữ tợn.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, không để ý đến Bạch Yến Vũ còn trên giường, rời khỏi khách sạn, lái xe đến biệt thự nhà họ Cảnh.

Đáng tiếc hắn đã bị Cảnh gia xếp vào sổ đen, từ chối lui tới, bất luận hắn cố gắng, nghĩ cách ra sao cũng không thể nào liên lạc được với Cảnh Thần.

Tục ngữ nói họa vô đơn chí, lúc Đường Dương đang sốt đầu mẻ trán nghĩ cách để Cảnh Thần và Cảnh gia tha thứ cho hắn, công trình trước đó hắn dẫn dắt cả đội giành được lại xảy ra vấn đề. Sau khi Đường Dương dẫn cả đội xử lý xong vấn đề, thời gian đã qua một tháng.

Mà lúc này đột nhiên có một ngày Bạch Yến Vũ nước mắt như mưa tới tìm hắn nói rằng, cô ta có thai.

Sau một trận hoảng loạn Đường Dương trấn định lại. Hắn không thể cưới Bạch Yến Vũ, càng không thể để cô ta sinh đứa bé này. Vợ hắn chỉ có thể là Cảnh Thần, cho dù người hắn yêu là Bạch Yến Vũ.

Nghe Đường Dương nói muốn dẫn cô ta đi bệnh viện phá thai, cô ta có chút không tin nổi. Cô ta biết Đường Dương có vị hôn thê, nhưng hắn không yêu vị hôn thê của mình, hắn thâm tình với cô ta, cái gì cũng lo nghĩ cho cô ta, nên đêm đó cô ta mới ồm ờ cùng hắn.

Ngày đó sau khi tỉnh lại, Bạch Yến Vũ một mình ở khách sạn, tâm trạng cô ta rất phức tạp, lạnh lẽo lại thất vọng. Cô ta nghĩ khi tỉnh lại sẽ thấy Đường Dương dịu dàng, kết quả, chỉ có một phòng vắng lặng.

Bạch Yến Vũ cố nén uất ức cầm quần áo bị ném bên giường, dưới đất mặc vào, lại phát hiện tờ báo bị Đường Dương ném trên mặt đất. Cô ta nhặt lên nhanh chóng mở ra xem, đương nhiên cũng thấy ảnh chụp của cô ta, Đường Dương và bài báo.

Lúc đầu là hoảng loạn, sau Bạch Yến Vũ cũng mừng rỡ. Chuyện cô ta và Đường Dương cứ như vậy lộ ra ánh sáng rồi, thế hôn ước kia... Bọn họ có thể chính thức ở bên nhau không?

Đáng tiếc sự việc không phát triển theo suy nghĩ của cô ta, Đường Dương xảy ra quan hệ với cô ta nhưng không muốn chịu trách nhiệm, cả ngày chỉ nghĩ cách để Cảnh Thần tha thứ cho hắn. Điều đó đã làm trái tim Bạch Yến Vũ lạnh buốt. Cô ta cho rằng Đường Dương rất thích cô ta, quả thực Đường Dương rất thích cô ta nhưng so với tiền đồ, hắn càng để ý tiền đồ của mình hơn.

Bởi vì bị truyền thông phơi bày, tình hình của Bạch Yến Vũ ở Đường thị ngày càng hồng bét. Vốn cô ta chỉ là người ở phòng trà nước đột nhiên trở thành trợ lý của Đường Dương, đã làm những người khác khó chịu rồi, giờ chuyện giữa hai người lộ ra ánh sáng, mọi người dùng ánh mắt kì quái nhìn cô ta cũng rất bình thường.

Trong mắt người khác, Bạch Yến Vũ dựa vào quan hệ với Đường Dương mà leo lên, như, tuy bề ngoài Bạch Yến Vũ vô cùng thanh tú, thực sự không giống người đi làm tình nhân. Nhưng ai biết có phải cậu út Đường Dương ăn thịt cá quá nhiều, muốn ném chút rau xanh cháo loãng không chứ.

Dù vậy, Bạch Yến Vũ chỉ có thể chịu đựng, bởi vì ngoại trừ Đường thị, thanh danh hiện nay của cô ta không dễ tìm được công việc khiến cô ta hài lòng. Mà Đường Dương bởi vì Cảnh Thần và chuyện công trình nên không có nhiều thời gian quan tâm cô ta, hơn nữa trong lòng hắn cũng mơ hồ oán trách cô ta, nếu ngày đó ở khách sạn cô ta vẫn kiên trì không coi hắn ra gì, thì làm sao hắn tạo scandal với cô ta được!

Đáng tiếc, nếu cũng chỉ là nếu.

Vì vậy, một tháng sau Bạch Yến Vũ phát hiện mình có thai, đi tìm Đường Dương, hắn rất dứt khoát quyết định, nhanh chóng dẫn Bạch Yến Vũ lặng lẽ đến bệnh viện. Cho dù Bạch Yến Vũ không tình nguyện, nhưng sau khi biết thái độ của Đường Dương, cô ta cũng không có khả năng sinh đứa bé này, chỉ đành đến bệnh viện làm phẫu thuật.

Đường Dương coi như cũng còn vài phần thật lòng với Bạch Yến Vũ, sau khi giải phẫu hắn đưa cô ta tới một phòng trọ nhỏ đứng tên hắn, cũng thuê một hộ lý chuyên nghiệp cho cô ta. Sinh non rất có hại đến sức khỏe, mọi chuyện đều do hộ lý kia chăm sóc.

Điều Đường Dương không ngờ là, vốn chuyện của hắn và Bạch Yến Vũ đã dần phai nhạt, mà lần này hắn đưa Bạch Yến Vũ đi bệnh viện cũng rất cẩn thận, nhưng vẫn bị truyền thông phơi bày, thậm chí sổ khám bệnh có thai một tháng và giấy đồng ý nạo thai của Bạch Yến Vũ cũng bị truyền thông đăng tin!

Đường gia bị đẩy lên đầu ngọn sóng, lúc này Đường Dương mới phản ứng kịp, việc này tuyệt đối chẳng phải mấy ông anh Đường gia hắn làm! Cho dù bọn họ không muốn Đường Dương tốt, cũng sẽ không để nhà họ Đường rơi vào tình cảnh hôm nay. Tuy chuyện này chỉ là một ít scandal, cũng không ảnh hưởng gì tới Đường gia, nhưng lại khiến danh dự Đường gia giảm sút không ít.

Rốt cục ai lại nhằm vào hắn và Đường gia chứ?

Tuy Đường Dương hoài nghi songng không nghĩ ra được, chỉ có thể nghĩ biện pháp cứu vãn.

Mà lúc này, hơn một tháng không liên lạc với Đường gia, cuối cùng Cảnh gia ra mặt.

Cảnh Hoảng Hi trực tiếp đến tìm Đường Minh Húc, muốn hủy hôn. Thái độ của Cảnh Hoảng Hi rất kiên quyết, nếu không hủy hôn, Cảnh thị tình nguyện chịu lỗ cũng sẽ không hợp tác với Đường thị, mà Đường Dương đứng lúc tạo ra scandal này, sau khi khuyên ngăn không có kết quả, Đường Minh Húc chỉ có thể đồng ý hủy hôn.

Khi Đường Dương biết mình và Cảnh Thần đã hủy hôn, Cảnh Thần đã leo lên máy bay đi Mỹ rồi. Mặc dù truyền thông chưa đưa tin vị hôn thê của Đường Dương là ai, nhưng trong giới thượng lưu ai cũng biết Cảnh Thần và Đường Dương là thanh mai trúc mã, dù sao ban đầu hai người tổ chức lễ đính hôn rất long trọng. Do đó tạm thời xuất ngoại, để chuyện này lắng xuống là cách làm tốt nhất.

Cảnh Thần thoải mái ngồi trên khoang hạng nhất, nhắm mắt dưỡng thần. Cuối cùng cũng hủy hôn với Đường Dương rồi, cả người đều thoải mái hẳn. Hơn một tháng nay Đường gia xảy ra chuyện cô biết rất rõ, tất cả đều do Phong Tế làm. Nhưng nếu tác phong Đường Dương đoan chính một chút, thì cũng không bị Phong Tế tính kế.

Cảm giác có người ngồi xuống vị trí bên cạnh, Cảnh Thần mở mắt, xoay đầu cười với người đó: “Đã xử lý xong rồi à? Em còn tưởng anh không kịp lên chuyến này đây.”

“Em còn chưa tin năng lực của chồng mình sao?” Phong Tế yêu thương véo mũi cô.

Cảnh Thần liếc anh một cái, “Từ bỏ nghề bác sĩ như vậy, anh không luyện tiếc hả?”

Kiếp trước Phong Tế luôn muốn làm bác sĩ, kiếp này vất vả lắm mới trở thành bác sĩ khoa thần kinh nổi tiếng thế giới, cứ buông tha thế sao?

“Đối với anh mà nói, điều quan trọng nhất chính là em, tiểu Thần.” Phong Tế sờ đầu cô, cúi đầu khề hôn lên môi cô một cái.

Làm bác sĩ gì đó chỉ là niềm vui của anh mà thôi. Cảnh Thần muốn đi Mỹ học, sao anh để cô đi một mình được. Đặc biệt hiện tại trên pháp luật, hai người vẫn chưa phải vợ chồng chính thức, những người đàn ông Mỹ đó, đối với phụ nữ phương Đông nữ tính, xinh đẹp luôn rất điên cuồng!

12. Chương 12

Trên tay Cảnh Thần ôm mấy quyển sách, vai đeo một bao lô cùng một cô gái da trắng rất xinh đẹp vừa nói vừa cười đi trên con đường rậm rạp trong khuôn viên trường.

“Sally Celeste, thầy của cậu đã xác nhận chưa?” Cô gái tóc vàng mặc quần bò hỏi Cảnh Thần, nét mặt mang theo vài phần hâm mộ, vài phần bối rối.

“Ừ, đã xác nhận rồi.” Cảnh Thần mỉm cười, “Còn cậu, Catherine?”

Sally Celeste là tên tiếng anh của Cảnh Thần, Celeste, người hạnh phúc nhất, Cảnh Thần cảm thấy tên này rất hợp với cô, cho nên trong những cái tên đông đảo Phong Tế cung cấp, cô không chút do dự chọn cái tên này.

Cảnh Thần bây giờ thực sự rất hạnh phúc. Rõ ràng đã sống một kiếp, còn có thể sống thêm lần nữa, lại có Phong Tế bầu bạn bên cạnh. Đời này hai người cứ bên nhau như vậy cả đời, thuận tiện học một vài thứ bản thân cảm thấy hứng thú, cũng là một lựa chọn không tồi.

Học vị của nước Mỹ và trong nước không giống nhau, nghiên cứu sinh thạc sĩ chỉ là học vị chuyển tiếp một năm mà thôi, chuẩn bị cho nghiên cứu sinh tiến sĩ.

Đến Mỹ đã hơn một năm, Cảnh Thần sống vô cùng phong phú. Nạp điện cho mình nỗ lực đi học, kết bạn, sống thật tốt với Phong Tế.

Tuy kiếp trước hai người là vợ chồng, nhưng bây giờ hai người chỉ có quan hệ người yêu, nhưng hai người đã sớm ở chung như đôi vợ chồng già.

Cảnh Thần là con gái độc nhất của Cảnh gia, nếu vừa hủy hôn với Đường Dương mà đã kết hôn thì sẽ ảnh hưởng tới danh dự của Cảnh Thần và Cảnh gia. Tuy Phong Tế rất không tình nguyện, nhưng cũng không làm trái ý nguyện của Cảnh Thần, hai người trở thành ‘đôi tình nhân bí mật’.

Kì thật nhà họ Cảnh đã sớm biết 2 người ở chung với nhau, về phía Phong gia, Phong Tế chỉ nói cho ông Phong. Ban đầu khi từ chức Phong Tế đã nói với ông nội mình, anh muốn đi theo Cảnh Thần đến Mỹ theo đuổi vợ.

Tuy ông Phong biết người Phong Tế thích là Cảnh Thần vừa hủy hôn với Đường gia, nhưng cũng không ngăn cản anh. Chỉ là một scandal nhỏ thôi, hơn nữa trong chuyện này cũng không phải lỗi của Cảnh Thần, ngược lại cô là người bị hại.

Ông Phong cũng hiểu rất rõ đứa cháu trai nhỏ nhất này, scandal của cậu út nhà họ Đường lộ ra ánh sáng nếu không có Phong Tế tham gia thì mới là lạ! Vả lại một khi Phong Tế đã quyết định, chẳng có bất kỳ ai có thể khiến anh đổi ý.

Năm Phong Tế 16 tuổi sau khi bị tai nạn xe tỉnh lại liền kiên trì muốn xuất ngoại khởi nghiệp, ông Phong biết, đứa cháu nhỏ nhất này trưởng thành rồi. Đáng tiếc Phong Tế đã quyết định không thừa kế toàn bộ Phong gia, nếu không, giao Phong gia cho anh, ông tuyệt đối yên tâm.

Sau khi Cảnh Thần và Phong Tế đi Mỹ, vì người lớn hai nhà nên không có cách nào trắng trợn ở chung với Cảnh Thần, mà sắp xếp cho mình ở sát vách cô. Bất quá cũng là ngụ trang với người ngoài thôi, hai ngôi nhà đã sớm bị Phong Tế cho người làm thông, trên thực tế hai người ở chung với nhau lâu lắm rồi.

Cảnh Thần và Phong Tế đã làm vợ chồng hai kiếp, lãng mạn đối với họ mà nói không quan trọng, họ càng yêu quý mỗi phút giây bên nhau hơn.

Cho dù hai người chỉ tựa vào nhau đọc sách hoặc làm chuyện khác, bầu không khí xung quanh hai người cũng sẽ hoàn toàn khác nhau. Sự điềm tĩnh và ấm áp quanh quẩn bên cạnh hai người, khiến người ta cảm thấy hai người là một thể, không ai có thể xen vào thể giới thuộc về hai người họ.

Đối với Cảnh Thần và Phong Tế mà nói, chỉ cần mở mắt liền có thể nhìn thấy nhau, đó là việc hạnh phúc nhất.

Đương nhiên vì hai người còn trẻ nên trên phương diện nào đó cũng có nhu cầu. Hai vợ chồng già cũng không kiểu cách, nên làm thì sẽ làm, chẳng qua Phong Tế luôn cẩn thận làm tốt công tác bảo vệ, bởi vì hiện tại không thích hợp để Cảnh Thần có thai.

Hơn một năm nay điều khiến Cảnh Thần tuyệt đối rất hạnh phúc là, nếu cuộc sống có thể cứ tiếp tục thế này thì tốt biết mấy.

Nụ cười của Cảnh Thần rất xinh đẹp, làm mọi người chú ý nhưng không ai tới gần. Vì mọi người đều biết cô gái phương Đông thông minh xinh đẹp này là hoa đã có chủ.

Cô gái tóc vàng Catherine đi bên cạnh Cảnh Thần thấy nụ cười của Cảnh Thần, khẽ bĩu miệng, mang theo vài phần nũng nịu, “Sao mình có thể so với cậu, từ giảng viên thực tập lên thẳng nghiên cứu sinh tiến sĩ, mình còn phải tham gia thi đấy. Hiện tại còn chưa có kết quả thi nè, mình cũng không có cách nào liên hệ với giáo sư. Còn nữa, cậu đừng cười như vậy, cậu không thấy ánh mắt những người đó đều phải nhìn thẳng sao.”

Catherine nghiêng đầu theo trêu đùa, “Cậu nói xem nếu mình nhuộm tóc đen, có thể đẹp hơn tí không? Nói không chừng mình còn có thêm rất nhiều kẻ theo đuổi đấy.”

Cảnh Thần thoáng bất đắc dĩ nói: “Catherine không phải cậu có bạn trai rồi ư, hơn nữa tình cảm của hai người không phải rất tốt à?”

“Đừng nhắc tới cái tên Eide đó nữa, nhắc tới mình lại càng hâm mộ cậu! Quả nhiên tên cậu tốt lành hơn! Ở mặt học tập không cần lo âu, bạn trai đối với cậu cũng vâng lời răm rắp, à, mình chỉ cần tên Eide ngốc nghếch kia bằng 1/3 vị kia nhà cậu, thì mình cảm ơn thượng đế rồi!” Catherine nói xong, bày bộ dáng chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

“Catherine, cậu đừng so sánh như vậy.” Cảnh Thần có chút dở khóc dở cười.

Phong Tế làm công tác phòng ‘sói’ rất tốt. Hiện tại cả trường đều biết đóa hoa Đông phương của Học viện Thương mại có một người bạn trai hoàn mỹ, khiến đám ruồi nhặng khác trong trường chẳng dám có ý với cô.

Ai có thể so được với Phong Tế?

Bề ngoài anh anh tuấn phong độ, gia thế tốt, lại dịu dàng săn sóc Cảnh Thần.

Làm đám con gái trong trường hâm mộ Cảnh Thần không thôi, sao cô tìm được bạn trai tốt thế?

Về phần những nam sinh khác đều biết khó mà lui, không quấy rầy cô. Cảnh Thần cũng không miệt mài theo đuổi nguyên nhân, vì dù sao có Phong Tế rồi, cô chẳng cần nghĩ gì nữa, chỉ cần vui vẻ hạnh phúc mỗi ngày là được.

“Tế nhà mình hơn 30 rồi, Eide nhà cậu so với anh ấy chỉ là trẻ con, Catherine à. Hơn nữa không phải hẳn cũng rất cố gắng sao, cậu cũng đừng yêu cầu cao quá.”

Catherine nghĩ đến biểu hiện gần đây của Eide, cười ngọt ngào gật đầu, “Cũng đúng. Nhưng cậu và bạn trai cậu xứng đôi ghê, luôn cho người ta cảm giác chín chắn. Mỗi lần ở cùng Sally Celeste cậu, mình đều cảm thấy bản thân như trẻ con, mất mặt quá.”

“Có khoa trương như vậy không?” Cảnh Thần cười khỏ, có một số thứ không phải có thể che giấu hoàn toàn.

Hơn 90 năm kinh nghiệm ở kiếp trước ảnh hưởng rất lớn đến cô, cũng may chỉ khiến người ta có cảm giác chín chắn thôi, chứ không phải thấy cô như một bà già.

“Nhiều người muốn bản thân trở nên chín chắn cũng không thể, cậu lại ghét bỏ?” Catherine chột dạ Cảnh Thần một cách, ý bảo cô nhìn phía cổng trường, “Nhìn kia, bạn trai cậu lại đến đón cậu tan học. Anh ấy nhớ kỹ thời khóa biểu của cậu, còn Eide thì toàn phải đợi mình nhắc hẳn đi học! Quả nhiên không thể so sánh, nếu không một ngày nào đó mình sẽ đánh Eide một trận.”

“Catherine...” Trán Cảnh Thần đầy vạch đen, bất đắc dĩ kêu tên cô.

“Cậu không cần phải nói, mình biết cậu muốn nói gì. Bạn trai cậu chín chắn nam tính, bạn trai mình chỉ là đứa trẻ to xác không có kinh nghiệm.” Catherine rất tự nhiên nhún vai cười nói, “Tuy tình cảm giữa mình và Eide rất tốt, mình cũng rất yêu hắn, nhưng nhìn cách bạn trai cậu đối với cậu, mình hâm mộ quá. Không nói nữa, mình đi trước đây, tuần sau gặp lại. Sally Celeste, bye.”

Vẫy vẫy tay với Cảnh Thần xong, cô gái tóc vàng Catherine sải bước ra khỏi cổng trường. Cuối tuần rồi, cô phải về nhà ăn một bữa no nê thôi!

Cảnh Thần lắc đầu, mỉm cười với Phong Tế đang đến trước mặt mình. Phong Tế rất tự nhiên cầm ba lô và sách trên tay cô, sau đó mở cửa xe, đặt ở ghế sau.

Hai người ngồi trên xe, trên ghế phụ, Cảnh Thần nhú mày nhìn Phong Tế, hôm nay anh có vẻ rất vui: “Có tin tốt gì sao, vui vẻ thế?”

Phong Tế nghiêng người thắt dây an toàn cho cô, hôn lên môi cô một cái mới dịu dàng nói, “Tiểu Thần nhà anh rất hiểu anh.”

“Tế, chúng ta là vợ chồng bao nhiêu năm, em còn không hiểu anh sao.” Cảnh Thần giơ tay lên nâng gương mặt điển trai của anh: “Nói đi, chuyện gì làm anh vui vẻ vậy?”

“Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, Đường Dương và Bạch Yến Vũ kết hôn rồi.”

Nói xong không để Cảnh Thần kịp phản ứng, Phong Tế cúi đầu chiếm đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi bá đạo dò xét trong miệng cô, để lưỡi cô phải cuốn theo anh. Một lát sau, Phong Tế ngẩng đầu, nhìn môi Cảnh Thần bị anh hôn hơi sưng đỏ, lại cúi đầu hôn vài cái mới kết thúc nụ hôn này.

Hai má Cảnh Thần đỏ ửng, thở hổn hển cho Phong Tế một ánh mắt xem thường: “Tế, đừng nói đến bây giờ anh vẫn còn ghen với Đường Dương nha?”

“Tiểu Thần là vợ anh.” Phong Tế dùng giọng nói ôn hòa tao nhã nói một cách bá đạo.

Tuy trước kia người đó không phải tiểu Thần của anh, nhưng Đường Dương chiếm danh hiệu vị hôn phu của cô lâu vậy, trong lòng Phong Tế vẫn không thoải mái.

Cảnh Thần nở nụ cười, ngẩng đầu hôn lên mặt Phong Tế, trấn an, “Em mãi mãi là vợ anh mà. Bất quá, Tế ơi, em đói bụng.”

Phong Tế ngồi về chỗ điều khiển, khởi động xe: “Muốn ăn gì nè?”

“Muốn ăn bánh dẻo Tế gói ấy.”

“Vây đi siêu thị mua nguyên liệu, thuận tiện mua thêm ít đồ lót bụng cho em trước.” Phong Tế nhú mày, nói. Anh gói bánh dẻo mất một ít thời gian, chờ làm xong chắc Cảnh Thần đã đói không chịu nổi rồi.

“Em muốn ăn bánh đậu đỏ nữa!” Cảnh Thần cười đến mức mặt mày cong cong, sau đó nghĩ tới tin tức làm tâm tình Phong Tế vui vẻ kia, bèn hỏi, “Đường Dương và Bạch Yến Vũ kết hôn, chuyện gì xảy ra thế?”

Kết hôn với Bạch Yến Vũ không mang lại bất kỳ lợi ích nào cho Đường Dương, sao hắn có thể làm vậy?

Phong Tế nhếch môi, rất nhẹ nhàng nói, “Tiểu Thần à, hai người họ là ‘tình yêu đích thực’ mà. Người hữu tình sẽ thành thân thuộc thôi, chẳng phải kết quả này rất tốt sao?”

13. Chương 13

Khóe môi Cảnh Thần hơi run rẩy, liếc Phong Tế một cái: “Tế, việc này với tình yêu đích thực sao đi chung với nhau được, em rất tò mò quá trình nha. Nhất là trong vụ này ông chồng yêu quý của em đóng vai trò gì, em tò mò lắm.”

“Tiểu Thần xác định anh có làm gì sao?” Phong Tế cười rất ôn nhã, tuy nụ cười này ở trong mắt Cảnh Thần chính là biểu hiện của phúc hắc điển hình.

“Nếu không phải anh ra tay, căn bản Đường Dương không có khả năng kết hôn với Bạch Yến Vũ, trước đó không lâu hẳn còn nghĩ hết biện pháp hỏi thăm tin tức của em từ mẹ.” Cảnh Thần nhìn cảnh sắc hai bên đường, khỏe môi hơi nhếch lên, tâm trạng rất tốt, “Đừng nói A Tế vì Đường Dương vẫn chưa chết tâm, nên mới... hửm?”

Nói tới đây, Cảnh Thần xoay đầu lại, nhướng mày nhìn Phong Tế đang chuyên tâm lái xe, trong mắt đầy nghiến ngấm. Ông chồng nhà cô hẹp hòi bao nhiêu, sao cô không biết.

“Tiểu Thần, hẳn và Bạch Yến Vũ không phải ‘tình yêu đích thực’ à, là tình yêu đích thực hẳn nên ở bên nhau.” Phong Tế dừng xe lại, tháo dây an toàn của hai người, cười nói, “Được rồi, nhanh chóng mua đồ còn về nhà, về nhà rồi lại nói với em, được chứ? Bây giờ, vẫn nên lấp đầy cái bụng của mèo con tham ăn mới là việc quan trọng nhất.”

Nhà trọ củ hai người đã thông nhau, Cảnh Thần ngồi trên sofa, vẻ mặt thỏa mãn ợ một tiếng. Đây là nhà của cô và Phong Tế, cô cũng không cần chú ý hình tượng gì, đáng vẻ cô có chột vệt, xấu xí hơn đi nữa, Phong Tế cũng đã thấy qua.

Phong Tế mang một đĩa hoa quả từ trong bếp ra, có loại cô yêu thích như dâu tây và nho, cũng có táo cô không thích.

Cảnh Thần nhú mi, ăn miếng táo Phong Tế dứt tới bên miệng, làm nũng, “Tế, em thật sự không thích mùi vị của táo.”

“Ăn hai miếng nữa, tiểu Thần ngoan.” Giọng điệu của Phong Tế mang theo sự dụ dỗ, nét mặt dịu dàng, nhìn cô ăn 3 miếng táo mới lấy loại khác cho cô ăn.

Cảnh Thần hưng hăng cắn miếng dâu tây trong tay cho hả giận, giống như cắn Phong Tế, tuy biết anh làm vậy là vì muốn tốt cho cô nhưng chỉ kén ăn một chút có sao đâu! Hơn nữa chỉ khi ăn hoa quả cô mới kén ăn thôi, lúc ăn cơm cô đâu có kén chọn.

“Tiểu Thần đừng dối mà.” Phong Tế ngồi xuống bên cạnh cô, rút một tờ khăn giấy lau ngón tay dính nước dâu của cô, “Lớn vậy rồi mà vẫn như trẻ con. Chẳng phải em không thích nhất cảm giác các ngón tay dính bẩn à, còn cố ý ăn đến mức nước dâu dây dính đầy tay.”

Cảnh Thần mếu máo xoay đầu sang chỗ khác không để ý tới anh, Phong Tế cười khế, ôm cô vào lòng, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Tiểu Thần có muốn biết tại sao Đường Dương và Bạch Yến Vũ kết hôn không?”

Cảnh Thần bĩu môi nhìn Phong Tế, trong mắt toàn là lên án: “Tế, anh lại xấu xa với em thế!”

“Cưng à, em không biết đây là tình thú sao?” Khuôn mặt điển trai của Phong Tế dán lại gần, hôn lên đôi môi cô một cái.

Tuy Cảnh Thần không đồng ý cách nói của Phong Tế, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh, nghe anh nói chuyện của Đường Dương và Bạch Yến Vũ ở trong nước.

Hơn một năm trước, vợ chồng chưa cưới lúc đầu còn chưa ra mặt đính hôn đã bị phụ huynh của Cảnh gia và Đường gia đứng ra giải trừ, khi Đường Dương biết được tin này từ ba hắn - Đường Minh Húc, rốt cuộc đột phá phòng tuyến của người giúp việc, bước chân vào biệt thự ven biển của nhà họ Cảnh.

Từ lần trước dẫn hai cha con Bạch gia đến, hắn và Cảnh Thần đã âm ỉ đến mức không thoải mái, Đường Dương không đến nữa. Sau khi scandal bị phanh phui trái lại hắn có tới đây tìm Cảnh Thần nhưng luôn không thể bước vào, vì Cảnh Hoàng Hi đã dặn dò không cho hắn vào biệt thự Cảnh gia.

Nay hắn có thể bước vào Cảnh gia lần nữa, đương nhiên vì Cảnh Thần đã lên máy bay, Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân muốn nói chuyện đàng hoàng với Đường Dương, người đã lừa gạt tình cảm của con gái họ.

Lần gặp này tất nhiên tan rã trong không vui, Đường Dương vẫn nói do bản thân uống rượu, là sai lầm mà mọi đàn ông đều phạm phải. Hắn muốn gặp Cảnh Thần, muốn giải thích đàng hoàng với cô, nhưng khi biết cô lên máy bay đi Mỹ, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ rời khỏi Cảnh gia.

Vợ chồng Cảnh Hoàng Hi vừa nhìn đã biết không tin những gì hắn nói, dù sao bọn họ cũng chỉ có cô con gái bảo bối Cảnh Thần, họ muốn bảo vệ cô hắn cũng hiểu được. Chẳng qua... không phải Cảnh Thần rất yêu hắn sao, sao không nói lời nào đã xuất ngoại thế này?!

Ở giữa, rốt cuộc có việc gì xảy ra mà hắn không biết!

Trên đường lái xe về nhà, Đường Dương cẩn thận suy xét những chuyện phát sinh gần đây.

Hình như từ khi Cảnh Thần bị thương đến nay, hắn đã có chút bất thường, không, không phải như vậy, mà phải nói là từ khi gặp Bạch Yến Vũ đến nay hắn đã có chút bất thường. Hắn rõ ràng rất cần Cảnh Thần và Cảnh gia phía sau cô cũng cố địa vị của hắn ở nhà họ Đường, nhưng vì sao càng ngày hắn càng đối xử với cô cho có lệ, thậm chí sau khi cô bị thương, mấy tháng cũng không liên lạc với cô!

Hơn nữa từ khi bị thương, Cảnh Thần cũng không chủ động liên hệ với hắn, sao hắn không phát hiện ra chứ! Toàn bộ tâm tư hắn đều đặt trên hạng mục công trình và trên người Bạch Yến Vũ. Tuy rằng Bạch Yến Vũ là mẫu người hắn thích, hắn cũng có cảm tình với cô ta, nhưng hắn sẽ không thể nào buông tha Cảnh Thần - người mang lại lợi ích rất lớn cho hắn tại thời điểm sắp chọn người thừa kế Đường gia.

Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?

Bởi vì công việc bận rộn mà Bạch Yến Vũ lại luôn bên cạnh hắn, cho nên hắn mới ném Cảnh Thần ra sau đầu. Sau khi scandal đầu tiên phát sinh hắn từng nghĩ phải tìm Cảnh Thần giải thích tử tế, ai ngờ... công trình đã xác nhận trước đó lại xảy ra vấn đề.

Đợi hắn xử lý xong, Bạch Yến Vũ lại mang thai. Sau đó rõ ràng hắn đã bí mật dẫn cô ta đi bệnh viện, kết quả vẫn bị truyền thông trắng trợn phơi bày.

Đường Dương không biết rốt cuộc là ai theo dõi hắn, nhưng hắn có thể chắc chắn người này nhất định có thể lực rất lớn. Ở thành phố Hải Thiên, mặc dù Đường gia không được tính là gia tộc đứng nhất nhì, nhưng truyền thông cũng chẳng dám đắc tội với Đường gia. Lần trước phơi bày chuyện hắn và Bạch Yến Vũ đi thuê phòng cũng thôi đi, dù sao trong giới thượng lưu là việc bình thường, cùng lắm chỉ là một đoạn tình cảm phong lưu thôi.

Nhưng việc Bạch Yến Vũ mang thai và đi bệnh viện nạo thai, thậm chí sổ khám bệnh và đơn đồng ý giải phẫu cũng lộ ra ánh sáng, nếu sau lưng không có người, thì sao truyền thông dám làm thế? Nhất là Đường gia đã ra mặt, nhưng truyền thông vẫn không cho mặt mũi, đem chuyện này lên trang nhất 3 ngày!

Việc này cũng không tính là gì, điều làm Đường Dương buồn bực là hắn chưa gặp Cảnh Thần mà hôn ước của hai người đã giải trừ. Giải trừ thì giải trừ, Đường Dương tin chỉ cần hắn gặp được Cảnh Thần sau đó nói vài lời hay, chắc chắn cô cũng sẽ tha thứ cho hắn. Bởi vì Cảnh Thần rất yêu hắn mà!

Nhưng, tuy Đường Dương rõ ràng biết Cảnh Thần đi du học ở Mỹ, lại hao tổn nhân lực và vật lực đáng kể cũng không tìm ra được trường cô đang theo học. Cảnh Thần giống như đột nhiên biến mất vậy, chẳng để lại chút dấu vết nào.

Đường Dương chỉ có thể hi vọng tìm được tin tức của Cảnh Thần từ Phạm Niệm Chân, nhưng Phạm Niệm Chân căn bản không muốn gặp hắn, hắn mất hơn nửa năm cũng không có cách nào tìm được chút tin tức gì của Cảnh Thần từ miệng Phạm Niệm Chân.

Đương nhiên nguyên nhân Phạm Niệm Chân kiên trì, không mềm lòng chỉ có thể trách Đường Dương không xử lý tốt mọi việc. Tuy rất nhiều mặt Phong Tế xuất sắc hơn Đường Dương, nhưng có một chỗ Phạm Niệm Chân không hài lòng, đó là tuổi của anh.

Phong Tế hơn Cảnh Thần 8 tuổi, mặc dù trong giới thượng lưu nam hơn nữ tám tuổi cũng không tính là gì, nhưng Phạm Niệm Chân cảm thấy chênh lệch hơi lớn. Nhưng khi xem bản báo cáo của Cảnh Hoàng Hi, biết ở Mỹ Phong Tế chăm sóc Cảnh Thần chu đáo, bà cũng dần yên tâm.

Mà Đường Dương sau khi ở đó còn dây dưa không rõ với Bạch Yến Vũ, thỉnh thoảng tìm Phạm Niệm Chân hỏi thăm tin tức của Cảnh Thần. Điều này làm Phạm Niệm Chân hoàn toàn nổi giận, bà thổi gió bên gối Cảnh Hoằng Hi, không chỉ liệt Đường Dương vào danh sách đen từ chối qua lại, mà ngay cả Đường gia cũng nằm trong danh sách ấy.

Việc hợp tác trước đó của Cảnh thị và Đường thị vẫn tiếp tục, nhưng những hạng mục mới Cảnh Hoằng Hi không muốn hợp tác với Đường thị nữa. Cho dù đàn ông trong giới thượng lưu đều phong lưu, song ít nhất vẫn phải chừa chút mặt mũi cho vị hôn thê của mình và gia tộc kia.

Nhưng Đường Dương lại kiêu căng như vậy, sắp xếp Bạch Yến Vũ ở trong nhà trọ đứng tên hẳn không nói, sau khi sinh non mời một người đến chăm sóc cũng không sao, song vì sao khi Bạch Yến Vũ đã hết tháng ở cũ, trả phép đi làm, chức vị vẫn là trợ lý của Đường Dương?

Đường Dương không hiểu chuyện, người của Đường gia chẳng lẽ cũng không hiểu chuyện sao?

Truyền thông vẫn chưa công bố việc hai nhà Cảnh - Đường hủy hôn, hẳn làm thế không phải tát vào mặt Cảnh gia à!

Kỳ thực vấn đề này khiến Đường Minh Húc cũng rất đau đầu, công ty hợp tác với Đường thị, chủ hạng mục Đường Dương phụ trách yêu cầu Bạch Yến Vũ là người liên lạc giữa hai công ty. Nên không chỉ không thể sa thải Bạch Yến Vũ mà Đường thị còn phải chính thức thừa nhận cô ta là trợ lý của Đường Dương.

Dù sao Bạch Yến Vũ cũng là người Đường Dương thích, trừ những lúc Đường Dương ở Đường gia, hai người có thể nói là sớm chiều ở chung, do đó bị truyền thông chụp được được cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Mà gần đây truyền thông đưa tin Đường gia và Cảnh gia hủy hôn. Tất cả đều đưa tin nói cậu út nhà họ Đường - Đường Dương và Bạch Yến Vũ tiểu thư là thật lòng yêu nhau, cho nên Đường Dương mới hủy hôn với cô con gái độc nhất của Cảnh gia, chỉ vì không muốn uất ức Bạch Yến Vũ – cô gái hẳn yêu thương.

Truyền thông đào bới thân thế bối cảnh của Bạch Yến Vũ, nào là một cô gái không ngừng vươn lên cố gắng tiến thủ. Tuy gia đình cô ta nghèo khó, nhưng không bị cuộc sống quật bại, ngược lại càng thêm nỗ lực cho cuộc sống thoải mái hơn.

Đủ loại chuyện xưa làm người ta rơi nước mắt khiến mọi người đều tán đồng Bạch Yến Vũ, đối với hành vi hủy hôn của Đường Dương tuy có người khiển trách, nhưng cũng cảm thấy hẳn bằng lòng vì tình yêu mà cố gắng.

Khi truyền thông ừ ừ đưa tin này, Đường gia cũng bó tay, vốn còn muốn Đường Dương theo đuổi lại Cảnh Thần, giờ chỉ có thể cho Đường Dương và Bạch Yến Vũ kết hôn.

Bất quá mặc dù truyền thông có đưa tin thế nào đi nữa, thì cũng không đem Cảnh gia dính dáng vào đó.

Cảnh Thần giơ tay lên véo má Phong Tế: “Ông chồng đại nhân của em ới, công ty hợp tác với Đường thị do anh đứng tên đúng không, còn có những truyền thông kia đều do anh sắp xếp phải không? Chồng à, càng ngày anh càng hư!”

“Tiểu Thần không thích anh hư sao?” Bàn tay to của Phong Tế nắm lấy tay Cảnh Thần đang đặt trên mặt mình.

“Anh nói xem?” Cảnh Thần nhướn mày hạ giọng nói, “Chồng em sẽ không trở nên ngốc nghếch vào lúc này chứ!”

14. Chương 14

Đường Dương kết hôn với Bạch Yến Vũ rồi, mặc dù hẳn không cam tâm tình nguyện, nhưng cuộc hôn nhân của hẳn và Bạch Yến Vũ cũng coi như không tệ, dù sao Bạch Yến Vũ là người Đường Dương yêu thật sự.

Huống chi trong chuyện này, Bạch Yến Vũ coi như là một nửa người bị hại.

Tuy nói ban đầu ở khách sạn đêm đó Bạch Yến Vũ ốm ở ở chung với hấn, nhưng cũng bởi vì yêu hấn nên cô ta mới ở với hấn. Lần đó sau khi nạo thai nếu không phải phía đối tác của Đường thị yêu cầu cô ta là người liên lạc, thì cô ta đã sớm từ chức rời khỏi Đường thị, rời khỏi hấn rồi.

Nếu không phải Đường Dương đau khổ cầu xin, Bạch Yến vũ sẽ không ở lại. Tuy cô ta nghèo khó nhưng cũng có lòng tự tôn. Tuy cô ta yêu Đường Dương nhưng cũng không muốn làm người thứ ba, cho dù giữa hấn và vị hôn thê không có tình cảm.

Khi người đàn ông mình yêu cầu xin mình như vậy, sao Bạch Yến vũ có thể không ở lại. Chẳng qua, việc này chỉ lại làm khổ cả hai, người mình yêu luôn ở bên cạnh, làm thế nào có thể nhịn nổi, không xảy ra chuyện gì đây.

Sau khi Bạch Yến Vũ biết Đường Dương và Cảnh Thần hủy hôn đã kinh ngạc một phen, kể đó rất thâm tình nói tất cả đều do cô ta, nếu không phải cô ta thì Đường Dương và vị hôn thê có thể hạnh phúc bên nhau, đều tại cô ta mang nhiều phiền phức cho Đường Dương.

Bởi vì hủy hôn, nên ở Đường thị, Đường Dương cũng chẳng được tốt như trước kia.

Trước kia mọi người đều biết Đường Dương là cậu út nhà họ Đường, người nắm quyền hiện tại của Đường gia rất coi trọng hấn, hấn còn có vị hôn thê là cô con gái độc nhất của nhà họ Cảnh. Tầng tầng lớp lớp tụ hội một chỗ, tất cả mọi người đều biết, Đường Dương rất có thể là người nắm quyền kế tiếp của Đường gia, cho nên ở Đường thị mọi người hơi mở cánh cửa tiện lợi cho hấn cũng không có gì lạ.

Đáng tiếc Đường Dương và Cảnh Thần hủy hôn, nguyên nhân là do chuyện xấu của Đường Dương bị truyền thông phanh phui. Tuy hai nhà Cảnh - Đường vì một số nguyên nhân mà không trực tiếp đứng ra tuyên bố, nhưng nhân viên cấp cao của Đường thị đều biết, những cánh cửa từng mở ra cho hấn đều nhanh chóng đóng lại.

Nhưng trong thời điểm khó khăn như vậy, Bạch Yến Vũ vẫn luôn ở bên hấn, cho dù hấn không phải người thừa kế của Đường thị, khi hấn chẳng có cái gì, Bạch Yến Vũ vẫn đợi hấn trước sau như một. Cô ta luôn nói vì cô ta nên hấn mới trở nên như vậy, nếu cô ta chưa từng yêu hấn thì tốt rồi, nhưng Đường Dương là người vĩ đại như thế, sao cô ta có thể không yêu hấn!

Không thể không nói Bạch Yến Vũ là một cô gái lợi hại, cô ta sử dụng thành thạo chiêu lấy lùi làm tiến, che giấu bản thân rất giỏi. Cho nên dù Đường Dương có phát hiện ra manh mối gì thì cũng vì sự dục dăng của cô ta mà quên mất, càng lún càng sâu.

Đường Dương muốn vấn hôn ước với Cảnh Thần, nhưng cũng không có cách nào cự tuyệt Bạch Yến Vũ, mối quan hệ này được duy trì đến khi bị truyền thông phanh phui. Chuyện hai nhà Cảnh - Đường hủy hôn được làm sáng tỏ, trong giới thượng lưu, chuyện của hai nhà mọi người đều đã sớm biết trong lòng song không nói ra, chỉ có vài người không biết mà thôi.

Truyền thông làm sáng tỏ việc hai nhà Cảnh - Đường hủy hôn, sau đó là bối cảnh của Bạch Yến Vũ, truyền thông làm hết mọi cách cho mọi người tin Đường Dương và Bạch Yến Vũ là thật lòng yêu nhau.

Nhiều người nói làm vàng cũng phải chảy, cuối cùng Đường Minh Húc không thể không ra mặt để Đường Dương cưới Bạch Yến Vũ.

Cậu út nhà họ Đường - Đường Dương vì tình yêu với Bạch Yến Vũ đã hủy hôn với Cảnh gia, Bạch Yến Vũ vì Đường Dương mà sinh non, hai người thân mật như vậy, nếu không kết hôn thì dư luận sẽ bất lợi với Đường gia. Không thể hợp tác với Cảnh gia đã ảnh hưởng rất lớn đến Đường gia, nếu thêm dư luận nữa thì...

Do đó Đường Dương kết hôn với Bạch Yến Vũ, tuy hôn lễ không long trọng nhưng cũng xứng với thân phận cậu út nhà họ Đường. Bạch Yến Vũ được như ước nguyện trở thành thiếu phu nhân của Đường gia, mặc dù Đường Dương không còn tư cách thừa kế Đường gia nhưng lấy được cô vợ là người hấn yêu, tuy có tiếc nuối, song cũng coi như hạnh phúc.

Sau khi kết hôn bọn họ không ở biệt thự Đường gia nữa mà dọn đến chỗ Đường Dương. Bọn họ muốn trải qua cuộc sống hai người ngọt ngào, quan trọng hơn là Bạch Yến Vũ không thể thích nghi với cuộc sống ở Đường gia, cho dù cô ta cố gắng thế nào cũng không hòa nhập nổi mọi người ở nhà họ Đường.

Có vài thứ cần sự lắng đọng của thời gian.

Cuộc sống hạnh phúc sau khi kết hôn của Đường Dương và Bạch Yến Vũ cũng không liên quan đến Cảnh Thần, sau khi trở thành nghiên cứu sinh tiến sĩ, thời gian cô được sắp xếp gần như kín hết. Tuy chương trình học không nhiều nhưng giáo sư của cô sắp xếp nhiệm vụ làm việc rất nhiều.

Vốn Phong Tế muốn thừa dịp Đường Dương kết hôn, chuẩn bị đính hôn với Cảnh Thần, nhưng Cảnh Thần không có thời gian mà Cảnh Hoảng Hi cũng không muốn Cảnh Thần đính hôn sớm. Tuy chuyện hai người được ông và Phạm Niệm Chân đã đồng ý từ lâu nhưng dù sao bây giờ vẫn chưa phải thời cơ tốt.

Chuyện Đường Dương và Bạch Yến Vũ bị truyền thông làm quá lớn, nếu hiện tại Cảnh Thần và Phong Tế tổ chức đính hôn, người bình thường thì không biết nhưng người trong giới thượng lưu đã thành tinh, chắc chắn sẽ đoán ra một ít chân tướng phía sau.

Phong Tế muốn nhanh chóng biến Cảnh Thần chính thức thành người của mình nên mới vội vã muốn đính hôn. Nhưng khi Cảnh Hoảng Hi phản đối, anh cũng chỉ có thể chọn chờ đợi. Tuy anh không thêm để ý đến dư luận, anh cũng có thể khiến truyền thông đi theo hướng mà anh muốn, nhưng dù sao lòng người không thể khống chế nổi, người trong giới thượng lưu đều có con đường tin tức của mình.

Thế thì tạm thời không tính vậy, thời gian trôi qua nhanh chóng, hai năm sau, Cảnh Thần đã hoàn thành luận văn của mình, bảo vệ vô cùng tốt, rốt cục cũng có thể về nước.

Phong Tế tổ chức một party cho Cảnh Thần, mời bạn học của cô tham gia. Muốn có cuộc sống tốt, bạn bè và tiền bạc là không thể thiếu.

“Sally Celeste, về nước cũng không được quên liên lạc với mình đó. Cậu cũng thật là ở lại đây có gì không tốt, cố tình muốn về nước!” Catherine bưng một ly rượu, bắt mồm nói.

“Catherine, mình là về nhà. Lá rụng về cội là truyền thống của người Trung Quốc, cậu hiểu không?” Cảnh Thần nhẹ nhàng cầm ly rượu vàng, dưới ánh đèn có vẻ đặc biệt xinh đẹp.

Catherine cho cô một ánh mắt xem thường, “Mình đương nhiên biết, nhưng vẫn thấy không thoải mái. Tuy hiện tại cách thức liên lạc rất dễ, nhưng khó có thể gặp lại. Cậu thì tốt rồi, sau khi hoàn thành học phần bèn chạy lấy người, mình còn phải làm nô dịch cho giáo sư một năm nữa!”

Cảnh Thần nở nụ cười, “Giáo sư của chúng ta chỉ bắt những đệ tử mà ông ấy coi trọng làm nô dịch, cậu xem sư tỷ Shirley đi, chẳng phải giáo sư đều nuôi thả chị ấy sao?”

Catherine suy nghĩ một chút liền lập tức rùng mình, cuối cùng lắc đầu nói, “Mình vẫn nên làm nô dịch cho giáo sư thôi, sư tỷ Shirley đi theo giáo sư đã năm năm còn chưa được tốt nghiệp, đúng là...”

Cảnh Thần mỉm cười không nói gì.

Tình huống giữa giáo sư và sư tỷ Shirley khá phức tạp, cô là học trò không muốn tham dự vào, tuy hai năm nay ở bên cạnh xem kịch rất vui vẻ, nhưng không cần thận dính vào thì rất phiền toái.

Catherine cười khê nói với Cảnh Thần, “Cậu trở về là muốn tổ chức hôn lễ với Phong Tế nhỉ, đến lúc đó không được quên mời mình đấy, còn phải trả toàn bộ chi phí đi lại ăn ở nữa! Đương nhiên là hai người, mình và Eide.”

“Tổ chức đính hôn trước đã, lễ cưới sẽ tổ chức vào nửa năm sau.” Cảnh Thần giải thích. Catherine có thể coi như người bạn đầu tiên ở thế giới này của cô, quan hệ giữa hai người cũng rất tốt, nếu không cô ấy cũng không đưa ra yêu cầu như vậy.

Giới thượng lưu rất coi trọng lễ đính hôn, lễ đính hôn không thua kém lễ cưới là bao. Nhưng lễ đính hôn của cô và Phong Tế cũng không có gì, chỉ là theo anh bay sang Pháp thử áo cưới thôi.

“Kể có tiền như hai người phiền toái quá.” Catherine không chút để ý nói, “Giống mình và Eide mới tốt, trực tiếp du lịch kết hôn.”

“Nói thật làm như cậu không có tiền vậy, sau khi hai người du lịch kết hôn, cậu và Eide phải trải qua một khoảng thời gian như thế nào?” Cảnh Thần nhũm mày hỏi.

Catherine đen mặt, nhà cô ấy và nhà Eide tuy không thể so với Cảnh Thần, nhưng cũng có uy tín trong giai cấp tư sản, do đó sau khi hai người du lịch kết hôn, bị hai bên gia đình mắng một trận, cuối cùng phải bắt đầu tổ chức một hôn lễ long trọng.

“Đừng nói nữa.” Catherine phát tay, ánh mắt nhìn về phía Phong Tế đang bị một đám nữ sinh vây quanh nhưng vẫn cười ôn hòa, “Phong nhà cậu bị nhiều người vây quanh vậy, cậu không lo sao?”

“Mình tin anh ấy, Catherine.” Cảnh Thần mỉm cười nói một cách chắc chắn. Tình cảm giữa cô và Phong Tế người ngoài không thể nào hiểu được. Không ai có thể chen vào giữa hai người họ, bọn họ tin tưởng nhau, từ lâu đã dung nạp vào xương tủy.

Kiếp trước trải qua nhiều việc thế này, giờ sao có thể vì một việc nhỏ mà gây gổ chứ, khiến hai bên không thoải mái. Khi ở chung hai người thường lấy một số việc nhỏ ra trêu ghẹo nhau, xem như tình thú, nhưng trước mặt người ngoài tuyệt đối không tùy tiện nhắc loạn.

Catherine nhìn chằm chằm Cảnh Thần, một lúc lâu mới thở dài nói, “Sally Celeste, có đôi khi mình nghĩ cậu và Phong là một đôi vợ chồng già. Khi hai người ở cùng nhau, luôn tỏa ra không khí ấm áp, hài hòa, hai người giống như một thể giới vậy. Nói thật bọn họ cũng chỉ có thể đến gần Phong lúc này, dù sao anh ấy cũng là nửa chủ nhân của party.”

Cảnh Thần và Phong Tế đối với bạn bè trai gái phương Đông, ở thành phố này còn có chút danh tiếng, nam nho nhã điển trai, nữ xinh đẹp dịu dàng, người ái mộ hai người cũng có. Chẳng qua tình cảm hai người đã ăn sâu vào xương tủy, người ngoài không thể chen vào.

“Đó chính là khao khát của nữ sinh với đàn ông.” Cảnh Thần nhẹ nhàng nói.

Đối với người ngoài Phong Tế vĩnh viễn là người tuấn nhã cao quý, anh là người ra sao, trên đời này chỉ có mình Cảnh Thần hiểu rõ.

15. Chương 15

Sân bay thành phố Hải Thiên, vợ chồng Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân ngồi ở phòng chờ vip thì thoáng nói dăm ba câu, không khí rất ấm áp.

“Haizzz, sao còn chưa đi ra nhỉ?” Phạm Niệm Chân ngẩng đầu nhìn xung quanh lại cúi đầu thở dài.

Cảnh Hoàng Hi vỗ vai bà nói, “Máy bay đã hạ cánh rồi, lập tức có thể thấy Thần Thần ngay, đừng nóng nảy.”

“Có thể không nóng nảy sao, đã hơn 3 năm không gặp Thần Thần rồi.” Phạm Niệm Chân hơi thầm oán nói, “Nếu không phải anh không cho em đi thăm Thần Thần, để mẹ con em gặp nhau một lát, thì em phải như vậy à?”

Cảnh Hoàng Hi cười khổ, Phạm Niệm Chân cũng biết rõ việc này là vì phòng Đường Dương và Đường gia, cho nên hai vợ chồng mới không đi Mỹ, còn bảo Cảnh Thần nghỉ cũng không được về nước. Phong Tế vất vả lắm mới có thể xử lý hôn ước của Cảnh Thần thỏa đáng, bảo vệ Cảnh Thần, bọn họ làm cha mẹ chẳng lẽ lại đi phá hỏng mọi thứ.

Cửa thông giữa phòng chờ và sân bay bị đẩy ra, có bóng người chậm rãi từ bên trong đi ra.

Phạm Niệm Chân đứng lên, rốt cục nhìn thấy Cảnh Thần mặc áo lam trong đám người.

“Thần Thần!”

Cảnh Thần nghe được giọng bà, cô nở nụ cười rạng rỡ với Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân, giọng hơi nghẹn ngào: “Mẹ, con đã trở về.”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Phạm Niệm Chân hai mắt rưng rưng, vỗ nhẹ lưng cô, một lúc sau mới nói: “Cho mẹ nhìn xem, Thần Thần của chúng ta có gầy đi không, về nhà mẹ phải bồi bổ đằng hoàng cho con.”

“Mẹ, mẹ xem, sao con có thể gầy được, con còn sợ Tể nuôi con thành heo ấy, đồ ăn anh ấy nấu quá ngon đi!” Cảnh Thần buông Phạm Niệm Chân ra, quay một vòng trước mặt bà, sau đó chạy tới trước mặt Cảnh Hoàng Hi: “Ba, con đã trở về. Có thể ôm ba đẹp trai một chút không?”

“Con bé này, lớn vậy rồi còn nghịch ngợm nữa!” Cảnh Hoàng Hi cười mắng, dang hai tay ra ôm con gái, so với ba năm trước cô đã xinh đẹp và tự tin hơn, “Hoan nghênh trở về, Thần Thần.”

Hai cha con ôm nhau một lát rồi buông, Cảnh Thần một tay nắm tay Phạm Niệm Chân, một tay nắm tay Cảnh Hoàng Hi, ba người cười cực kì hạnh phúc.

Phong Tế cũng mặc một bộ quần áo màu lam cầm toàn bộ hành lý của Cảnh Thần, mỉm cười bước đến chào: “Bác trai, bác gái.”

Phạm Niệm Chân buông con gái ra, cầm tay Phong Tế, “Phong Tế, 3 năm nay vất vả cho cháu rồi, Thần Thần chắc đã gây nhiều phiền phức cho cháu, đôi khi nó rất nghịch ngợm.”

“Bác gái, tiểu Thần tốt lắm ạ.” Phong Tế mỉm cười, thành khẩn nói: “Cô ấy cũng không nghịch ngợm, con gái nên hoạt bát một chút mới tốt.”

Phạm Niệm Chân thấy Phong Tế dùng ánh mắt thâm tình nhìn Cảnh Thần, trong lòng âm thầm gật đầu. Trải qua chuyện Đường Dương, bà thật sự rất sợ con gái lại chịu thiệt, cho nên 3 năm nay vẫn luôn quan sát Phong Tế.

Không thể không nói, Phạm Niệm Chân rất hài lòng Phong Tế, tuy lớn tuổi hơn Thần Thần một chút, nhưng đã chăm sóc Thần Thần chu đáo. Thậm chí vì Cảnh Thần mà đích thân xuống bếp nấu canh, trong giới thượng lưu có mấy người đàn ông có thể xuống bếp, chứ đừng nói đến nấu ngon.

Cảnh Thần làm mặt quỷ với Phong Tế, chọc Cảnh Hoàng Hi cười mãi không thôi, “Thần Thần nhà ta thật sự bị Phong Tế chiều hư rồi, càng ngày càng giống trẻ con. Thật vất vả cho cháu, Phong Tế.”

Phong Tế mỉm cười không nói lời nào.

“Ba —” Cảnh thần hờn dỗi kêu lên, nét mặt không vừa ý.

“Được rồi, đừng đứng ở đây nói nữa, ông Phong còn đang ở khách sạn mở tiệc đón gió tẩy trần cho hai đứa đây. Thần Thần lát nữa gặp ông Phong phải ngoan ngoãn một chút, biết chưa?” Phạm Niệm Chân thì thầm bên tai cô.

Cảnh Thần khề nhảnh mũi, nói: “Cẹ, con đã gặp ông vài lần, ông rất thích con đó.”

Nếu là Cảnh Thần trước kia thì có thể còn chút phiền phức, nhưng Cảnh Thần hiện tại chống lại ông Phong tuy không thể toàn thắng nhưng cũng có thể cầm hòa. Huống chi hai người cũng không phải đánh giặc, Cảnh Thần là cô gái Phong Tế thích, cô cũng không làm sai điều gì, sao ông có thể không thích được.

“Con nha!” Phạm Niệm Chân bắt đầu chỉ chỉ đầu cô, con gái mình thật sự trưởng thành rồi, tuy vẫn giống trước kia làm nũng với vợ chồng họ, nhưng đã có thể đảm đương mọi chuyện. Nghĩ đến thành tích cô đạt được ở nước Mỹ, trong lòng Phạm Niệm Chân tràn đầy tự hào và kiêu ngạo.

“Tiểu Thần, có lẽ hôm nay ở đó không chỉ có ông nội.” Phong Tế nhướn mày nói.

“Sao lại như thế?” Cảnh Hoàng Hi hơi kinh ngạc, “Ông Phong không phải nói chỉ có một mình ông ấy thôi sao?”

Khóe môi Phong Tế khề cong lên: “Bác trai, lần này trở về chúng con sẽ làm lễ đính hôn, bác nói xem mấy vị trong nhà có thể không nóng nảy sao? Nếu cháu đoán không sai, thì chắc chắn bọn họ sẽ đến, dù sao.... ông nội vẫn không buông tha cho cháu.”

Cảnh Hoàng Hi gật đầu: “Bọn họ vẫn chưa biết à? Bác với bác gái thì không sao, chỉ là Thần Thần...”

“Bác trai, bác cứ yên tâm. Tiểu Thần là con gái bác, bác còn không tin cô ấy ư?” Phong Tế chuyên chú nhìn cô, được cô cho một ánh mắt xem thường.

“Ba, ba cứ yên tâm đi, con không còn là cô bé ngây thơ của ba năm trước nữa. Tuy con không thích tính kế, nhưng cũng không ai có thể tính kế con đâu.” Cảnh Thần ôm cánh tay Cảnh Hoàng Hi, cười tự tin, “Con đã lựa chọn ở bên Tế nên cũng rõ ràng bản thân phải đối mặt với chuyện gì. Hiện tại ông Phong còn chưa buông tay, muốn Tế thừa kế Phong gia, con và anh ấy đều không có hứng thú. Con muốn thừa kế tập đoàn Cảnh thị của ba mẹ, Tế thì còn phải quản lý tập đoàn Cảnh Phong, bọn con chẳng còn tinh lực tiếp quản Phong gia đâu.”

“Cho nên lần này gặp rất cần thiết, chúng ta lại không thiếu tiền Phong gia, có phải không, Tế?” Cảnh Thần nhìn Phong Tế hỏi.

“Tiểu Thần nói phải.” Phong Tế cười đáp.

Phạm Niệm Chân đi nghe điện thoại vừa trở về: “Được rồi, lên xe nói sau, ông Phong mới gọi điện đến giục đấy.”

Bốn người ngồi trên xe đi đến khách sạn Hoàng Triều, đây là khách sạn năm sao duy nhất thành phố Hải Thiên, là lựa chọn duy nhất của giới thượng lưu.

Khi bước vào phòng ăn, bên trong đã có vài người ngồi, ông Phong ngồi ngay vị trí chủ nhà cười với họ.

“Ông Phong thật có lỗi, máy bay bị trễ một chút.” Cảnh Hoàng Hi chào hỏi với ông, kéo ghế cho Phạm Niệm Chân ngồi xuống mới chào hỏi những người khác.

Thành phố Hải Thiên lớn thế nhưng mọi người đều là người quen.

“Ông nội, con đã về.” Phong Tế ôm vai Cảnh Thần, đi tới trước mặt Phong Hồng Thịnh nói.

“Chào ông nội ạ.” Cảnh Thần cười ngọt ngào với Phong Hồng Thịnh. Cô cũng đã từng làm người già, đã có con dâu, cháu dâu, đương nhiên biết người già thích kiểu người như thế nào trở thành cháu dâu mình.

Nếu nói lúc đầu Phong Hồng Thịnh chỉ vì cô là người Phong Tế thích nên mới cho cô về mặt ôn hòa thì hiện tại ông thật sự rất thích Cảnh Thần. Ngọt ngào, đáng yêu, biết tiến biết lùi, có năng lực nhưng không kiêu căng, Phong Tế có thể theo đuổi được cô coi như phúc khí của anh.

Cảnh Thần không chỉ có thể làm vợ hiền mà còn có thể giúp đỡ chồng trong công việc. Đúng là chẳng biết thằng nhóc Đường gia kia nghĩ gì mà bỏ qua Cảnh Thần, chọn một cô gái không tên tuổi, nhưng như vậy cũng tốt, cho Phong gia bọn họ được lợi.

“Trở về là tốt rồi.” Phong Hồng Thịnh hòa ái nói, gật đầu với hai người: “Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt, lễ đính hôn sẽ được tổ chức vào 10 ngày sau.”

Cảnh Thần ngoan ngoãn gật đầu.

“Được rồi, mọi người mau ngồi xuống đi, đồ ăn sắp mang lên rồi.”

Phong Tế kéo ghế cho cô ngồi cạnh vợ chồng Cảnh Hoàng Hi, sau đó giới thiệu mọi người với Cảnh Thần.

Nhà họ Phong ngoại trừ ông Phong còn có ba mẹ Phong Tế và hai người anh của anh.

Cảnh Thần ngoan ngoãn chào hỏi mọi người, đồ ăn được đưa lên.

Trong phòng, Phong Tế không thêm quan tâm đến ánh mắt của người nhà họ Phong, bóc tôm cho Cảnh Thần, gấp đồ ăn cho cô, rót đồ uống. Cô căn bản không cần động tay, một mực vui đầu vào ăn là được. Phong Tế hiểu rất rõ khẩu vị của cô, đồ ăn anh gấp đều là món cô thích.

Cảnh Hoàng hi và Phạm Niệm Chân nhìn thấy cảm thấy rất vui, Phong Tế có thể yêu thương con gái mình vậy, đây là chuyện tốt. Đối với bọn họ đây cũng là điều bình thường, bởi Cảnh Hoàng Hi cũng chăm sóc Phạm Niệm Chân như thế.

Mẹ Phong Tế - Lan Lăng mím môi, lại nhìn Cảnh Hoàng Hi chăm sóc Phạm Niệm Chân, chỉ thở dài một tiếng, mang theo nụ cười giả tạo nói: “Trước giờ tôi còn chưa biết Phong Tế nhà chúng tôi có thể chăm sóc người vậy, người làm mẹ này thấy hổ thẹn quá.”

Phong Tế nâng mắt nhìn Lan Lăng thân nhiên nói: “Mẹ, tiểu Thần còn nhỏ, con chăm sóc cô ấy là điều nên làm.”

“Con...” Lan Lăng bị chồng kéo tay, đành nuốt lời muốn nói trở về.

“Phong Tế, lần này về nước con có dự định gì không?” Phong Lăng nhìn con trai út của mình, nét mặt nghiêm túc mang theo một phần phức tạp.

“Dạ, con đã tìm được công việc rất tốt.” Phong Tế đưa giấy ăn cho Cảnh Thần lau miệng: “Tập đoàn Cảnh Phong ở Mỹ vài năm nay phát triển rất mạnh ở châu Á, con đã kí hợp đồng tiếp nhận chức CEO chi nhánh Châu Á”

Phong Tế vừa nói xong, Cảnh Thần và cha mẹ hai người đều liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ cười cười.

Giới thượng lưu rất phức tạp, giống một nhà ba người họ làm nhân viên đơn giản vẫn tốt hơn, không lừa gạt, chỉ có hạnh phúc.

Cảnh Thần cảm thấy may mắn khi mình sống lại vào một gia đình thế này, tuy lúc tỉnh lại biết mối quan hệ của mình với Đường Dương, cô rất khó chịu. May mà hiện tại hắn đã ở bên người hắn yêu, không còn dính dáng đến cô nữa.

Có Tế, cô sẽ chỉ có hạnh phúc.

Dưới bàn ăn Cảnh Thần nắm tay Phong Tế, chỉ cần hai người ở bên nhau, dù phía trước có khó khăn gì thì đều có thể vượt qua.

Phong Lăng nhíu mày, vẻ mặt ngạc nhiên, “Nếu con không muốn làm bác sĩ thì nên quay về Phong thị, sao lại đến tập đoàn Cảnh Phong, thật là...”

Lan Lăng nhanh chóng ngắt lời chồng: “Phong Lăng, đây là lựa chọn của Phong Tế, chúng ta làm người lớn nên ủng hộ quyết định của nó. Bọn nhỏ đã trưởng thành không thể việc gì cũng làm theo hi vọng của chúng ta được.”

Lan Lăng ăn nói rất đường hoàng, lại khiến ánh mắt mấy người biết nội tình mang theo ý trào phúng.

16. Chương 16

Quan hệ giữa Lan Lăng và con trai út không tốt, cả giới thượng lưu đều biết.

Lúc sinh Phong Tế, Lan Lăng bị khó sinh suýt chút nữa chết trên giường bệnh, do đó tình cảm của Lan Lăng dành cho Phong Tế rất phức tạp. Chính là lạnh lùng và nhìn không vừa mắt lâu dần tạo thành thói quen.

Hơn nữa khi con trai 16 tuổi bị tai nạn xe cộ, tính tình trở nên cổ quái, chỉ thông báo một tiếng với Phong Hồng Thịnh, không bàn bạc gì với Phong Lăng và Lan Lăng, một mình đi Mỹ, quan hệ giữa hai mẹ con càng lạnh nhạt, một năm chỉ gọi điện một lần.

Đối với Phong Tế, ở Phong gia chỉ có Phong Hồng Thịnh là ủng hộ anh, còn những người khác liên quan gì tới anh? Anh là Phong Tế, lại không phải Phong Tế của nhà họ Phong, mà là Phong Tế của chính mình, là Phong Tế của Cảnh Thần.

Cho nên khi nghe Phong Tế nói anh không làm việc ở Phong thị mà làm việc ở tập đoàn Cảnh Phong, Lan Lăng đương nhiên cao hứng. Bởi quan hệ giữa Lan Lăng và Phong Tế không tốt, nên bà ta càng thích hai người con trai có quan hệ tốt với bà ta tiếp quản Phong thị.

Loại tâm tư này ở đâu cũng có.

Phong Lãng lạnh lùng liếc Lan Lăng, quay đầu nói với Phong Tế: “Phong Tế, con là con cháu của Phong gia...”

“Ba, con đã sớm nói rõ với ông nội rồi.” Phong Tế ngắt lời Phong Lãng, dừng động tác trong tay, nhìn ông nói, “Khi 16 tuổi rời khỏi nhà, con đã cầm phần sản nghiệp để gây dựng sự nghiệp của con.”

“Cái gì?” Phong Lãng thật sự kinh ngạc. Ở Phong gia chỉ cần nhận phần sản nghiệp gây dựng sự nghiệp thì có nghĩa là buông tha cho việc thừa kế Phong gia. Nhưng mà hai ngày trước, ba ông ta còn nói với ông ta muốn Phong Tế thừa kế Phong gia, sao có thể... Phong Lãng quay đầu nhìn Phong Hồng Thịnh đầy nghi hoặc, “Ba?”

Phong Lãng không giống Lan Lăng, ông ta nhìn xa hơn Lan Lăng. Ở thế hệ của ông ta, không phải chỉ có ông ta là con độc nhất. Phía trên Phong Lãng còn có một người anh trai nổi tiếng, bên dưới còn có một cô em gái, năng lực của bọn họ không thể khinh thường. Tuy rằng em gái đã lấy chồng nhưng ai có thể chắc chắn Phong Hồng Thịnh không... dù sao trước đây Phong Hồng Thịnh cũng vô cùng cưng chiều người con gái này.

Mà anh chị em của Phong Lãng đều có năng lực và vị thế, vì quyền thừa kế Phong gia, người nhà họ Phong mặt ngoài thì không biểu hiện gì, nhưng đằng sau...

Do đó khi biết ba mình khen ngợi Phong Tế, ông ta hơi kinh ngạc nhưng cũng vui mừng. Quan hệ giữa Phong Tế và Phong Lãng cũng bình thường, nhưng ông ta tin người được ba mình coi trọng là một người hiếu thuận. Hai đứa con lớn của Phong Lãng cũng rất giỏi nhưng cho đến bây giờ ba ông ta chưa từng khen họ lần nào.

Nhưng hiện tại là tình huống gì, Phong Tế đã sớm buông tha quyền thừa kế sao?!

Phong Lãng nhìn ra được nỗi vui mừng như điên trong mắt Lan Lăng và hai đứa con trai lớn, đúng là tầm nhìn hạn hẹp!

Phong Hồng Thịnh chăm chú nhìn Phong Tế hồi lâu, cuối cùng thở dài nói, “Tiểu Tế, ông không ngờ cháu lại kiên quyết vậy. Trong mắt cháu, tập đoàn Phong thị không đáng để cháu cố gắng hả?”

Phong Tế mỉm cười: “Ông nội, ông cũng biết cháu tự do quen rồi, Phong gia... cháu không có chút hứng thú. Hơn nữa Phong gia nhiều người thế, ông cũng có thể tìm được người thích hợp.”

“Cháu biết rõ người ông coi trọng là cháu mà!” Phong Hồng Thịnh tức giận nói, cuối cùng phất tay, “Bỏ đi bỏ đi, sớm biết cháu không chịu rồi, ông cần gì phải khổ sở cầu xin cháu chứ. Nếu đã chọn Cảnh Phong, thì phải làm thật tốt. Tập đoàn này không tệ lắm, mới hơn mười năm đã trở thành tập đoàn nhất nhì cả nước, cũng rất có tương lai.”

Nhưng ba năm trước tập đoàn Cảnh Phong mới tiến vào nội địa, lại hợp tác với Đường thị một hạng mục, lúc ấy Phong thị cũng có đấu thầu, nhưng không biết rốt cuộc kém Đường thị ở chỗ nào.

Ba năm trước.

Đường thị.

Scandal của Đường Dương.

Cảnh Thần.

Tập đoàn Cảnh Phong!

Đồng tử Phong Hồng Thịnh co rút mạnh mẽ, mang theo vài phần khiếp sợ và vài phần nghiến齿 nhìn đứa cháu mình luôn thưởng thức.

Khó trách nó không cần Phong thị, chỉ ngần ngại 10 năm, nó đã có thể gây dựng nên đế quốc của mình. Khó trách lúc trước nó đồng ý tiếp nhận ca bệnh của Cảnh Thần, thì ra nó đã coi trọng cô gái này từ lâu, chỉ là không có cơ hội mà thôi.

“Cảnh”, “Phong”. Đứa cháu trai út của ông đúng là rất thâm tình với con bé Cảnh Thần này!

Phong Tế sớm biết, chỉ cần anh nói muốn làm việc ở tập đoàn Cảnh Phong thì khẳng định Phong Hồng Thịnh sẽ biết, chẳng qua anh không ngờ lại nhanh vậy. Nhìn ánh mắt dò hỏi của Phong Hồng Thịnh, Phong Tế khẽ gật đầu, xác định điều ông đang đoán.

Tuy không khí trên bàn ăn không tốt lắm, nhưng cuối cùng cũng kết thúc.

Sau khi đưa Cảnh Thần và vợ chồng Cảnh Hoàng Hi về biệt thự, Phong Tế không tình nguyện rời đi. Nửa năm tiếp theo, anh và Cảnh Thần không thể giống như khi ở Mỹ lúc nào cũng ở chung một chỗ rồi.

Nửa năm, đúng là dài quá!

Phong Tế thở dài, khởi động xe chạy về phía biệt thự Phong gia. Anh biết, Phong Hồng Thịnh còn rất nhiều điều muốn nói với anh.

Đường Dương mở cửa ra, vẻ mặt mệt mỏi thay dép lê. Nhìn Bạch Yến Vũ đang mang thai ngồi trên sofa, trong mắt mang theo nhu tình, và bất đắc dĩ mà bản thân hần cũng không nhận ra.

“Hôm nay các cục cưng có ngoan không, Yến nhi.” Bỏ tài kiệu trên tay xuống, hần đi vài bước đến bên cạnh Bạch Yến Vũ, bàn tay to nhẹ nhàng đặt lên bụng đã nhô lên của cô ta.

“Dạ, bọn chúng rất ngoan.” Bạch Yến Vũ tươi cười đầy tình mẫu tử, rất xinh đẹp. Cô ta đỡ thắt lưng muốn đứng lên: “Chồng ơi, anh vất vả rồi. Hôm nay em có nấu canh cho anh bồi bổ, em còn nấu cả canh giải rượu để anh uống cho thoải mái một chút.”

“Đừng nhúc nhích, để anh lấy!” Đường Dương nhìn Bạch yến Vũ mang bụng to dùng muốn đi, hần chạy vội tới ngăn động tác của cô ta, “Lần sau em đừng tự mình nấu canh nữa, kêu người ta làm là được, tốn tiền mời cô ta đến chính là để làm việc mà.”

“Chồng này, em không sao, mới chỉ có bảy tháng thôi, bác sĩ cũng bảo em nên hoạt động nhiều tí.” Bạch Yến Vũ rất hưởng thụ sự quan tâm của Đường Dương.

Bất được trái tim đàn ông cũng không dễ dàng, nhất là hiện tại cô ta có muốn làm cũng không có phương tiện, Đường Dương lại là người có sức hấp dẫn, nếu dùng tâm tư trên người hần, nói không chừng...

Bạch Yến Vũ vất vả lắm mới có thể trở thành thiếu phu nhân của Đường gia, đương nhiên không bằng lòng để người khác chen chân vào. Nếu không phải trưởng bối Đường gia nhắc mãi, mà mấy anh trai, anh họ của hần đều có con rồi, thì Bạch Yến Vũ không muốn có con sớm thế.

Sau khi mang thai muốn khôi phục lại dáng người không dễ dàng chút nào, hơn nữa mang thai cũng làm phụ nữ biến dạng, mà mang thai mất gần một năm. Trong một năm này, ai biết Đường Dương ở bên ngoài có làm chuyện gì hay không...

Cũng may Bạch Yến Vũ vẫn là nữ chính đầy hào quang, cô ta rất chú ý bảo dưỡng bản thân nên không biến dạng như những người phụ nữ có thai kia, còn khiến người khác cảm giác càng xinh đẹp nữa kia.

Hơn nữa Bạch Yến Vũ mang thai đôi, còn là long phượng thai!

Tin tức này làm người nhà họ Đường rất vui vẻ. Đường Dương cũng rất kinh hỉ, đây có thể coi là đứa con chân chính đầu tiên của hần, trước kia bất quá chỉ là phôi thai còn trong bụng mẹ đã mất đi rồi.

Có long phượng thai, lại có cô vợ dịu dàng chăm sóc, trừ việc cơ thể cô ta có hơi mập một chút. Đường Dương cảm thấy mình rất hạnh phúc, trong lòng hần cũng có Bạch Yến Vũ nên khi cô ta mang thai, hần không ra ngoài ăn chơi đàn đúm, còn thường xuyên để cô ta dùng cách khác giúp hần giải quyết vấn đề.

“Yến nhi, anh thấy bụng em là lo lắng ngay.” Đường Dương nhíu mày khẽ vuốt ve bụng cô ta, cảm nhận thai máy, “Đúng là vất vả cho em rồi.”

“Anh à, đây là con chúng ta, sao em vất vả được. Vì anh nuôi con dưỡng cái, em cam tâm tình nguyện mà.” Bạch Yến Vũ cười nói, “Hơn nữa em còn cảm thấy may mắn, một lần đã có cả trai lẫn gái, đầu giống như các chị dâu, còn phải chóng mặt mấy lần nữa ấy?”

“Vậy bảo bối Yến nhi của anh, em định cảm ơn anh thế nào?” Đường Dương đề thấp giọng nói, “Nếu không phải chồng em lợi hại, sao em có thể mang song thai chứ.”

“Chồng à, anh...” Bạch Yến Vũ uyển chuyển gắt giọng, nhưng những lời còn lại đã bị Đường Dương nuốt vào.

“Bảo bối, còn phải nhịn mấy tháng nữa, chồng thật sự không nhịn nổi rồi.” Sau khi hôn nồng nhiệt, Đường Dương hỗn hển nói.

“Chồng nè, hay em dùng cách khác giúp anh giải quyết?” Hai gò má Bạch Yến Vũ đỏ ửng, nói. Cách khác cô ta cũng không thích, chỉ vì để Đường Dương không ra ngoài, cô ta chỉ có thể làm vậy thôi. Đáy mắt cô ta thoáng hiện tia chán ghét, Đường Dương cũng không nhìn thấy.

“Bảo bối, rất hiểu tâm tư chồng mà!” Đường Dương hôn lên mặt cô ta, “Anh đi uống canh tình yêu của em đây, lần sau đừng làm vậy nữa, đừng để hai bảo bối mệt.”

“Em cũng chỉ có thể làm được việc đó cho anh.” Bạch Yến Vũ xấu hổ nói, “Nếu không làm thế, em thật không biết có thể làm gì cho anh.”

“Chỉ cần em khỏe mạnh, sau đó an toàn sinh hai cục cưng ra, thì đó là điều tốt nhất làm cho anh rồi!” Bóng dáng Đường Dương biến mất sau cửa nhà bếp.

Bạch Yến Vũ mím môi, lấy thiệp mời đỏ thắm trong ngăn kéo bàn ra. Nhìn thiệp mời, trong mắt cô ta lóe lên hận ý mãnh liệt.

Không ngờ vị hôn thê của Đường Dương sau khi hủy hôn lại ở chung với bác sĩ điều trị của cô. Vị bác sĩ này cũng không đơn giản như cô ta nghĩ, cậu út nhà họ Phong, tổng tài sắp nhận chức của tập đoàn Cảnh Phong.

Cảnh Thần kia sao có thể tốt số như vậy! Chỉ cần ngồi một chỗ đã có người tìm đến cửa.

Bạch Yến Vũ vĩnh viễn cũng không quên nỗi nhục quỳ xuống trước mặt cô, nhưng... hiện tại cô ta không có năng lực, cô ta chỉ có thể nhịn.

Sờ cái bụng đã nhô cao của mình, hai mắt cô ta lạnh như băng.

Hiện tại tất cả đều phải nhờ vào hai đứa bé này, hi vọng hết thấy thuận lợi, thế này địa vị của cô ta và Đường Dương ở Đường gia sẽ được nâng cao.

Những gì cô ta muốn nhất định sẽ có được, ít nhất đến bây giờ mọi chuyện đều như vậy, không phải sao?

“Yến nhi, thiệp mời của ai thế?” Đường Dương từ nhà bếp đi ra, tay cầm hai bát canh, thấy cô ta cầm thiệp mời, bèn hỏi.

“Thiệp này hôm nay chị dâu cả mang tới.” Bạch Yến Vũ cười cười, “là thiệp mời đính hôn của Cảnh Thần tiểu thư và cậu út nhà họ Phong - Phong Tế, Cảnh Thần tiểu thư tìm được hạnh phúc của mình rồi, em cũng không cần áy náy nữa...”

Bạch Yến Vũ chưa nói xong đã bị cắt đứt.

Bởi vì bát canh trên tay Đường Dương đổ xuống đất.

17. Chương 17

“Chồng ơi!” Bạch Yến Vũ buông thiệp mời, đỡ thắt lưng đứng dậy, lo lắng đi tới bên người Đường Dương, “Anh không sao chứ, có bị bong không, sao lại bị trượt tay vậy?”

Đường Dương kịp phản ứng, chạy tới đỡ cô ta, khẩu khí không tốt nói: “Em chạy tới làm gì, nếu không may trượt chân thì sao, em đừng quên bây giờ em không chỉ có một mình!”

“Em... em chỉ lo lắng cho anh thôi.” Hai mắt cô ta đắm lệ nhìn Đường Dương, sau đó cúi đầu cắn môi, trong mắt hiện lên tia hung ác, thì ra Cảnh Thần vẫn có sức ảnh hưởng lớn đến Đường Dương thế, đáng tiếc, vị đại tiểu thư kia phải đính hôn với người khác rồi.

Lúc này Đường Dương mới bình tĩnh lại. Hắn không tiếng động thở dài một tiếng, xoay người ôm cô ta vào phòng ngủ. May mà tuy Bạch Yến Vũ mang thai đôi, ngoại trừ bụng hơi lto một chút, cũng không có gì thay đổi cho nên Đường Dương mới có thể thoải mái ôm cô ta.

“Yến nhi, việc này em đừng quan tâm, để ngày mai người làm đến thu dọn.” Đường Dương nói, “Đừng cắn môi nữa, cắn nát thì sao. Bảo bối ngoan, ngoan thì anh mới yêu.”

Ánh mắt cô ta lóe ra, không cắn môi tiếp.

Đường Dương giúp Bạch Yến Vũ ngồi xuống giường hỏi, “Em muốn tắm hay nghỉ ngơi trước?”

“Em đi tắm rồi mới đi nghỉ.” Bạch Yến Vũ cười cười cầm áo ngủ chậm rãi đi đến phòng tắm.

Đường Dương dặn dò cô ta: “Trong phòng tắm rất trơn, em phải cẩn thận đấy.”

Bạch Yến Vũ dừng lại, xoay đầu mỉm cười gật đầu với hắn, sau đó bước vào phòng tắm.

Khi trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, Đường Dương đi tới phòng khách. Mà lúc này, Bạch Yến Vũ còn mặc nguyên quần áo mở cửa phòng tắm ra, ánh mắt u ám nhìn bóng hắn rời đi.

Quả nhiên không chiếm được mới là tốt nhất?

Nghĩ lại bối cảnh của Cảnh Thần và của mình, Bạch Yến Vũ yên lặng quay lại, đóng cửa phòng tắm.

Đường Dương đứng trước bàn trà nhìn thiệp mời hồi lâu mới run run đưa tay cầm lên xem.

Kì thật hắn cũng rõ, sau khi hủy hôn với hắn, Cảnh Thần nhất định sẽ tìm một người đàn ông môn đăng hộ đối để kết hôn, chỉ là hắn không ngờ ngày đó đến nhanh vậy.

Ba năm, hắn và Bạch Yến Vũ kết hôn, 3 tháng nữa con của bọn họ cũng ra đời, hắn nghĩ mọi biện pháp vẫn không gặp được cô, nay đột nhiên lại đính hôn.

“Phong Tế...” Khóe miệng hắn mang theo trào phúng, vị hôn phu của Cảnh Thần là anh ta.

Đường Dương rốt cục cũng hiểu người phía sau giật dây 3 năm qua là ai, có lẽ từ khi hắn gặp Bạch Yến Vũ, âm mưu này đã bắt đầu rồi!

Đường Dương hung hăng lắc đầu. Không, việc này không liên quan đến Bạch Yến Vũ, cô ta cũng chẳng biết, chuyện này chỉ là trùng hợp thôi.

Buông thiệp mời xuống, hắn bình thần đi vào phòng ngủ. Bạch Yến Vũ đã tắm xong đang ngủ trên giường. Hắn nằm xuống cạnh cô ta, ôm cô ta vào ngực.

Như bây giờ cũng tốt, tuy hắn không phải người có thể thừa kế Đường gia, nhưng cả đời hắn chắc chắn không lo chuyện cơm áo, không thiếu tiền tiêu.

Do đó cứ như vậy đi, có một số việc quên đi là tốt nhất, cho dù biết sự thật, hắn cũng không có năng lực thay đổi điều gì.

“Bảo bối giúp anh được không?” Đường Dương hôn tai Bạch Yến Vũ, bàn tay di chuyển trên người cô ta chậm rãi.

Bạch Yến Vũ nhướn mày, liếc hắn một cái, di chuyển cơ thể chậm rãi cởi quần hắn.

Nhất thời, trong phòng vang lên tiếng rên trầm thấp của đàn ông và tiếng vệt nước.

Hôm nay khách sạn Hoàng Triều được Phong Tế bao trọn để làm địa điểm tổ chức lễ đính hôn của anh và Cảnh Thần.

Trong phòng nghỉ của cô dâu, Cảnh Thần đang ngồi nhìn mình trong gương.

Hôm nay cô mặc lễ phục trắng trẻo ngực, lễ phục đơn giản hào phóng. Đầu đội vương miện, đeo trang sức Phong Tế chuẩn bị cho cô.

“Thần Thần của mẹ xinh đẹp thật.” Phạm Niệm Chân đứng sau cô, cùng cô nhìn qua gương, “Lần này con nhất định sẽ hạnh phúc, đứa nhỏ Phong Tế kia, ngay cả ba con cũng khen không ngớt miệng. Khác với lần trước ba con luôn giữ thái độ lạnh nhạt với Đường Dương.”

“Mẹ, trước kia con quá tùy hứng, xin lỗi.” Cảnh Thần thấp giọng nói, đây là cô thay Cảnh Thần trước kia nói.

Dựa theo trí nhớ của Cảnh Thần, cô biết Phạm Niệm Chân cũng không vừa lòng Đường Dương lắm, nhưng vì Cảnh Thần trước kia luôn ở trước mặt Phạm Niệm Chân nói tốt về Đường Dương, hơn nữa tính tình Cảnh Thần trước kia cũng không tốt lắm.

Tuy rằng Cảnh Thần xinh đẹp, gia thế tốt, nhưng thật sự chẳng có mấy nam sinh chịu nổi tính tình cô, cuối cùng chỉ có mỗi Đường Dương mang ý đồ khác tiếp cận cô, bao dung cô.

Cho nên Cảnh Thần đơn thuần cứ như vậy bị Đường Dương dùng mỹ nam kế dụ dỗ. nếu không phải vì chấn động não mà tử vong, kết quả cuối cùng của cô chắc chắn sẽ thê thảm như trong phim truyền hình.

“Thần Thần thật sự trưởng thành rồi, bảo bối của mẹ, con nhất định sẽ hạnh phúc, hạnh phúc hơn cả mẹ.” Phạm Niệm Chân ôm hai má cô.

“Mẹ, con sẽ cố gắng. Con sẽ khiến Tế học theo ba...”

“Muốn anh học cái gì?” Phong Tế đẩy cửa đi vào, anh mặc một bộ âu phục trắng, làm tôn lên dáng người anh. Trên mũi là kính mắt, vì phối hợp với quần áo nên dùng kính viền vàng, điều này làm anh có phong độ của người trí thức, trông rất nho nhã.

“Bảo anh theo học ba, đối xử tốt với em.” Cảnh Thần nhận hoa cưới từ Phong Tế, cười nói.

“Em nha.” Phong Tế khẽ véo mũi cô, “Anh còn chưa đủ tốt với em sao?”

“Tốt là được rồi, nhưng mà lòng người tham lam, vì vậy càng muốn càng nhiều.” Cảnh Thần trừng mắt ra oai, nói, “Có phải buổi lễ đã bắt đầu rồi không?”

“Đúng thế, nên anh đến đón công chúa của anh nè.” Phong Tế vươn tay với Cảnh Thần.

“Tế, em không phải công chúa, em là nữ vương bề hạ.” Trong mắt Cảnh Thần tràn ngập ý cười.

“Nữ vương bề hạ tôn kính của tôi, kị sĩ của ngài đến đón ngài, ngài có bằng lòng theo thuộc hạ không?” Phong Tế làm điệu bộ tiêu chuẩn của cung đình, ánh mắt dịu dàng, thâm tình chăm chú nhìn cô, đợi cô giao tay mình cho anh.

Khi đã nắm chặt được tay cô, Phong Tế cười nói: “Một cái nắm tay, nắm đến bạc đầu.”

Hai mắt Cảnh Thần đỏ lên, đôi mắt rưng rưng nhìn Phong Tế.

Lời này lúc lấy nhau ở kiếp trước, Phong Tế từng nói với cô. Cả cuộc đời ấy, hai người trải qua rất nhiều chuyện, cãi vã, mâu thuẫn, thậm chí cả hận nhưng cuối cùng họ cũng phát hiện người hợp với mình nhất chính là đối phương. Dù có thế nào thì chỉ có đối phương bên cạnh mới là tốt nhất.

Những lời này tuy đơn giản nhưng không dễ gì thực hiện.

Đời này bọn họ không phải đi đường vòng nữa, vì họ rất tin nhiệm nhau, vô cùng ăn ý với nhau.

Bọn họ sẽ là đôi vợ chồng hạnh phúc nhất.

Tay trái Phong Tế nắm lấy tay trái cô. Tay phải ôm eo cô tiến vào hội trường đính hôn.

Phía sau bọn họ, Phạm Niệm Chân lặng lẽ lau nước mắt, đi theo.

Lễ đính hôn tổ chức rất thành công, cuối cùng Phong Hồng Thịnh tuyên bố lễ cưới sẽ được tổ chức vào nửa năm sau.

Đường Dương đứng ở một góc trong đại sảnh, nhìn Cảnh Thần xinh đẹp đứng bên Phong Tế, vẻ mặt tươi cười đầy hạnh phúc.

Đó từng là người con gái chỉ cười trước mặt hắn.

Đáng tiếc quá khứ chỉ là quá khứ. Con người sống là để hướng tới tương lai.

Bạch Yến Vũ từ nhà vệ sinh bước ra bắt gặp Đường Dương nhìn Cảnh Thần không chớp mắt, ánh mắt trầm xuống, cuối cùng mỉm cười gọi: “Chồng ơi!”

Một tiếng này kéo lại sự chú ý của hắn, hắn xoay lại, nở nụ cười gượng gạo, “Xong rồi? Chúng ta về thôi, lễ đính hôn đã kết thúc, chúng ta tiếp tục ở lại cũng không liên quan.”

“Cứ thế rời đi à, có được không?” Bạch Yến Vũ khó xử nói.

“Yến nhi không phải khó xử, chúng ta về trước cũng chẳng có sao hết.” Đường Dương dịu dàng nói.

Bạch Yến Vũ gật đầu, “Em đi nói với ba mẹ chúng ta một tiếng.”

Đường Dương gật đầu, Bạch Yến Vũ đi tới bàn của Đường Minh Húc, bên ngoài cô ta mỉm cười nhưng trong lòng lại vang lên những lời nói cô ta nghe được ở trong toilet

“Cậu nói xem Đường Dương kia có phải đồ ngốc không, buông tha cho công chúa như Cảnh Thần, chạy theo cái gọi là tình yêu. Buồn cười thật, tư cách người thừa kế bị hủy bỏ. cậu không thấy sắc mặt hắn đâu, rất là đẹp đó.”

“Hắn luôn cho rằng mình tài trí hơn người, nói thật thực lực của Đường gia như thế nào, trong lòng mọi người đều biết rõ. Lúc trước nếu không phải hắn đính hôn với Cảnh Thần thì không ai thèm để mắt đến hắn đâu.”

“Mình thấy bây giờ hắn như vậy là xứng đáng! Giờ thì tốt rồi, Cảnh Thần tìm được ông xã còn tốt hơn hắn không biết bao nhiêu lần, cậu út nhà họ Phong không để ý đến quá khứ của cô ấy, còn tốt với cô ấy nữa. Haizz, mình cũng muốn tìm được một người đàn ông như vậy.”

“Đừng đặt chung Phong thiếu gia và Đường Dương vào một chỗ, hai người họ căn bản không cùng đẳng cấp. Cậu có biết tập đoàn Cảnh Phong không, đó là do Phong thiếu gia năm 18 tuổi ở Mỹ thành lập đó, đây mới chính là thiên tài! Đường Dương tuy có năng lực nhưng so với Phong Tế, chắc chắn...”

“Phong thiếu gia đã sớm coi trọng Cảnh Thần rồi, nếu không phải Đường Dương làm lớn chuyện theo đuổi tình yêu, thì Phong thiếu gia còn phải đau đầu. Nhưng Đường Dương cũng rất quá đáng, vị hôn thê bị thương mà không đi thăm, còn ở cùng hồ li tinh. Ai chẳng biết vợ chồng Cảnh gia ân ái, hắn làm thế, chẳng phải thể hiện rõ hắn không muốn ở chung với người ta sao.”

“Được rồi, được rồi không nói nữa, loại chuyện này mấy người chúng ta biết là được. Chú rể không phải người dễ chọc. Nếu chọc giận anh ta, lại khiến gia tộc thêm phiền phức.” Một giọng nói chứa đầy sự lo lắng.

“Vợ Đường Dương mang thai sao, bụng lớn vậy, có phải sắp sinh hay không?” Một giọng nói khác chuyển đề tài.

“Chưa đâu, nghe nói là mang long phượng thai, nên bụng mới to thế.” Cuối cùng một giọng nói nói nhỏ tiết lộ bí mật.

“Long phượng thai! Vận may cô ta tốt thật, trường bối Đường gia chắc vui mừng đến hỏng mất thôi.”

“Vui thì vui, nhưng cũng không coi trọng. Dù sao Đường Dương chẳng phải người thừa kế nhà họ Đường, vì tình yêu, hắn sẽ chẳng có gì cả, cứ bình thường như vậy mà sống cả đời.”

“Thôi đi, hắn thế này cũng không gọi là tầm thường, cho dù không phải người thừa kế Đường gia, đời này hắn cũng không phải lo ăn mặc. Nếu để hắn và tình yêu đích thực kia của hắn trải qua cuộc sống bình thường, cô nghĩ xem hắn còn cần tình yêu đích thực nữa không?”

Ba người nở nụ cười.

“Được rồi, nên ra ngoài thôi.”

“Đi thôi, đi thôi.”

Đợi ba người kia đi rồi, Bạch Yến Vũ mới mở cửa bước ra, nét mặt mê man.

Đường Dương bị hủy bỏ tư cách thừa kế Đường gia là vì kết hôn với cô ta sao?

18. Chương 18

“Đây là bản kế hoạch của cô?” Phong Tế ngồi sau bàn làm việc, tay cầm tài liệu, trên mặt cười như không cười sâu xa khó hiểu, ánh mắt giấu sau kính mắt viền vàng, làm người ta không biết suy nghĩ của anh.

Đứng thẳng người sau bàn làm việc là một người phụ nữ mặc trang phục công sở, nhìn qua tầm 27, 28 tuổi, nét mặt kiên nghị và cao ngạo.

“Đúng vậy.”

Phong Tế đỡ kính mắt, cong khóe miệng nói: “Chung tiểu thư làm tổng giám đốc sáng chế ở Cảnh Phong được 4 năm rồi, đúng không?”

Người phụ nữ không lên tiếng.

Thấy phản ứng của cô ta như thế, đột nhiên Phong Tế chẳng có tâm tình nói chuyện vòng vo với cô ta nữa, anh ngắn gọn dứt khoát: “Chung tiểu thư, cô đi phòng tài vụ thanh toán tiền lương đi.”

Đồng tử cô ta co rút, muốn lấy lại văn kiện, lại bị Phong Tế ngăn cản

“Chung tiểu thư, bản kế hoạch này là chứng cứ, sao có thể để cô lấy đi?”

Phong Tế nhìn chằm chằm cô ta, làm cô ta có cảm giác mình là con mồi của rắn độc, càng vì lời nói của anh mà rùng mình. Lời tiếp theo của Phong Tế khiến cô ta biến sắc.

“Chúng ta cứ giải quyết theo pháp luật, công ty sẽ không thiếu cô một phân tiền. Mà cô phải gánh vác trách nhiệm pháp luật, mà công ty cũng sẽ truy cứu.” Phong Tế cầm tài liệu trong tay, mỉm cười, “Chung tiểu thư, cô có thể ra ngoài, thuận tiện cho tôi hỏi thăm Đường tiên sinh.”

Sắc mặt Chung Vãn trắng bệch, cuối cùng yên lặng ra ngoài.

Phong Tế cười trào phúng, cầm điện thoại đã kết nối phân phó vài câu với người ở đầu dây bên kia rồi tắt điện thoại.

Đường Dương muốn đấu với anh, còn non lắm.

Nhưng Phong Tế không ngờ Đường Dương lại ra hạ sách này, sử dụng mỹ nam kế với giám đốc sáng chế của công ty anh. May thay Phong Tế vốn định chuyển trụ sở chính tập đoàn Cảnh Phong về thành phố Hải Thiên, nên nhân sự trong công ty phải thay đổi.

Một số quản lý cấp cao đang trên máy bay về đây, do đó hiện tại Chung Vãn rời đi cũng không ảnh hưởng đến công ty. Dù sao cô ta cũng ở công ty 4 năm, cũng coi như cán bộ lão thành, cô ta rời khỏi vị trí đương nhiên sẽ tổn thất một chút, may mà tổn thất đó công ty có thể chịu được.

Nhưng Chung Vãn cũng rất ngốc, biết rõ Đường Dương có vợ có con rồi, còn cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Tình yêu!?

Giữa Đường Dương và Bạch Yến Vũ cũng là tình yêu, long phượng thai của bọn họ còn 100 ngày nữa ra đời!

Phụ nữ chính là ngốc như vậy.

Phong Tế tháo kính xuống, nhắm mắt cả người dựa vào ghế. Từ sau khi anh và Cảnh Thần đính hôn, Đường Dương luôn tạo cho anh những rắc rối nhỏ. Mặc dù những rắc rối này không gây tổn hại gì cho anh, nhưng làm anh cảm thấy phiền toái.

Phong Tế mở mắt, cầm di động gọi vào một số quen thuộc.

“A, sao hôm nay Phong đại thiếu lại nhớ gọi điện cho mình vậy, không phải mới đính hôn sao, một tháng sau lại vội vàng muốn tổ chức lễ kết hôn hả?” Điện thoại vừa kết nối, đối phương liền nói một tràng, mang theo trêu chọc.

Phong Tế không để ý đến đối phương, nói thẳng, “Giúp mình một việc.”

“Nói đi.”

“Để Bạch Yến Vũ biết Đường Dương gần đây rất lãng nhãng.”

Điện thoại truyền đến một tiếng xuy, nói, “Phong đại thiếu cậu rất cục hận Đường Dương cỡ nào thế? Lúc trước thì muốn cho hấn và Bạch Yến Vũ đến với nhau, giờ lại châm ngòi li gián tình cảm của họ?”

“Mình muốn kết hôn với Cảnh Thần, không có tình lực đối phó với trò vật vãnh của hấn.” Phong Tế lạnh lùng nói.

“Được, mình làm việc thì cậu cứ yên tâm. Khi nào mang chị dâu tới tụ tập với mọi người đây, ở lễ đính hôn chỉ nhìn được một lần từ xa. Phong đại thiếu cậu bảo vệ chị dâu kỹ quá.”

“Cút, tiểu Thần ghét nhất loại công tử ăn chơi tráng tán như cậu.”

“Vài năm trước khi cậu nhờ mình điều tra Đường Dương, mình đã nói với mấy người anh của mình cậu quá, mấy anh ấy còn không tin. Giờ nhìn xem cậu, toàn sợ vợ!”

“Mình bằng lòng sợ vợ đấy, cậu muốn có người quản cũng không có.”

“...” Bên kia điện thoại trầm mặc một chút, cuối cùng nói, “Mình còn trẻ, vẫn chưa chơi đã, không giống Phong đại thiếu cậu, trước kia là hòa thượng, hiện tại là kẻ sợ vợ. được rồi không nói nữa, tạm biệt.”

Đối phương trực tiếp cúp điện thoại, Phong Tế bất đắc dĩ cười cười, mỗi người đều có cuộc sống riêng, không thể vì là bạn bè mà can thiệp được.

Biệt thự Cảnh gia, một nhà bốn người đang ngồi ngay phòng khách ăn hoa quả, nói chuyện phiếm.

Đúng vậy, Cảnh gia bây giờ có bốn người, Phong Tế đã hòa nhập vào cuộc sống của mọi người trong Cảnh gia. Vợ chồng Cảnh Hoàng Hi rất hài lòng Phong Tế, Phong Tế không chỉ rất tốt với Cảnh Thần mà còn chủ động nói để đứa bé đầu tiên của hai người mang họ Cảnh.

“Tiểu Tế, nghe nói gần đây công ty con gặp phiền phức?” Cảnh Hoàng Hi đột nhiên xoay đầu lại hỏi Phong Tế.

Bàn tay to của Phong Tế nắm bàn tay nhỏ của Cảnh Thần, vuốt ve ngón tay cô, cười nhạt, “Ba, làm ba lo lắng rồi, chỉ là một ít phiền phức thôi, đã xử lý xong rồi ạ.”

Cảnh Hoàng Hi trầm mặc nhìn Phong Tế, cuối cùng thở dài: “Tiểu Tế, chừa chút mặt mũi, thành phố Hải Thiên dù lớn nhưng ngặt đâu không gặp thì cúi đầu cũng gặp à.”

“Ba, đối với những người thức thời con sẽ nể mặt, về phần những kẻ khác...” Phong Tế nở nụ cười, mang theo vẻ nho nhã nhưng cũng có vài phần kiêu ngạo, “Nếu dám động tay động chân với con, thì hấn cũng nên nghĩ đến hậu quả, đúng không ạ?”

“Haiz, giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi, ba già rồi. Tiểu Tế chăm sóc Thần Thần cho tốt là được.” Cảnh Hoàng Hi đứng dậy, cùng Phạm Niệm Chân một trước một sau lên lầu.

Phong Tế nhú mày nhìn Cảnh Thần đang dựa trong lòng mình: “Lời này của ba là có ý gì?”

“Mấy tháng ở công ty, biểu hiện của em làm ba rất hài lòng, ba tuyên bố trước ban giám đốc, chờ em và anh kết hôn, sẽ giao toàn quyền của công ty cho em, ba mẹ đi hưởng tuần trăng mật.” Cảnh Thần ai oán nói, cô

muốn mình chuyên nghiệp nhưng không muốn làm nữ cường nhân, “Em vốn nghĩ rằng cổ đông trong công ty chẳng ai đồng ý, ai ngờ tại sao lại không có ai phản đối.”

“Biết nguyên nhân không?”

“Đương nhiên, em cũng đâu phải kẻ ngốc.” Cảnh Thần vênh môi, “Dù em có năng lực nhưng cũng không thể ngay lập tức đảm nhiệm chức tổng giám đốc được, còn không phải vì ba mẹ bảo vệ em, anh lại là vị hôn phu của em sao?”

Phong Tế là người sáng lập kiêm chủ tịch tập đoàn Cảnh Phong, chuyện này với giới thượng lưu đã không còn là bí mật. Cậu út nhà họ Phong chính là một thiên tài, không chỉ giỏi y thuật mà ở lĩnh vực buôn bán cũng có thành tựu. Lễ đính hôn của hai người khiến đại đa số xót xa, nhưng ít nhất có thể tạo quan hệ với anh, thì rất có lợi cho sự phát triển của gia tộc bọn họ.

“Tiểu Thần, chẳng lẽ không muốn thể hiện chính mình?” Phong Tế khẽ cười hỏi, cho tới bây giờ anh cũng không muốn vợ mình chỉ là hoa trong nhà kính, chỉ cần cô bằng lòng, cô có thể có sự nghiệp của riêng mình.

“Em đã trải qua thời kì xúc động rồi, giờ chỉ muốn làm sâu gạo, sống thư thả thôi.” Cảnh Thần sâu kín nói.

“Tiểu Thần, từ khi nào thì không nhiệt tình vậy?”

“Có anh bên cạnh, nguyện vọng làm sâu gạo của em có thể thực hiện nhỉ?” Cảnh Thần đáp không đúng chủ đề.

“Nếu tiểu Thần muốn làm sâu gạo, đương nhiên anh không thành vấn đề.” Phong Tế cúi đầu, đôi mắt hẹp dài không có kính che giấu, lóe lên tia sáng, “Cơ mà Tiểu Thần em thật sự bằng lòng ư?”

Cảnh Thần mếu máo không nói lời nào.

Phong Tế hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, giọng khàn khàn nói: “Hãy làm theo điều em muốn, phía sau em còn có anh. Còn nữa, đêm nay anh không đi.”

Sau khi hai người đính hôn, Phong Tế thường ngủ lại biệt thự Cảnh gia. Tình cảm của đôi vợ chồng nhỏ này, mọi người đều để vào mắt, nên vợ chồng Cảnh Hoằng Hi cũng mắt nhắm mắt mở. Không thể không nói, Phong Tế rất biết cách lấy lòng mọi người, ít nhất lúc trước, khi đính hôn với cô, Đường Dương không được đối xử tốt vậy.

Đương nhiên Phong Tế cũng biết việc này, bởi vì đời này, đây là lần đầu tiên hai người là của nhau.

“Tế, hôm nay là ngày nguy hiểm.” Cảnh Thần hào phóng nói, ở mặt này cô không thẹn thùng ngượng ngùng như những cô gái khác, hai người đã làm vợ chồng một đời, loại chuyện này cần gì phải che giấu chứ.

“Anh biết, anh có chuẩn bị.” Phong Tế ôm Cảnh Thần lên lầu đến phòng ngủ của cô.

“Tế, có phải Đường Dương có hành động gì không?” Cảnh Thần tựa vào lòng Phong Tế hỏi.

Cuộc nói chuyện của Phong Tế và Cảnh Hoằng Hi làm o cô để ý, hơn nữa... khi vào tập đoàn Cảnh thị cô mới biết Đường Dương đã sắp xếp không ít người trong công ty, đến giờ Cảnh Hoằng Hi vẫn chưa xử lý hết, khó trách trong phim truyền hình Cảnh gia cuối cùng thuộc về Đường Dương.

“Không cần lo lắng, chỉ là việc nhỏ thôi, rất nhanh hẳn sẽ không có thời gian quản chuyện này nữa.”

Cảnh Thần tò mò hỏi: “Anh đã làm gì?”

Cảnh Thần bị Phong Tế ôm vào lòng, nhìn thấy sau khi cô hỏi vấn đề này anh nở nụ cười, cô không khỏi chúc phúc cho Đường Dương. Rõ ràng Phong Tế đã định buông tha cho hắn, nhưng hắn còn muốn đưa đến tận cửa, thật sự không biết chết là gì.

“Tiểu Thần rất muốn biết hửm?” Phong Tế dùng chân đóng cửa phòng cô lại, dịu dàng đặt cô lên giường. Hai tay chống ở hai bên cô, anh cúi đầu nhìn cô, trong con ngươi mịt mù cơn gió lốc hơi sầm màu.

Cảnh Thần gật đầu, cô luôn đi theo Cảnh Hoằng Hi học quản lý công ty cho nên không có thời gian hóng chuyện, giờ Phong Tế có thể cho cô biết tin tức trực tiếp, đương nhiên cô muốn biết.

“Tiểu Thần biết anh muốn gì, cho anh rồi, anh nói em biết ngay, thế nào?” Phong Tế thì thầm bên tai cô, hôn lên gáy cô.

Cảnh Thần ném cho anh ánh mắt xem thường, trực tiếp đẩy người đàn ông đang bận rộn trên người cô ra, ngồi dậy nhìn anh, “Chẳng lẽ em không cho thì anh không nói?”

“Em thật là, đây không phải tình thú sao?” Phong Tế nằm trên giường, tay chống đầu nhìn cô, “Chúng ta còn sống với nhau cả đời mà, không tạo ra tình thú, chẳng phải rất vô vị ư...”

Cảnh Thần cười ngọt ngào nhưng khiến Phong Tế đầu đầy mồ hôi lạnh, cô nghiêng đầu nhìn anh, gần từng tiếng.

“Sao, còn chưa kết hôn đấy, Tế đã cảm thấy em vô vị, không có hứng thú rồi?”

19. Chương 19

Phong Tế nghe vậy lập tức ngồi dậy, ôm chặt cô vào lòng, nét mặt bất đắc dĩ lại cười khổ cưng chiều nói, “Tiểu Thần em không thể xuyên tạc ý anh.”

“À _____” Chữ này Cảnh Thần nói một cách du dương kéo dài, cô tựa vào lòng Phong Tế, giương mắt nhìn anh, “Thì ra là em ‘xuyên tạc’ ý anh hả?”

Nụ cười khổ trên mặt Phong Tế càng sâu, anh biết nếu không thỏa mãn lòng hiếu kì của cô, đừng nói đêm nay, về sau chắc một thời gia dài anh đều phải đi tắm nước lạnh.

“Tiểu Thần, hôm nay anh đã sa thải một tổng giám đốc sáng chế, người này đã làm trong công ty 4 năm.”

“Sau đó...” Cảnh Thần ý bảo anh tiếp tục nói, “Sẽ không cầu huyết như em tưởng chứ?”

“Đúng là cầu huyết như em tưởng.” Một bàn tay của Phong Tế cẩn thận ôm Cảnh Thần, tay còn lại lén lút sờ những nơi mẫn cảm của cô, lại bị cô đập một cái phải rút lại.

“Tiểu Thần!” Phong Tế cực kỳ đáng thương gọi tên cô, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói mà bị mất toàn bộ phúc lợi sao? Câu nói đó cũng không có ý gì nhưng cô cố tình vì câu nói đó mà tranh cãi với anh.

Đây là kết cục của việc không áp dụng phu cương, nhưng anh vui vẻ chịu đựng, khó trách đám anh em kia lại nói anh sợ vợ.

Cảnh Thần làm bạn với anh hơn 70 năm, đời này là người anh tìm kiếm suốt 14 năm, cho dù ‘sợ vợ’ thì sao?

Chỉ vì anh yêu cô nên mới cho cô quyền lợi đó.

Thật ra đàn ông và phụ nữ cũng không có gì khác nhau, thời điểm anh ta yêu bạn, bạn làm gì cũng đúng, khi anh ta không còn yêu bạn thì bạn làm gì cũng sai.

Kiếp trước, Phong Tế cũng không phải không gặp được cám dỗ, chẳng qua anh giữ vững được lập trường của mình mà thôi.

Mà bây giờ ngoại trừ Cảnh Thần, ai anh cũng không muốn hết.

Ngoài Cảnh Thần, còn ai có thể biết được, anh thích gì, anh đang nghĩ gì không?

Ngoài Cảnh Thần, còn ai có thể mặc kệ anh ra sao, đều luôn ở bên anh không?

Nếu anh không phải cậu út của nhà họ Phong, thì anh chẳng có tài sản nào cả, ngoài Cảnh Thần, còn có người phụ nữ nào không oán không hận luôn ở bên anh không?

Kiếp trước Phong Tế cũng không được thuận buồm xuôi gió, nửa đời trước lúc lập nghiệp rất khó khăn, Cảnh Thần vẫn luôn bên anh bất kể giàu nghèo.

Có những lúc, hai người phải ở gian nhà chỉ có 15m2, mỗi ngày có thể ăn cháo đã là hạnh phúc rồi. Dù khó khăn như vậy nhưng cô cũng không rời bỏ anh.

Cho nên anh mới không rời bỏ cô. Cho nên kiếp này mới tốn 14 năm tìm kiếm cô.

Tình cảm đều là tương đối, không có trả giá, sao có thể tìm được tình cảm đích thực.

Cảnh Thần chống lại ánh mắt thâm tình và mang theo khăn cầu của Phong Tế, vốn cũng chẳng tức giận gì, cô lườm anh một cái, nói: “Đường Dương sử dụng mỹ nam kế với vị tổng sáng chế kia, muốn trộm tư liệu gì, phải không?”

“Phụ _____” Nghe đến ba từ mỹ nam kế Phong Tế nhin không được bật cười, hai người họ quả nhiên là vợ chồng, suy nghĩ cũng giống nhau. Tay anh lại đưa ra sau lưng cô tiếp cận cái hông dịu dàng vỗ về từng chút từng chút, lần này Cảnh Thần không ngăn cản, khiến anh nhẹ nhàng thở ra, “Cũng không biết có phải dùng Mỹ nam kế hay không, hình như Chung Vãn là học muội của Đường Dương, nghe nói ban đầu họ từng yêu nhau, về sau chia tay. Không biết chừng lần này là tình cũ không rủ cũng đến.”

“Gần đây Chung Vãn và Đường Dương có gặp mặt mấy lần, sau đó...” Giọng Phong Tế trở nên lạnh lùng mang theo vài phần trào phúng, “Gần đây Chung Vãn phụ trách kế hoạch điện tử, có không ít nội dung bị rò rỉ ra ngoài, đồng thời đã có công ty dùng nữa. Hôm nay Chung Vãn lại trình bản kế hoạch này lên, em nói xem nếu hiện tại anh dùng kế hoạch đó thì sẽ có kết quả thế nào?”

“...” Cảnh Thần cảm thấy không còn gì để nói, cuối cùng hỏi, “Việc ấy thật sự do Đường Dương gây ra sao? Em cảm thấy hần hẩn không ngốc thế đâu?”

Hắn có thể sắp xếp nhiều người ở Cảnh thị như vậy, Cảnh Hoằng Hi dùng ba năm cũng không thể loại bỏ hết đám người đó, lẽ nào Đường Dương lại mắc sai lầm sơ đẳng như thế! Cảnh Thần thoáng không tin, nhưng sự việc này lại xảy ra.

“Cho dù không phải kế hoạch của hắn thì chắc chắn cũng liên quan đến hắn”. Phong Tế thần nhiên nói, sau đó cố tình hạ giọng hạ hơi bên tai cô, “Bà xã, giờ chúng ta nói chuyện khác được không? Anh muốn em, cho anh, được không em?”

Cảnh Thần nhìn anh bằng ánh mắt quyến rũ, nhưng miệng vẫn không buông tha anh: “Sao vậy, chẳng phải anh cảm thấy em không đủ tình thú sao?”

“Bà xã đại nhân, anh sai rồi, được chưa.” Giọng điệu anh rất vô lại, hành động lại bất đắc dĩ, trực tiếp ôm Cảnh Thần đi đến phòng tắm, “Ông xã tắm cho em, em tha thứ cho anh đi.”

“....”

Trong lòng Cảnh Thần khinh bỉ Phong Tế, anh tắm cho cô, chỉ có thể càng tắm càng mệt thôi!

Nhưng mệt cũng chẳng sao, có thể hưởng thụ là được.

Cảnh Thần vòng tay ra sau gáy anh, dùng sức một chút để đầu anh cúi xuống, hai người cứ thế hôn nhau, vừa kích tình vừa triền miên.

Thời gian trôi qua rất mau, chẳng mấy chốc đã qua nửa năm, sắp đến ngày Cảnh Thần và Phong Tế kết hôn.

Trong quán bar, Phong Tế bất đắc dĩ ngồi trên sofa nhìn hai người đàn ông có vẻ mặt xem kịch vui: “Mình nói nè, các cậu định chúc mình say thật à, gọi nhiều rượu vậy? Đừng quên rằng mai là hôn lễ của mình, mình không muốn lên trang nhất với nội dung ‘Chú rể không đến tham gia hôn lễ vì say rượu’ đâu.”

“Phong đại thiếu, cậu sắp từ bỏ cuộc sống độc thân rồi, không uống sao được!” Ngồi bên cạnh Phong Tế là một người đàn ông hớt đầu húi cua, gương mặt không tính là đẹp trai, nhưng lại mang nét cương nghị và đậm chất nam tính, vỗ vai Phong Tế nói.

“Xin lỗi, mình không thể uống rượu.” Phong Tế nghiêng người sang một bên, để tay người kia tuột khỏi vai anh, anh nâng kính mắt nói, “Lát nữa mình còn đi đón bà xã về, phải lái xe đấy.”

“Không vui gì cả, Phong Tế này!” Ngồi đối diện anh là một người đàn ông có đôi mắt đầy quyền rũ khó phân biệt nổi nam hay nữ, trêu chọc nói, “Biết rõ hôm nay gọi cậu tới là vì chúc mừng cậu thoát khỏi cuộc sống độc thân mà, cậu lại nói không uống rượu?”

“Hiện tại rượu bị quản rất chặt, các cậu cũng đừng gây chuyện.” Phong Tế nhún vai, gọi người phục vụ đến đổi một bàn bia thành đồ uống không chứa cồn.

“Có bà xã và không có bà xã khác nhau quá trời đúng không, Nhan Tứ?” Người đàn ông có ánh mắt quyền rũ nói với người ngồi bên cạnh Phong Tế, “Trước kia khi chúng ta đi uống rượu, lần nào cũng là Phong Tế uống nhiều nhất, giờ lại không động một giọt nào.” Nhìn khóe miệng Phong Tế giật giật, hất lại vôi vàng lắc đầu, “Đừng, cậu đừng nói gì cả. Cho dù cậu không lái xe được, gọi điện bảo tài xế đến không được sao? Cậu không uống còn bắt bọn tôi phải uống nước trái cây với cậu?” Hắn bưng ly nước màu cam lên, thoáng chán ghét nhíu mày.

Nhan Tứ ngồi bên cạnh Phong Tế cười khê một tiếng, hiển nhiên anh ta cũng tán thành lời nói của Lam Phong.

Phong Tế nho nhã quảng cho anh ta ánh mắt hình dao: “Tiểu Thần không thích mùi rượu.”

“Cậu thật sự trở thành người sợ vợ rồi.” Nhan Tứ thở dài một tiếng, ra vẻ cuối cùng cũng xác nhận được chân lý.

Phong Tế nhe răng cười: “Cho tới bây giờ mình cũng chưa phủ nhận điều đó.”

“Đúng là không nhìn ra nha, Phong Tế.” Lam Phong chớp mắt, thản nhiên cười nói, “Trước đây cậu không có hứng thú với con gái, thậm chí còn bị đồn là gay, hiện tại sao bị con gái nắm trong tay rồi? Xem ra, chị dâu Cảnh Thần nhất định không giống người khác.”

Phong Tế mỉm cười không nói lời nào, ngược lại Nhan Tứ bên cạnh anh lại bưng nước trái cây lên uống một ngụm sau đó nói, “Chị dâu vốn có hôn ước, sao lại ở cùng Phong đại thiếu nhi.”

Có tin hóng!

Bị bọn họ thúc giục mấy lần, cuối cùng Phong Tế cũng mang Cảnh Thần tham gia tụ họp nhóm vài lần, Cảnh Thần khiến bọn họ có cảm giác là một cô tiểu thư nhà giàu bình thường, không có gì đặc biệt cả.

Nhưng nghe Nhan Tứ nói vậy, giống như có chuyện gì đó! Lam Phong ngay lập tức ngồi ngay ngắn, vẻ mặt chờ mong nhìn Nhan Tứ, ý bảo hắn tiết lộ.

Nhan Tứ không chút dấu vết nhìn Phong Tế, được anh gật đầu cho phép mới nói.

Thì ra lần trước Chung Vãn phản bội công ty, không phải âm mưu của Đường Dương. Hắn chỉ trùng hợp gặp Chung Vãn vài lần mà thôi, đối với mối tình đầu này, Chung Vãn vẫn không bỏ xuống được.

Lúc trước bọn họ chia tay là do hai người chênh lệch quá lớn, Đường gia không đồng ý cho họ ở bên nhau, nhưng giờ Đường Dương lại cưới Bạch Yến Vũ có thân phận, bối cảnh kém hơn cô ta, sao cô ta có thể cam tâm.

Đường Dương biết Chung Vãn là tổng giám đốc sáng chế của tập đoàn Cảnh Phong nên cố ý tiết lộ cho cô ta việc hắn kết hôn với Bạch Yến Vũ là do truyền thông. Chung Vãn đương nhiên cũng biết, scandal của Đường Dương cô ta cũng chú ý, do đó cô ta có thể hiểu sự lựa chọn của hắn. Trong hoàn cảnh đó, Đường Dương chỉ có thể chọn Bạch Yến Vũ, nếu không sẽ gây bất lợi cho Đường thị.

Scandal là sự thật nhưng nếu không có người đứng sau làm sao có thể làm lớn thế. Mà người đứng sau chính là cậu út nhà họ Phong, chủ tịch kiêm CEO tập đoàn Cảnh Phong, vị hôn phu của Cảnh Thần, Phong Tế. Anh làm vậy chỉ vì muốn Đường Dương kết hôn sớm, chặt đứt mọi khả năng của Đường Dương.

Đường Dương cũng lấp lửng với Chung Vãn, nếu chuyện kia không bị làm to lên, hắn không thể kết hôn sớm thế. Cảnh gia và Đường gia hủy hôn, hắn sẽ thành người tự do, vốn có thể tìm được người phù hợp hơn, nhưng kết quả lại biến thành như vậy.

Ám chỉ của Đường Dương, Chung Vãn đương nhiên hiểu, nên mới phát sinh sự kiện đó.

Sau khi biết chân tướng Cảnh Thần chỉ thử dài, “Phụ nữ ngốc quá.” Sau đó bảo Phong Tế đừng truy cứu trách nhiệm pháp luật nữa. Tuy như thế nhưng thanh danh của Chung Vãn đã mất, cô ta chỉ có thể rời thành phố này, thậm chí không thể làm tiếp trong lĩnh vực sáng chế.

Chẳng qua, tự mình bức mình vào đường cùng, chỉ có thể tự chịu. Nếu đã làm ra chuyện này thì cô ta cần phải chịu trách nhiệm, dù trách nhiệm này, bờ vai hơi gầy yếu của cô ta chắc chắn gánh không nổi.

Sau đó, Cảnh Thần cũng không làm gì, chỉ liệt kê danh sách chuyện cũ phong lưu của Đường Dương trong khi đính hôn với cô, kể cả hiện tại những cô gái hắn đang mập mờ, toàn bộ gửi thư nặc danh cho Bạch Yến Vũ.

Bạch yến Vũ là người phụ nữ có tâm cơ, cho dù giờ đã có long phượng thai, tạm thời lơ là chồng, nhưng chắc chắn có thể dùng việc mang thai mà kéo Đường Dương trở về.

Dù sao vợ Đường Dương mới là gốc rễ để cô ta đặt chân vào nhà họ Đường, vì thế thời gian sau đó, Đường Dương cũng không có thời gian nhảy nhót nữa. Bởi Bạch Yến Vũ mang long phượng thai, Đường Minh Húc đích thân lên tiếng bảo Đường Dương về sau không cần đi xã giao nữa. Do đó ngoại trừ lúc đi làm, những thời gian khác hắn đều cống hiến cho vợ con hắn.

20. Chương 20

Nói tới đây, Nhan Tứ ngừng lại, bưng ly nước trái cây lên uống. Khuôn mặt điển trai mang theo vài phần nhu hòa, thật ra thì thoảng uống nước trái cây cũng không tệ.

Đôi mắt đào hoa của Lam Phong chuyển động: “Chị dâu không phải chỉ làm có những thứ này nhỉ, nghe nói người thừa kế Đường gia đã được chỉ định?”

“Xem ra cho dù cậu ở nước ngoài, tin tức của thành phố Hải Thiên cậu vẫn nắm rõ.” Phong Tế thản nhiên nói, lại làm Lam Phong chỉ có thể ngây ngô cười, phá hư hình tượng của mình.

“Việc cậu giao cho mình, mình đều làm tốt, do đó cho mình biết một ít tin tức của chị dâu đi, Phong đại thiếu.” Lam Phong cợt nhả nói.

Phong Tế bưng ly nước lên, nhìn nước dâu dưới ánh đèn lộ vẻ xinh đẹp, không nói lời nào.

Thấy anh ngầm chấp nhận, Nhan Tứ mới nói tiếp.

Khi Đường Dương chăm sóc vợ con, người thừa kế nhà họ Đường đã được định đoạt. Tuy Đường Minh Húc coi trọng năng lực Đường Dương, nhưng cuộc hôn nhân của hắn... Hơn nữa vì có người đứng sau trợ giúp nên người con cả của Đường Minh Húc thừa kế Đường gia mà không phải Đường Dương.

Kỳ thật Cảnh Thần cũng không làm gì, chỉ bảo Cảnh Hoảng Hi ra mặt bàn chuyện hợp tác với Đường Minh Húc, lần hợp tác này mang lại không ít lợi ích cho Cảnh gia và Đường gia. Vì lợi ích của Đường gia, Đường Minh Húc không thể không thỏa hiệp, sớm quyết định người thừa kế nhà họ Đường, cũng bắt đầu dần dần tạo quan hệ với người con cả.

Đường Minh Húc biết năng lực Đường Dương, cũng biết tính cách hắn. Giờ chắc chắn đứa con này rất bất mãn với Cảnh gia và Phong Tế, nhưng đừng nói ông, toàn bộ Đường gia cũng không có năng lực phản kháng. Những chuyện mờ ám của Đường Dương, ông đã mắt nhắm mắt mở rồi, nhưng rõ ràng bây giờ Cảnh gia không muốn dễ dàng cho qua nữa, Đường Minh Húc chỉ có thể bắt đắc dĩ thỏa hiệp.

Tối thiểu bảo vệ được lợi ích nhà họ Đường, mà Đường Dương... chí ít cả đời này hắn và vợ con hắn đều không lo cơm áo, đây là yêu cầu Đường Minh Húc để người con cả thừa kế.

“Chị dâu vẫn còn mềm lòng, nếu Phong đại thiếu ra tay thì tuyệt đối sẽ không có Đường gia.” Nghe Nhan Tứ kể xong, Lam Phong nói.

“Lam Phong, việc này vừa có thể giải quyết vấn đề vừa mang lại lợi ích cho mình/” Nhan Tứ trầm thấp nói, “Chị dâu không phải người thủ đoạn độc ác.”

“Thủ đoạn độc ác?” Lam Phong cười châm chọc, trong đôi mắt đào hoa mang theo vài phần oán hận và thù hận, “Nếu không thủ đoạn độc ác, thì mình đã sớm không thể ngồi đây uống nước trái cây với các cậu rồi, mà nằm dưới đất biến thành chất dinh dưỡng cho sâu.”

Nói xong, Lam Phong khoát tay: “Không nói nữa, hôm nay là ngày độc thân cuối cùng của Phong đại thiếu, có cảm nghĩ gì không? Nói thật là không ngờ trong số chúng ta, Phong Tế là người kết hôn sớm nhất, rõ ràng là người lạnh nhạt, không có hứng thú với phụ nữ, nhưng lại tìm được vợ, ông trời đúng là trêu người.”

Phong Tế khẽ cười đặt ly xuống, nhìn đồng hồ, rồi đứng lên: “Cũng không còn sớm nữa, mình phải đi đón tiểu Thần. Các cậu muốn uống rượu thì uống đi, mình trả tiền.”

Không phải anh không có hứng thú với phụ nữ, mà người làm anh hứng thú chỉ có một người thôi.

“Này...” Lam Phong nhìn bóng dáng Phong Tế chậm rãi biến mất, bất đắc dĩ hạ tay xuống, “Mình còn không biết Phong Tế có tính cách này, đây chẳng phải party từ già cuộc sống độc thân sao, nhân vật chính đi rồi, chúng ta ở lại làm gì?”

Nhan Tứ xoay đầu gọi phục vụ mang rượu lên, “Hiếm khi Phong đại thiếu mời khách, cậu không muốn uống nhiều một chút à?”

Nhìn rượu Volka và đá được mang lên, khoe mắt Lam Phong run rẩy, cho dù muốn uống cũng không nên dùng loại mạnh như vậy chứ?! Nhìn Nhan Tứ không ngừng uống rượu, nét mặt mang theo cô đơn, Lam Phong thở dài uống cùng hắn.

Anh em là cái gì? Anh em không phải là để uống rượu cùng nhau sao.

Nhưng đã mười năm trôi qua, Nhan Tứ vẫn chưa buông tha cho bản thân.

Cảnh Thần cảm thấy nụ cười trên mặt mình sắp cứng nhắc, nơi này là trong nước đó, vì sao còn có party từ biệt cuộc sống độc thân chứ, đặc biệt party ấy căn bản là dành cho phụ nữ coi như có quen biết tụ họp mà!

Tuy nội tâm không ngừng kêu gào nhưng bề ngoài Cảnh Thần vẫn mỉm cười tao nhã, thỉnh thoảng gật đầu một chút thể hiện cô đang lắng nghe. Do đó mới nói giới thượng lưu phiên toái, sau khi kết hôn với Phong Tế, cô là người đứng đầu tập đoàn Cảnh gia, xã giao kiểu này sẽ càng ngày càng nhiều.

Cô muốn ở nhà chiêu đãi vợ chồng Catherine và Eide mới bay từ Mỹ về, vì sao lại phải tham gia buổi party này. Nhìn nhóm thiên kim tiểu thư và nhóm phu nhân vất hết óc hỏi thăm tin tức tập đoàn Cảnh Phong và Cảnh thị, Cảnh Thần cảm thấy dạ dày hơi đau. Nếu cô là người dễ bị lừa thế, thì cô sẽ được Cảnh Hoằng Hi chọn làm người thừa kế sao?

Cho dù Cảnh Thần là con gái duy nhất của Cảnh Hoằng Hi, song nếu cô không có năng lực, Cảnh Hoằng Hi cũng tìm cách giao công ty cho người có năng lực quản lý, còn con gái mình, ngoan ngoãn ở nhà lĩnh % hoa hồng chia hồng năm là được.

Cảnh Thần đột nhiên hối hận, cô không nên vì chán ghét phiên toái và Đường Dương mà bảo Cảnh Hoằng Hi giúp đỡ, Đường Dương không có khả năng thừa kế Đường gia mà cô lại đem mình ra làm điều kiện. Nghĩ lại khuôn mặt tươi cười của Phạm Niệm Chân trước buổi party, cô cảm thấy cô tự tay bán mình rồi.

Trước đây việc giao tiếp với các vị tiểu thư và phu nhân là do Phạm Niệm Chân phụ trách, mà giờ bọn họ đã đi du lịch nước ngoài, đương nhiên việc này rơi vào đầu cô.

Vốn Phạm Niệm Chân muốn ở lại một thời gian dạy bảo Cảnh Thần, vì cô vừa phải xử lý công việc của công ty, vừa phải giao tiếp với các vị phu nhân, bà lo lắng cô không lo nổi.

Nhưng Cảnh Hoằng Hi đã sớm muốn mang vợ đi du lịch, vì vậy khi Cảnh Thần xin ông giúp đỡ, ông không chút do dự nói ra điều kiện của mình. Lúc đó cô nghĩ sớm hay muộn cô cũng phải tiếp nhận việc này, nên đồng ý, giờ xem ra việc này còn vất vả hơn tiếp quản công ty nữa, Cảnh Thần khóc không ra nước mắt.

Song dù không muốn cũng phải làm. Nếu đã trọng sinh trong thân thể này thì cô phải gánh trách nhiệm của thân thể này. Có điều... nhìn khuôn mặt trang điểm của các vị phu nhân. nghĩ đến cô cũng sẽ trở nên như vậy, Cảnh Thần không nhịn được rùng mình một cái.

“Xin lỗi, làm phiền.” Một giọng nam dịu dàng truyền đến, làm mọi người chuyển tầm mắt, “Tôi đến đón tiểu Thần, mai tổ chức lễ cưới còn nhiều việc phải chuẩn bị...”

“Haha.” một vị phu nhân cười nói, “Đúng thế, mai là ngày quan nhất đời người con gái, phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không có quãng thâm thì sẽ không tốt lắm.”

“Cảm ơn đã thông cảm.” Phong Tế nở nụ cười tiêu chuẩn, một tay cầm áo khoác của cô, tay còn lại nắm tay cô.

“Vậy chúng tôi rời đi trước.”

Sau khi nói xong, Phong Tế mặc áo khoác cho cô, bá đạo ôm cô vào lòng.

Sau khi không nhìn thấy bóng dáng Cảnh Thần, trong phòng mới có người nói chuyện.

“Cô nói xem, Cảnh Thần kia sao tốt số thế, sau khi hủy hôn với Đường Dương còn có thể tìm được người như Phong Tế làm chồng!”

“Hâm mộ hả? Nếu cô là con gái Cảnh gia, nói không chừng cũng tốt số vậy.”

“Đúng, cưới con gái Cảnh gia cũng phải phấn đấu mấy chục năm, phải phấn đấu mấy đời mới được đó.”

“Hình như tập đoàn Cảnh Phong xếp hạng cao hơn Cảnh thị mà?”

“...”

Tranh luận của mọi người không ảnh hưởng tới Phong Tế và Cảnh Thần, khi đi đến bãi đỗ xe, gió lạnh thổi qua, làm Cảnh Thần rùng mình một cái, cô kéo chặt áo khoác trên người. Phụ nữ tham gia một số bữa tiệc nhất định phải mặc lễ phục, mà lễ phục thì luôn thiếu vải, nghe nói mặc vậy mới phô ra được vẻ dịu dàng của phụ nữ.

Theo cách nói của Phong Tế, thời đời bây giờ càng ngày càng kì quái. Phụ nữ càng mặc càng ít, đàn ông càng mặc càng nhiều. Tóc tai phụ nữ càng ngày càng ngắn, tóc tai con trai càng ngày càng dài. Về về sau Cảnh Thần không ủng hộ, vì ở cổ đại cả đàn ông và phụ nữ đều để tóc dài.

Phong Tế yên lặng cởi áo khoác khoác thêm cho cô, “Chờ anh ngay cửa, anh đi lái xe đến.”

Nét mặt Cảnh Thần rất kì quái, sau đó nở nụ cười. Trên áo khoác còn hơi ẩm và hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của anh. Thật ra nếu bảo cô chờ anh lái xe đến, thì không cần đưa áo khoác cho cô. Người luôn khôn khéo như anh, không ngờ lại mắc sai lầm nhỏ này.

Xem ra hôn lễ lần này anh không... bình tĩnh như bề ngoài.

Mặc dù lần thứ hai sống lại, song cô cũng không bình tĩnh nổi.

Có thể trở thành vợ anh lần nữa, cùng dắt tay đi hết cuộc đời, tất cả đều như giấc mơ.

Giấc mơ này, có phải một ngày nào đó phải tỉnh lại không?

Tuy Cảnh Thần nghi ngờ, nhưng cũng không để tâm đến chuyện vụn vặt này. Nếu giờ tiếp tục sống, thì cô sẽ quý trọng mỗi ngày sống thật tốt. Phong Tế cũng có ý nghĩ giống cô, nhưng vẫn có chút lo lắng và nóng.

Từ nhỏ cô không tin thần phật song bây giờ cô hơi nghi ngờ có phải thần phật cũng tồn tại hay không, nếu không chuyện này phải giải thích thế nào!

Khi Cảnh Thần đang suy nghĩ miên man, Phong Tế lái xe đến trước mặt cô, nhúu mày đẩy cửa ghế lái phụ ra: “Sao không vào? Mau lên xe nào.”

Cảnh Thần ngồi trong xe, cảm giác rét run bị độ ẩm trong xe xua đi. Thoải mái thở dài một tiếng, cô tìm tư thế dễ chịu dựa vào ghế.

“Mệt lắm hửm?” Phong Tế cầm vô lăng thoáng lo lắng hỏi Cảnh Thần.

“Không sao ạ.” Cảnh Thần lắc đầu, xoay đầu nhìn Phong Tế, “Tế, chúng ta sẽ mãi ở bên nhau chứ!”

“Ừ.” Phong Tế khẽ cười.

“Đến tận khi già nhé, cho dù chết đi chúng ta cũng ở chung một chỗ.”

“Ừ.” Nét mặt Phong Tế trở nên nhu hòa.

“Nếu ông trời để chúng ta cùng bước vào thế giới này, thì sẽ không để chúng ta tách ra. Tế, nếu không tội tình gì ông trời lãng phí tâm lực đưa hai chúng ta đến đây nhỉ?”

21. Chương 21

Hôn lễ của Cảnh Thần và Phong Tế được tổ chức rất long trọng, do đó sau khi hôn lễ kết thúc, tắm rửa xong nằm trong phòng tổng thống của khách sạn Hoàng Triều, Cảnh Thần cảm giác toàn thân rã rời, chẳng muốn nhúc nhích.

“Mệt lắm hả em?” Phong Tế mặc áo choàng tắm từ phòng tắm bước ra, bàn tay to xoa bóp vai cho cô.

“Hừ...” Cảnh Thần thoải mái thở hắt ra mới ngẩng đầu nhìn Phong Tế, “Tế đừng bóp nữa, anh cũng mệt cả ngày nay rồi. Nghỉ ngơi chút đi, sáng mai còn phải đi máy bay đấy. Thật ra chúng ta cũng không cần tốn hưởng tuần trăng mật làm, còn phải đi châu Âu hưởng tuần trăng mật chứ?”

Phong Tế khẽ cười: “Ba mẹ muốn chúng ta có cục cưng trong tuần trăng mật này, họ muốn ôm cháu.”

Nói đến đây Cảnh Thần không nhịn được muốn phẫn nộ, rõ ràng trước hôn lễ, chính là tối qua cô còn đang cố gắng làm việc, kết quả hôm nay ngay hôn lễ Phạm Niệm Chân đã bảo cô và Phong Tế đi hưởng tuần trăng mật cho tốt, tốt nhất có thể có một cục cưng trong tuần trăng mật, chuyện công ty Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân có thể quản.

Hai người đó thay đổi cũng quá nhanh đi, nhất là Cảnh Hoàng Hi! Lúc trước còn muốn đi hưởng tuần trăng mật với Phạm Niệm Chân, sau khi nghe có thể ôm cháu trong tuần trăng mật bên đời ý ngay.

“Cho dù họ muốn ôm cháu, hôm nay em cũng không có hơi sức.” Cảnh Thần kéo Phong Tế lên giường, đầu cọ cọ vào lòng anh, cứ vậy liền ngủ.

Phong Tế bất đắc dĩ thở dài, kéo chăn đắp cho cô, dùng điều khiển tắt đèn, ôm cô ngủ.

Đêm tân hôn hai người cứ trải qua như thế. Quả thật kết hôn rất mệt mỏi, hai người họ là nhân vật chính bị mọi người giày vò ghê gớm.

Bạch Yến Vũ nhìn người đàn ông trung niên trước mắt, rũ mí mắt xuống, trong mắt hiện lên tia chán ghét không dễ nhận ra. Cô ta mở cái túi mang bên người, lấy một tờ chỉ phiếu đặt lên bàn, “Ba, đây là mười vạn, ba cầm trước đi. Ba cũng biết, giờ con không đi làm, ở nhà chăm sóc con. Người thừa kế Đường gia đã xác định, Đường Dương hiện tại cũng chỉ là nhân viên Đường thị, một tháng tiền lương có nhiều đó. Nhiều hơn nữa, quả thật con không bỏ ra nổi.”

Ba Bạch lấy tiền cười khổ với cô ta, “Nếu Yến Vũ có biện pháp khác thì ba cũng không tìm con. Con cũng biết lần trước sau khi làm bị thương Cảnh tiểu thư, ba tìm việc không còn thuận lợi. Năm nay em trai, em gái con phải thi đại học, ba muốn bồi bổ cho tụi nó. Số tiền này tiết kiệm một chút cũng đủ cho chúng ta dùng vài năm, ngay cả học phí của tụi nó cũng đủ rồi.”

Ánh mắt Bạch Yến Vũ lóe lên, cuối cùng nói, “Ba bảo tụi nó cố gắng thi cho tốt, tuy con không lấy được nhiều tiền, nhưng vẫn có thể lo ăn mặc cho mọi người.”

Mặc dù Đường Dương không phải người thừa kế nhưng làm sao cũng là người nhà họ Đường, nên cũng có cổ phần trong công ty. Tuy hoa hồng nhiều hơn mọi người lắm, song cũng đủ nuôi sống Bạch gia trong nhiều năm.

Bất quá chuyện này Bạch Yến Vũ cảm thấy không cần phải nói với ba cô ta. Lúc trước khi cô ta thi đại học, việc gì cũng phải tự mình nghĩ cách, nào là học phí, phí sinh hoạt. Vì tiết kiệm nên cô ta đã buông tha cơ hội học chuyên nghiệp, giờ em trai, em gái cô ta hạnh phúc hơn cô ta nhiều rồi, làm cô ta không thể không ghen tỵ.

“Ba, con về trước đây. Hai đứa nhỏ trong nhà để bảo mẫu coi con không yên tâm.” Bạch Yến Vũ hiểu rất rõ, nếu không có hai đứa con này, thì cuộc hôn nhân của cô ta và Đường Dương đã sớm không thể tiếp tục.

Bạch Yến Vũ rất khinh thường Đường Dương, lúc trước khi Cảnh Thần còn là vị hôn thê của hắn, hắn nói với cô ta thế nào? Cảnh Thần luôn tùy hứng, không biết quan tâm người khác, không biết dịu dàng chăm sóc! Nếu không phải hai nhà cần đám cưới này, hắn cũng sẽ không dính hôn với Cảnh Thần.

Sự thật là gì?!

Bạch Yến Vũ nở nụ cười lạnh. Lấy Đường Dương ba năm tuy cô ta không tiếp xúc nhiều với giới thượng lưu nhưng cũng biết một số chuyện, ví dụ như năm đó chính Đường Dương chủ động theo đuổi Cảnh Thần, ví dụ như người nắm quyền Cảnh gia không lấy hôn ước của con gái ra làm giao dịch.

Ví dụ như trước đây Cảnh Thần thật sự yêu Đường Dương, song đột nhiên không yêu hắn nữa! Không chỉ không yêu hắn mà còn yêu một người đàn ông tốt hơn hắn rất nhiều.

Lúc trước Bạch Yến Vũ còn cho rằng Đường Dương có chút đặc biệt, kết quả hắn cũng chỉ giống những tên công tử trong giới thượng lưu khác. Khi cô ta quen hắn, bên người hắn không có người phụ nữ nào ngoài Cảnh Thần, chẳng qua tại Cảnh Thần là vị hôn thê của hắn, hắn không muốn để ba mẹ vợ tương lai nhìn thấy sinh hoạt cá nhân không sạch sẽ của hắn.

Nhưng bởi như thế nên cô ta mới bị mê hoặc. Nghĩ đến đám cưới của hắn và Cảnh Thần chỉ vì lợi ích, nên khi hắn theo đuổi cô ta, cô ta mới đồng ý làm kẻ thứ ba xen vào giữa hai người họ.

Đúng vậy, kẻ thứ ba.

Cho dù tô son trát phấn thế nào, tô đẹp bao nhiêu thì lúc đó cô ta cũng là kẻ thứ ba.

Cô ta cố gắng nhiều vậy, cuối cùng cũng lấy được hắn. Nhớ tới lúc mở bưu kiện kia ra, cô ta rất kinh ngạc và không dám tin, cô ta cảm thấy bản thân thật ngu ngốc.

Mặc kệ ra sao cô ta cũng có chút kỳ vọng, tin tưởng Đường Dương, nên dù cô ta cảm thấy hắn có rất nhiều chỗ khiến cô ta bối rối, song cô ta vẫn lừa mình dối người.

Chẳng qua lúc nhìn thấy tư liệu và ảnh chụp, cô ta mới ý thức được, nếu cô ta nghĩ cô ta và Đường Dương yêu nhau, nếu cô ta không nắm chắc được hắn thì kết quả của cô ta là gì, ai cũng không thể nói trước.

Tuy Đường Dương không phải playboy, nhưng cũng không giữ mình trong sạch! Hắn có vẻ ngoài đẹp trai lại có thân phận cậu út Đường gia, phụ nữ muốn tiếp cận hắn đương nhiên không ít. Trước đây hắn là vị hôn phu của Cảnh Thần, nên nhiều phụ nữ sợ đắc tội với Cảnh gia và Đường gia nên không dám tiếp cận.

Mà cô ta thì có là gì?!

Cô ta chỉ sinh ra trong một gia đình bình thường, cũng không tính là người đẹp!

Vì vậy bên cạnh Đường Dương càng ngày càng nhiều phụ nữ, cho dù Bạch Yến Vũ có thân phận thiếu phu nhân Đường gia, cho dù cô ta có hai đứa con thì sao, địa vị của cô ta vẫn chưa vững chắc.

Bạch Yến Vũ có thể từ kẻ thứ ba trèo lên thì người khác cũng có thể!

Bạch Yến Vũ nhìn trời cười khỏ, trong mắt là một mảng mịt mù.

Làm sao cô ta có thể đi tới ngày hôm nay nhỉ, khi vừa vào Đường gia, chẳng phải cô ta ôm rất nhiều hoài bão, muốn cố gắng làm một người phụ nữ mạnh mẽ ư?

Ba Bạch đứng sau Bạch Yến Vũ, nhìn con gái như vậy, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng. Nhưng ông ta không giúp được con gái, đây đều do cô ta lựa chọn. Lúc trước khi cô ta lựa chọn ở bên Đường Dương, ông ta đã khuyên cô ta, nhưng đứa con gái lớn nhất này của ông rất có chủ kiến, ý kiến của người làm cha như ông, căn bản cô ta không nghe.

Nở nụ cười khổ, hần rời khỏi nơi này.

Hần vẫn còn hai đứa con phải quan tâm, Bạch Yến Vũ đã lớn thế, cô ta sẽ biết phải làm thế nào.

Về đến nhà nhìn Đường Dương đang chơi đùa với con trai con gái trên thảm, Bạch Yến Vũ ngậm ngẩn cả người.

“Em đã về?” Đường Dương quay đầu nhìn cô ta một cái, lại ngoảnh lại chơi với hai con, “Ba và mọi người trong nhà thế nào?”

“Vẫn bình thường ạ, Tước Vũ và Vô Trần chuẩn bị thi đại học, em đưa cho ba mươi vạn.” Bạch Yến Vũ vào phòng ngủ thay quần áo, ngồi xuống bên cạnh Đường Dương, nhìn hai đứa nhỏ đáng yêu, trong mắt toàn là sự dịu dàng và tình yêu, “Sao hôm nay anh lại về sớm vậy, công ty không có việc sao?”

Đường Dương cảm thấy bối rối chơi với con thản nhiên nói, “Bảo mẫu gọi điện thoại cho anh bảo em có việc ra ngoài mà hai con lại khóc không dỗ được, lại không gọi được cho em, nên anh xin về trước. Đúng rồi mười vạn có đủ không, có muốn lấy thêm đưa cho ba không?”

Nghe Đường Dương nói thế, Bạch Yến Vũ nhanh chóng đứng dậy đi tới tủ giày mở ví lấy điện thoại, cô ta nhìn một chút rồi cười khổ, “Di động hết pin, tự động tắt máy, sớm biết vậy hôm nay em đã không ra ngoài. Xin lỗi ông xã.”

“Đừng nói thế.” Đường Dương cười đùa với con, “Từ khi sinh con đến nay, em phải chăm sóc bọn chúng. Hôm nay ba tìm em có việc nên em mới đi. Anh còn tính dẫn em ra ngoài chơi một chút, nghỉ ngơi một ngày nhưng mãi không tìm được thời gian.”

“Hai đứa nhỏ này chỉ cần không thấy một trong hai chúng ta sẽ khóc không ngừng.” Ánh mắt Đường Dương rất dịu dàng, cho dù hiện giờ hần không phải người thừa kế Đường gia nhưng hần cảm thấy rất thoải mái.

Không cần đấu đá lẫn nhau, Đường Dương đột nhiên phát hiện cứ thế này sống cả đời với Bạch Yến Vũ cũng không tồi. Nhưng khi nhìn Cảnh Thần và Phong Tế hạnh phúc hần vẫn cảm thấy không cam lòng.

“Yến nhi mười vạn có đủ không? Giờ ba tìm việc cũng không dễ, trong nhà còn hai em, bọn họ lại muốn thi đại học, sau này còn phải lo học phí.” Dù gì Đường Dương cũng có tình cảm với Bạch Yến Vũ do đó luôn quan tâm đến người nhà cô ta.

“Ba nói như vậy đủ rồi.” Giọng điệu Bạch Yến Vũ hơi cứng nhắc, lúc trước khi cô ta muốn thi đại học sao không thấy ai quan tâm nhỉ! Giờ sao em cô ta có người nhớ thương, ba quan tâm, anh rể bọn họ cũng quan tâm bọn họ đây!

Động tác trên con của Đường Dương thoáng cứng nhắc, sau đó thản nhiên nói, “Nếu đủ rồi thì thôi. Về sau chuyện ở bên đây em tự xử lý là được.”

“Ông xã, xin lỗi, em chỉ...” Bạch Yến Vũ ý thức mình lại nói thế với Đường Dương, vội vàng nói.

“Hai đứa này này muốn ăn lê, bảo mẫu đã chuẩn bị rồi, anh đến phòng bếp lấy.” Đường Dương không cảm thấy phản ứng của cô ta có chỗ nào không thích hợp.

Bạch Yến Vũ luôn tự ti về xuất thân mình, do đó dù hai người lấy nhau lâu vậy, nhưng trước giờ luôn ngoan ngoãn phục tùng hần, không phản đối bất kỳ quyết định nào của hần.

Thật ra Đường Dương cảm thấy cô ta không cần phải thế, bởi người hần cưới là vợ chứ không phải kẻ phụ họa. Chẳng qua cho dù hần đã nói, cô ta cũng chưa chắc nghe, vì bọn họ cưới nhau không phải do hần cam tâm tình nguyện.

Đường Dương đã kết hôn rồi, sẽ không vì bất cứ lý do nào mà ly hôn. Dù sao hiện giờ cô ta là mẹ của con hần, nếu hần đồng ý cho cô ta sinh con của hần, thì cũng sẽ không để cô ta mất đi vị trí thiếu phu nhân nhà họ Đường này.

Dù bên ngoài có nhiều phụ nữ, nhưng vợ chỉ có một.

Đây là điều mà mọi cậu ấm trong giới thượng lưu được giáo dục.

Cho dù vợ không tốt đi nữa, cũng phải tôn trọng tối thiểu. Tình nhân chỉ là tình nhân, vĩnh viễn không thể đăng đường nhập thất.

22. Chương 22

Khi Cảnh Thần và Phong Tế đi hưởng tuần trăng mật trở về đã nhận được tin tức Đường Dương tu thân dưỡng tính. Mặc dù hẳn không phải dạng playboy nhưng cũng là vị đại thiếu yêu sắc đẹp, giờ lại ngoan ngoãn ở nhà với vợ con.

Cảnh Thần hơi kinh ngạc, chỉ thở dài nói, “Vây cũng tốt, hẳn có thể sống thật tốt bên người hẳn yêu.”

“Tiểu Thần, đừng nói em thật sự tin Đường Dương tu thân dưỡng tính chứ?” Phong Tế ở một bên nhịu mày, đưa miếng táo vào miệng Cảnh Thần.

“Em không biết có phải thật không, em chỉ hi vọng là thật.” Cảnh Thần nuốt miếng táo, nhịu mày nói, “Nói thật em cũng không giống Cảnh Thần trong phim truyền hình, nên em cũng không muốn vì những chuyện chưa xảy ra mà làm khó hẳn. Lần này để Đường Miện trở thành người thừa kế Đường gia, em đã... Tế à, anh biết đó, em không am hiểu những thứ này, cũng không thích.”

Phong Tế lại đút cho cô một miếng táo, mới dùng khăn ướt lau tay, sờ đầu cô trấn an, “Sau này không thích làm gì thì giao cho anh là được.”

“Xã giao với các vị phu nhân và tiểu thư cũng giao cho anh hả?” Cảnh Thần ngậy thơ nhìn anh.

Nụ cười trên mặt Phong Tế cứng lại. Anh bắt đắc dĩ nói, “Tiểu Thần, việc này anh không giúp được em.”

“Hả_____ rõ ràng anh nói giao cho anh hết mà!” Cảnh Thần bịu miệng nhìn Phong Tế, trong mắt toàn là thâm oán.

“Tiểu Thần, việc này anh không có cách nào giúp em.” Phong Tế đưa tay vuốt tóc cô, anh rất thích cảm giác tóc luôn qua các ngón tay, “Em phải biết rằng, rất nhiều hội quán chỉ tiếp phụ nữ, mà bình thường phụ nữ trong giới thượng lưu đều chọn những nơi như vậy để tụ tập.”

Ánh mắt Cảnh Thần u oán hẳn, cuối cùng trực tiếp vùi cả người vào lòng anh: “Em nên cảm thấy may mắn khi Bạch Yến Vũ không có tư cách tham gia những lần tụ tập đó ư?”

“Tiểu Thần không thích cô ta?” Phong Tế ôm Cảnh Thần, mắt phượng không có kính che kín hơi híp một cái.

“Haiz cũng không thể nói rõ là cảm giác gì nữa.” Cảnh Thần suy nghĩ cẩn thận mới nói, “Tuy trong phim cô ta cướp vị hôn phu của Cảnh Thần trước đây, nhưng cô ta có thể coi như đã giúp đỡ em, nếu không hôn ước của em và Đường Dương sẽ không giải quyết dễ dàng thế. Có điều nếu nói em có cảm tình với cô ta thì không có khả năng.”

“Vì thế em không thích cũng không ghét cô ta, chỉ là một người xa lạ mà thôi. Chẳng qua em luôn cảm thấy gặp mặt cô ta, không chỉ có xấu hổ mà càng phát sinh thêm phiền toái à.” Cảnh Thần nhún vai tổng kết, “Nên giờ em muốn giữ khoảng cách với bọn họ, không liên quan đến nhau là tốt nhất.”

“Tiểu Thần em nghĩ Đường Dương còn có thể lấy lại tư cách thừa kế Đường gia sao?” Phong Tế trực tiếp đổi đề tài, Cảnh Thần có thể không quan tâm đến vợ chồng bọn họ nhưng anh thì không làm được. Nhất là khi nghe Nhan Tứ nói Đường Dương hình như có hứng thú với vị hôn thê bị hẳn ‘vứt bỏ’.

Cảnh Thần là vợ Phong Tế, người mơ ước cô... Phong Tế sẽ không thể buông tha.

“Dựa theo trí nhớ của thân thể này, với tính cách của Đường Minh Húc sẽ không cho Đường Dương cơ hội, cũng không phải Đường Dương làm nhiều chuyện quá đáng, mà là Đường Dương kết hôn với Bạch Yến Vũ, không chỉ kết hôn mà còn có hai mặt con.” Cảnh Thần suy nghĩ một hồi nói, “Mặc dù ở thành phố Hải Thiên, Đường thị coi như có chút địa vị nhưng trong nước thì không tính là gì, nên Đường gia mới coi trọng thông gia thế. Mà vợ Đường Dương, Bạch Yến Vũ lại không thể mang lại lợi ích cho nhà họ Đường. Trong phim Đường Dương có thể kết hôn với Bạch Yến Vũ là do hắn có thể thâm tóm Cảnh thị, mà giờ...”

Phong Tế nhếch môi: “Tiểu Thần em nhìn mọi việc vẫn còn đơn giản đấy. Tuy Đường Minh Húc vì ba ra mặt và vì cuộc hôn nhân của Đường Dương nên để Đường Miện trở thành người thừa kế Đường gia, hơn nữa dần dần chuyển quyền lợi của Đường Dương đi. Nhưng thực tế thì sao?”

“Đường Miện và Đường Dương đều là con ruột Đường Minh Húc, trừ hai người họ Đường Minh Húc sẽ không chọn con của anh em mình thừa kế Đường gia. Có điều năng lực Đường Miện không đủ thừa kế Đường gia. Do đó... biểu hiện bây giờ của Đường Dương chắc cũng do Đường Minh Húc bày mưu tính kế.”

“Bao gồm cả việc Đường Dương theo đuổi Cảnh Thần, và việc hắn bố trí tay chân trong Cảnh thị, sao Đường Minh Húc có thể không biết được.”

“Hiện tại Đường Minh Húc không thể tuyên bố Đường Dương là người thừa kế Đường gia, mà ba đứng lúc làm một cuộc giao dịch với nhà họ Đường, ông ta mới thuận nước đẩy thuyền tuyên bố Đường Miện thừa kế Đường gia. Về phần chuyện sau đó sẽ như thế nào, chúng ta cứ yên lặng theo dõi.”

Phong Tế nhăn nải giải thích cho cô nghe, làm sắc mặt cô càng ngày càng phấn khích.

Cuối cùng cô vô tình nói: “Khó trách lúc em đi nhờ ba đàm phán với Đường Minh Húc, ba còn cười ra điều kiện với em. Những người khôn ngoan giao hoạt như hồ ly cứ thích xoay mọi chuyện vòng vòng, không thấy phiền phức hả?”

“Không phiền phức.” Phong Tế nheo mắt, trong mắt tràn đầy hứng thú, “Tiểu Thần, làm thế mới thú vị chứ. Thương trường là chiến trường không thấy khói lửa, chỉ cần hơi sơ sẩy tí liền thất bại thảm hại.”

“Nói vậy chúng ta còn phải để ý Đường Dương rồi.” Cảnh Thần vô lực nằm trong lòng Phong Tế: “Tay chân Đường Dương ở trong Cảnh thị không biết còn bao nhiêu, bọn chúng che giấu rất kỹ, nếu công khai tìm kiếm thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công ty, có thể công ty sẽ không gánh vác nổi. Nên theo ý của ba là âm thầm điều tra và xử lý, không giải quyết hết tay chân của hắn, em không yên tâm.”

“Tế, giao Cảnh thị cho anh quản lý, em làm sâu gạo là tốt nhất.” Cảnh Thần không có chí khí nói.

“Tiểu Thần, anh thì không sao, nhưng còn suy nghĩ của ba mẹ nữa.”

Cảnh Thần cúi đầu nói, “Tế, anh không thể để cho em hi vọng một chút hả?”

“Nhưng không phải em làm việc ở Cảnh thị rất vui vẻ à?” Phong Tế cưng chiều nhìn cô, cô không phải không có năng lực, mà là muốn rảnh rỗi. Tuy anh không hi vọng cô trở thành người phụ nữ mạnh mẽ, song nếu công việc mang lại sức sống cho cô thì anh bằng lòng.

“Coi như vui vẻ đi.” Cảnh Thần ở trong ngực anh rầu rĩ nói, “Khi hoàn thành một hạng mục có cảm giác rất thành tựu đấy, cũng chẳng phải vấn đề tiền nhiều hay tiền ít, mà là cảm giác thỏa mãn. Tế, anh cũng cảm thấy như vậy đúng không, nên mới thích đi công tác?”

“Không phải anh thích đi công tác, mà anh đang hưởng thụ làm việc.” Phong Tế nói, “Đối với anh, tiền đã đủ dùng từ lâu, do đó anh chỉ hưởng thụ quá trình tạo ra tiền thôi.”

“Tế, anh có tin không, nếu anh đứng trên đường nói thế, thì anh sẽ bị đánh hội đồng đấy.” Trong đầu Cảnh Thần tưởng tượng ra cảnh đó, không nhịn được nở nụ cười.

“Tiểu Thần, em cười anh?” Phong Tế nhướn mày, ôm cô đến bên giường, đè thấp giọng, giống giọng nói rất từ tình nói, “Ba mẹ muốn chúng ta có cục cưng khi đi hưởng tuần trăng mật, kết quả... quả nhiên một tháng này anh vẫn chưa đủ cố gắng, nhỉ?”

“Tế, anh cũng biết mình không đủ cố gắng sao?” Cảnh Thần cho anh một ánh mắt quyến rũ, làm anh hoàn toàn hóa thân thành sói.

Trong bệnh viện, ngoài cửa treo tấm biển phụ khoa, Phong Tế một tay cầm túi đeo vai nhỏ kiểu nữ, trên cánh tay vắt một chiếc áo khoác âu phục nhỏ, thân hình cao to đứng dựa vào tường, thu hút đông đảo phụ nữ bên cạnh.

Một lúc sau trong tay Cảnh Thần cầm một tờ giấy đẩy cửa đi ra, nhìn Phong Tế đang đứng đợi cô, bèn mỉm cười đi về phía anh.

“Sao rồi?” Phong Tế nhận đồ trong tay cô, quan tâm hỏi.

“Anh nói xem?” Cảnh Thần cười hỏi lại.

Phong Tế ôm eo cô cùng cô bước ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Ba mẹ và ông nội chắc chắn sẽ rất vui. Chúng ta đã kết hôn nửa năm, rốt cuộc em cũng có.”

Cảnh Thần liếc anh: “Đâu cần anh sinh, tất nhiên anh vui vẻ rồi.”

“Tiểu Thần, rõ ràng lúc em mang thai hình như anh càng vất vả hơn nhỉ?” Phong Tế cười khổ nói.

“Anh bị tra tấn về tinh thần, còn em thì bị tra tấn cả tinh thần lẫn thể xác.” Nghĩ đến việc sinh nở, cô nhận không được rùng mình, “Tế, chúng ta thương lượng đi, lần này cho em sinh mổ được không, sinh tự nhiên thật sự rất đau.”

Kiếp trước Cảnh Thần sinh ba đứa con đều là sinh tự nhiên, loại đau đớn đó cô không thể nào quên được. Tuy sau khi đứa bé ra rồi không đau nữa, nhưng loại đau đớn trước khi sinh làm người ta không thể quên nổi.

“Tiểu Thần, sinh tự nhiên tốt cho cả em và con mà.” Phong Tế rất khó xử, kiếp trước khi Cảnh Thần sinh, anh cũng ở bên ngoài phòng sinh, anh biết loại đau đớn đó không phải ai cũng chịu được. Nhưng giờ đều khuyến khích sinh tự nhiên, sao anh có thể để cô sinh mổ.

“Chẳng phải hiện tại trong nước có thể sinh không đau sao, chúng ta chọn phương pháp này được không?” Phong Tế khuyên nhủ cô, sinh mổ tuy không đau như sinh tự nhiên nhưng để lại nhiều di chứng hơn.

“Trước kia anh cũng nói vậy.” Cảnh Thần hung hăng trừng anh, cô biết anh sẽ không chấp nhận yêu cầu của cô, “Dù sao cuối cùng, người đau là em chứ có phải anh đâu.”

“Tiểu Thần, em đau da thịt còn anh đau lòng đấy.” Phong Tế nắm tay Cảnh Thần nói, “Trước kia không có cơ hội, lần này em sinh, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Cảnh Thần dùng liếc anh, dùng chân trước cổng bệnh viện: “Em ở đây chờ anh, anh đi lấy xe đi. Đúng rồi con mới được một tháng, hai tháng sau phải đến bệnh viện khám lại.”

“Anh đi lái xe, em chờ một chút.” Phong Tế khoác thêm áo cho cô, sau đó đi tới bãi đỗ xe.

Cảnh Thần giơ tay lên vén sợi tóc bị gió thổi loạn, bây giờ đã là tháng 10, thành phố Hải Thiên đã bước vào mùa thu, trong không khí mang theo chút se lạnh. Sờ bụng mình, cô cười dịu dàng, không ngờ cô sắp làm mẹ rồi.

Chẳng biết có phải con gái không.

Cảnh Thần rất thích con gái. Chỉ là cô hiểu rõ, con trai càng tốt hơn. Bởi bất kể xã hội cởi mở thế nào, từ đầu chí cuối con gái vẫn không được đối xử công bằng như con trai.

“Thần Thần?”

Khi Cảnh Thần đang đoán giới tính của đứa bé trong bụng, một giọng nói hơi quen thuộc vang lên.

23. Chương 23

Cảnh Thần nhú mày, làm như không nghe.

Ai ngờ người kia da mặt rất dày, thấy cô không có phản ứng, cho rằng cô không nghe thấy nên đi thẳng đến bên cạnh cô.

“Thần Thần không ngờ lại gặp em ở đây. Em không khỏe sao? Nhưng sao lại chỉ có một mình em, chồng em không quan tâm em à?”

Cảnh Thần lờm một cái, hết thấy đều lắng xuống rồi, nhưng hần còn muốn châm ngòi li gián. Cô xoay đầu lại nhìn Đường Dương mặc âu phục màu xám bạc nhàn nhã đứng đấy, bình tĩnh gật đầu: “Đã lâu không gặp.”

Về phần những vấn đề khác, cô cần báo cáo với hã?

Cảnh Thần lạnh nhạt làm nụ cười của Đường Dương trở nên cứng nhắc, tuy nhiên hần cũng không từ bỏ. Bởi vì trong mắt cô đều không có hần, nên khiến hần rất mất mát. Hần đã từng là vị hôn phu của cô đấy, cô thật sự quên sạch hần rồi!?

“Thần Thần, anh.....”

“Đường tiên sinh, xin hãy gọi tôi là Cảnh tiểu thư. Tôi nghĩ quan hệ của chúng ta không thân thiết đến mức có thể gọi thẳng tên.” Cảnh Thần lạnh lùng ngắt lời Đường Dương, khóe mắt thấy Phong Tế đang lái xe tới đây, trong mắt lóe lên ý cười, “Chồng tôi đã lái xe tới, tạm biệt, Đường tiên sinh.” Cô sải bước đến cạnh xe.

Phong Tế cho xe dừng xong, mở cửa xe bước xuống.

Thấy Đường Dương phía sau Cảnh Thần còn đang nhìn vợ mình có chút si mê, mắt phượng dưới kính mắt hơi nheo lại, khóe môi cong lên cười rất mê người, cũng rất lạnh. Anh không muốn so đo với Đường Dương, nhưng hần lại bám dai như đỉa.

Phong Tế mở cửa xe, tay trái rất tự nhiên đặt trên cửa xe để phòng cô bất cẩn đụng vào đầu. Đợi cô ngồi xong, anh cẩn thận thắt dây an toàn cho cô, mới đóng cửa xe lại.

Trước khi lên xe anh còn xoay lại gật đầu với Đường Dương đang nhìn chăm chú bên này chưa rời đi, mới lên xe thắt dây an toàn khởi động rời khỏi.

Đường Dương mím môi, đột nhiên không có tâm tình đi thăm bệnh. Hần lấy di động ra gọi điện phân phó vài câu, rồi đi tới bãi đỗ xe.

Nếu lúc trước hần không chọn như vậy, thì giờ người bên cạnh Cảnh Thần chính là hần.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng hần không thể không nói Cảnh Thần đã thay đổi, trở nên xinh đẹp hơn làm hần phải động lòng.

Cảnh Thần đã từng là thiên kim tiểu thư yếu điệu, đáng yêu khiến người ta cảm thấy chưa trưởng thành, mà giờ cô lại là cô gái chín chắn vừa trí thức vừa dịu dàng.

Nhớ tới hình ảnh Cảnh Thần vuốt ve bụng mình, nở nụ cười ấm áp, Đường Dương cảm thấy tim hần đập rất nhanh. Nếu trước kia hần biết Cảnh Thần sẽ trở thành người hôm nay, hần có chọn Bạch Yến Vũ không?

Bạch Yến Vũ dịu dàng hiền lành, cứng cỏi, hiện tại Cảnh Thần cũng làm được. Nhưng Cảnh Thần có Cảnh thị, có bối cảnh, mà Bạch Yến Vũ vĩnh viễn không thể có.

Nghĩ lại Đường Minh Húc muốn hần nhẫn nại, lấy lùi làm tiến, Đường Dương chỉ có thể đè nén phần hận và không cam lòng xuống. Nếu Bạch Yến Vũ ngoan ngoãn, hần sẽ để cô ta tiếp tục ngồi vị trí thiếu phu nhân nhà họ Đường, còn nếu cô ta có ý nghĩ không an phận, đừng trách hần không nể tình vợ chồng.

Đường Dương không cam tâm tình nguyện cưới Bạch Yến Vũ.

Nhưng hần cũng biết giữa hần và Cảnh Thần đã không còn khả năng.

Không chỉ vì cô nhìn hần bằng ánh mắt xa lạ, mà còn vì chồng cô là người mà Đường gia không thể đắc tội.

“Bữa miệng làm gì, không vui khi có cục cưng sao?” Phong Tế nhìn Cảnh Thần không nói lời nào, trêu chọc nói.

“Anh biết rõ vì sao em không vui mà.” Cảnh Thần thoáng mệt mỏi nói, không ngờ hôm nay lại gặp người kia tại bệnh viện, chắc do hôm nay ra ngoài mà không xem lịch?

“Đừng suy nghĩ nhiều, chỉ trùng hợp thôi. Đừng để vài người không quan trọng ảnh hưởng tới tâm trạng, giờ em đang mang thai, giữ tâm trạng thoải mái là chuyện quan trọng nhất.” Phong Tế nói xong, trong lòng tính gọi cho Nhan Tứ, bảo hắn điều tra hướng đi gần đây của Đường Dương và Đường gia.

Tuy Phong Tế biết Đường Dương gặp Cảnh Thần là do trùng hợp, nhưng tại sao Đường Dương lại đến bệnh viện? Bên cạnh hẳn chẳng có người khác, nên chỉ có thể có liên quan đến việc riêng của hắn.

Nếu Đường Dương không dùng ánh mắt như vậy nhìn Cảnh Thần, Phong Tế cũng không thêm đi điều tra hắn.

“Chỉ hi vọng là thế” Cảnh Thần nhìn bên ngoài phát hiện đây không phải đường về nhà họ, “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Về biệt thự ven biển, lúc nãy anh gọi điện cho mẹ, mẹ bảo anh đưa em về nhà, mẹ muốn nói em biết một số lưu ý khi mang thai.” Phong Tế nói xong, trong mắt tràn đầy ý cười.

Cảnh Thần nhìn Phong Tế bằng ánh mắt sâu xa, “Đừng cho rằng em không thấy anh đang vui mừng khi người khác gặp họa. Em mang thai, anh có mấy tháng tốt lành... hửm?”

Sắc mặt Phong Tế hơi đen kịt, sau đó cười rất nham nhả nói: “Khi không có em bên cạnh, anh trải qua 14 năm cuộc sống cấm dục. Nên chỉ có mấy tháng anh vẫn nhịn được. Nhưng bà xã yêu quý ơi, hình như phụ nữ mang thai càng có nhu cầu mãnh liệt về phương diện đó, đúng không?”

Phong Tế bắt chước Cảnh Thần, mồm chữ cuối cùng từ trong mũi kéo dài âm điệu ra, khiến Cảnh Thần hừ lạnh một tiếng, xoay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không để ý đến anh nữa.

“Tiểu Thần, anh có nói em càng ngày càng giống trẻ con chưa?” Phong Tế nói một cách thoải mái mang theo chút cưng chiều.

“Có, anh vừa nói xong.” Cảnh Thần bĩu miệng.

Sau khi biết mình mang thai, dường như cô hơi thay đổi. Tuy có con với Phong Tế cô rất vui, nhưng cô cũng không quên nỗi vất vả khi mang thai và cơn đau đớn lúc sinh. Bất quá bọn họ vừa có con, thật sự rất vui vẻ.

Kiếp trước khi bọn họ mất, ba đứa con của họ cũng đã trưởng thành.

Không phải không nhớ bọn chúng nhưng mỗi người đều có cuộc sống của mình. Huống chi giữa bọn họ cách hai thế giới, muốn nhớ cũng không nhớ được. Chỉ cần bọn chúng sống tốt hai người đều yên tâm. Mà năng lực của ba người con kia, người làm cha mẹ như bọn họ sao có thể không biết chứ.

“Tiểu Thần đừng giận mà, đến nhà rồi, ngoan.” Dừng xe xong, Phong Tế xuống mở cửa cho cô, đưa tay tới trước mặt cô, cười dỗ dành.

Cảnh Thần dùng ánh mắt cao ngạo liếc anh một cái, rồi đặt tay vào tay anh, xuống xe.

“Nữ vương đại nhân thân ái của tôi, hãy để kỹ sĩ của ngài cố gắng sức lực đi.” Phong Tế nâng tay cô lên một nụ hôn, khiến Cảnh Thần không nhịn được nở nụ cười.

Cô khoát lên cánh tay anh, cười nói, “Đi thôi, đừng làm ba mẹ chờ.”

Sau đó đãi ngộ của cô lại được tăng lên, có thể nói mọi người trong nhà đều xoay quanh cô. Tuy mới mang thai một tháng, song trong nhà không cho cô đi làm nữa, cũng không cho cô và Phong Tế đơn độc ở nhà trọ, mà bắt hai người về biệt thự ven biển của Cảnh gia.

Về phía Phong gia, Phong Hồng Thịnh biết Cảnh Thần mang thai thì rất vui vẻ, Phong Lăng cũng dẫn Lan Lăng đến biệt thự Cảnh gia thăm cô con dâu út mang thai.

Trước kia Lan Lăng không thích Phong Tế, nhưng khi biết anh không tranh quyền thừa kế với hai đứa con lớn của mình nữa, mà bản thân anh cũng có sản nghiệp lớn nên hoàn toàn thay đổi thái độ với Phong Tế. Tuy không thể nói là hết mực yêu thương, song cũng thân mật hơn rất nhiều.

Có điều đáng tiếc, Phong Tế chân chính cần tình yêu của mẹ đã sớm không còn. Hiện tại người còn sống là Phong Tế của Cảnh Thần.

Đối mặt với cha mẹ mình kiếp này, quan hệ giữa Phong Tế với bọn họ còn kém xa Phong Hồng Thịnh.

Mang thai đến tháng thứ hai, Phong Tế dẫn Cảnh Thần đến bệnh viện tư chuyên khoa phụ sản, sau khi làm một loạt xét nghiệm, về mặt bác sĩ thoáng nghiêm túc, bảo Cảnh Thần đi siêu âm màu.

Đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của bác sĩ, Cảnh Thần hơi nghi hoặc, Phong Tế thì rất bình tĩnh. Đã từng làm cha mẹ nên hai người biết thai nhi không có việc gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi siêu âm màu.

Khi Phong Tế cầm tờ giấy siêu âm, tay anh đỡ Cảnh Thần hơi run run, bước chân cũng không vững.

“Ông xã, sao vậy?” Sau khi ngồi xuống, Cảnh Thần mới nhìn Phong Tế hỏi.

Đã lâu cô không nhìn thấy bộ dáng thất thố của anh, còn nhớ lần trước là khi cô sinh đứa con đầu tiên của bọn họ. Trước đó Phong Tế vẫn bình thường, sau khi cầm giấy siêu âm thì trở nên thế này.

Thấy anh không phản ứng, cô nhíu mày trực tiếp lấy tờ giấy siêu âm trên tay anh.

Thai nhi bình thường, nhưng mà câu cuối cùng kia có nghĩa gì?

Có ba tim thai?!

“Tế, em không có hoa mắt chứ?” Cảnh Thần nhìn Phong Tế, có vẻ như anh đã bình tĩnh lại.

Phong Tế cầm lại tờ giấy: “Đi thôi, đến hỏi bác sĩ, bác sĩ sẽ nói kết quả, xem thử chúng ta có bị hoa mắt không?”

Khi bác sĩ nói Cảnh Thần là mang thai ba, hai vợ chồng cũng không còn kích động mấy.

Hẹn thời gian khám lại với bác sĩ xong, hai người rời khỏi bệnh viện.

Sau khi lên xe ngồi, Cảnh Thần không chút do dự néo hông Phong Tế.

“Bà xã, việc này cũng không thể trách anh.” Phong Tế đáng thương nhìn Cảnh Thần, mang thai ba là chuyện tốt, vì sao cô còn tức giận?

“Anh tới mang thử xem!”

Mang một đứa đã rất vất vả, chứ đừng nói trong bụng còn tới ba đứa.

Cảnh Thần cảm thấy mấy tháng sắp tới sẽ rất khổ sở, bây giờ đã bị Phạm Niệm Chân quản không được làm cái này không được làm cái kia, nếu biết trong bụng cô có ba cục cưng, chắc cô không được làm gì luôn nhỉ?

Phong Tế mặc cho cô dày vò, khóe môi vẫn nhếch lên.

“Tiểu Thần bảo bối, thật ra em phải cảm thấy việc này đã chứng minh em thay đổi được vận mệnh rồi. Em xem, Bạch Yến Vũ là nữ chính, nhưng cô ta chỉ sinh được long phượng thai. Nhưng tiểu Thần là ba bà con thai, cô ta căn bản không thể so với em...”

“Phong Tế, anh cảm thấy đây là an ủi sao?!” Cảnh Thần thở phì phì.

“Tiểu Thần, sau khi em sinh anh sẽ đi làm giải phẫu.” Phong Tế thản nhiên nói, “Em cũng không cần lo lắng lại mang thai nữa, một lần chúng ta đã có ba đứa, chẳng phải giảm rất nhiều phiền phức sao?”

24. Chương 24

Cảnh Thần thay đổi thân thể, lại trải nghiệm đãi ngộ quốc bảo của việc mang thai lần nữa.

Kiếp trước khi cô mang thai chỉ có Phong Tế ở bên cạnh cô, đã cảm thấy mang thai là việc không dễ dàng rồi, còn kiếp này... nhìn Phạm Niệm Chân ở một bên lo lắng, còn có Cảnh Hoàng Hi sốt ruột không ngừng gọi điện thoại dặn dò, Cảnh Thần cảm thấy bảy tháng mang thai của cô nhất định càng vất vả.

Không biết nên trách miệng mình là quạ đen hay Phong Tế quá mức lợi hại nữa, trực tiếp làm cho cô mang đến ba đứa con.

Sau khi biết có ba bào thai không bao lâu, Cảnh Thần vốn không có triệu chứng thai nghén, rốt cục bắt đầu nôn nghén.

Để đảm bảo dinh dưỡng cho con, cô chỉ có thể ép mình ăn, ăn xong thì nôn, nôn xong lại tiếp tục ăn. Chỉ qua vài ngày cô đã gầy đi trông thấy.

Vì thế Cảnh Thần kiên trì đi làm cũng bị Cảnh Hoàng Hi bắt ép ở nhà, chuyện Cảnh thị ông có thể xử lý, giờ Cảnh Thần dưỡng thai mới là chuyện lớn.

Cảnh Thần nôn nghén làm khổ không ít người, đứng mũi chịu sào chính là Phong Tế. Kiếp trước Cảnh Thần ba lần mang thai cũng không làm anh để ý lắm, nhưng lần này Cảnh Thần mới mang thai hai tháng liền nôn thành như vậy, căn bản không ăn được gì, khiến Phong Tế cũng gầy theo cô.

Phong Tế cố ý nhờ mối quan hệ ở thành phố Hải Thiên tìm một vị bác sĩ trung y nổi tiếng, xin hẳn kê một bài thuốc được thiện cho phụ nữ mang thai vừa bồi bổ vừa trị nôn nghén. Tuy dựa theo bài thuốc này làm ra đồ ăn Cảnh Thần ăn vào vẫn bị nôn, song tốt hơn trước rất nhiều rồi.

Có điều dù sao được thiện cũng là được thiện, Cảnh Thần là phụ nữ có thai, nếu cuối cùng quá khổ không tiêu nổi thì cũng chẳng ổn. Phong Tế nghĩ cách làm món thanh đạm lại hơi chua ngon miệng cho cô, những món quá dầu mỡ cô chỉ cần nghĩ liền không nhin được muốn nôn.

Bởi vì mang thai nên Cảnh Thần rất miễn cảm với mùi lạ, mỗi lần đi làm về Phong Tế phải tắm rửa sạch sẽ mới dám đến gần cô. Vì chỉ cần hơi có mùi lạ cũng khiến cô khó chịu.

Mệt mỏi, buồn ngủ, nôn nghén.

Phản ứng khi mang thai của Cảnh Thần rất ác hại, làm Cảnh Thần không nhin được luôn phát cáu với Phong Tế. Mà anh vẫn luôn dỗ dành cô, anh biết lần mang thai này thật sự làm khó cô rồi.

Tính tình Cảnh Thần tuy không tốt nhưng cô rất biết kiềm chế, nếu không phải mang thai, cô cũng không gắt gỏng với anh.

Có Phong Tế bầu bạn, cuối cùng Cảnh Thần cũng vượt qua ba tháng đầu của thai kì. Sau ba tháng, biểu hiện thai nghén đã biến mất, điều này khiến Cảnh Thần và những người xung quanh thở phào nhẹ nhõm.

Bụng Cảnh Thần chậm rãi nhô lên, vì có ba đứa nhỏ do đó bụng cô to hơn những người phụ nữ mang thai khác. May mà sau mỗi lần kiểm tra, tình huống của ba đứa nhỏ đều rất tốt, Phong Tế chăm sóc cô rất tốt.

Tuy nhiên sau khi bụng cô nhô lên, dần dần cô hành động trở nên bất tiện, thắt lưng xương sống đau, chân bị phù nề nhiệt độ cơ thể luôn cao. Kể từ lúc cô có thai, Phong Tế luôn phụ trách việc tắm rửa cho cô. Bởi bụng cô quá to, nếu cô vào phòng tắm trơn trượt không cẩn thận ngã sắp thì rất phiền phức đấy!

Tắm rửa xong cô nằm trên giường còn Phong Tế thì thuần thục mát xa chân cho cô. Đây là do kiếp trước khi Cảnh Thần mang thai anh đã học được, kiếp này lại phát huy tác dụng.

Nhìn Cảnh Thần dần dần nhắm mắt lại trong khi anh mát xa, Phong Tế cong môi, “Tiểu Thần, lần trước gặp Đường Dương ở bệnh viện em còn nhớ không?”

Cảnh Thần mở mắt, gật đầu, “Không phải lần trước lúc chúng ta biết em mang thai sao, anh biết nguyên nhân hẳn đi bệnh viện à?”

Phong Tế cười khẽ, “Em tuyệt đối không đoán được nguyên nhân hẳn đi bệnh viện đâu.”

“Đi bệnh viện còn có thể làm gì ngoài thăm bệnh và khám bệnh, ngày đó em thấy vẻ mặt hần cũng không tệ, chắc là đi thăm bệnh rồi.” Cảnh Thần lười biếng nói, “Nhưng ngày đó trên tay hần không mang gì, đừng nói đi thăm bệnh mà đi tay không chứ? Có thể khiến hần đích thân đi thăm bệnh, chứng tỏ người kia cũng rất có phân lượng.”

Lần này Phong Tế cười nhạo một tiếng, vẻ mặt sâu xa nói, “Có phân lượng? Đối với Đường Dương, người kia đúng là có phân lượng.”

“Tế, rốt cục là ai mà anh lại có vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa vậy?” Tinh thần cô hơi tỉnh táo, tò mò nhìn Phong Tế.

Từ khi mang thai hai tháng, Cảnh Thần bị quản rất nghiêm, ngay cả thời gian xem tivi cũng bị khống chế, càng không cần phải nói đến việc dùng máy tính. Tuy bác sĩ đã nói bức xạ máy tính không ảnh hưởng đến phụ nữ mang thai và thai nhi, nhưng người trong nhà vẫn không để cô tùy tiện động vào đồ điện tử.

Do đó Cảnh Thần rất nhàm chán, giờ có tin tức để cô giải trí, hơn nữa còn liên quan đến Đường Dương nên đương nhiên cô rất có tinh thần.

“Trong nhà Bạch Yến Vũ có một em trai em gái, em biết không?” Phong Tế thẳng thắn nói.

“Vâng, hình như cũng là long phượng thai, nên Bạch Yến Vũ mới có thể sinh một đôi long phượng thai chẳng...” Cảnh Thần nói xong, sau đó trợn mắt kinh ngạc nhìn Phong Tế, “Tế, sẽ không như em nghĩ chứ?”

“Tiểu Thần thân yêu của anh, anh không phải con giun trong bụng em, sao biết em đang nghĩ gì.” Phong Tế trừng mắt, trêu chọc nói.

“Nói mau!” Cảnh Thần hung tợn nhìn Phong Tế, bắt lấy tay anh.

Vỗ đầu cô trấn an, Phong Tế tiếp tục mát xa cho cô nói, “Còn có thể thế nào nữa, chẳng phải em cũng đoán được à. Bạch Yến Vũ có thể nói là quan tâm việc hai em thi đại học, bọn họ được trường đại học HT tuyển. Nhưng em cũng biết đại học HT là trường quý tộc, vì thế thành tích hai anh em không tồi, nhưng cũng không tốt lắm.”

“Bạch Tước Vũ là em gái Bạch Yến Vũ, tâm kế tất nhiên không đơn giản. Ngoại hình cô ta đẹp hơn Bạch Yến Vũ, lại biết khoe lợi thế của mình nên ở trường rất được nam sinh chào đón, xuất thân của những nam sinh này đều không tồi, nhưng Bạch Tước Vũ tự tin quá mức, đụng phải người không nên dây vào, do đó bị dạy dỗ.”

“Bạch Tước Vũ là em gái Bạch Yến Vũ, Bạch Yến Vũ còn phải chăm sóc hai con, tất nhiên việc chăm sóc em gái sẽ để lại cho Đường Dương. Thường xuyên chăm sóc nên chăm sóc tất cả luôn, mà Đường Dương che giấu rất tốt, đến bây giờ Bạch Yến Vũ vẫn không biết mình bị em gái đào góc tường.”

“Nếu không phải Nhan Tứ cử người theo dõi hần, thì đến giờ anh cũng chẳng biết hần kim ốc tàng kiều[1].” Phong Tế chán ghét nói.

[1] Kim ốc tàng kiều: cụm từ này ám chỉ ngôi nhà đẹp sang trọng, bên trong cất giấu người đẹp hoặc người tình.

Đàn ông phong lưu không sao vì xã hội rất khoan dung với đàn ông. Nhưng đàn ông hạ lưu thì không tốt lắm, sẽ làm bại hoại đạo đức. Rõ ràng Đường Dương là gã đàn ông hạ lưu, cùng em vợ mình làm ra chuyện đó, mà cô ta mới hai mươi tuổi còn là nữ sinh. Cho dù cô ta quyến rũ hần đi nữa, hần cũng không nên ồm ừ!

“Cái này xem như làm tiểu tam cũng sẽ bị người khác làm tiểu tam ư?” Cảnh Thần nhíu mày cảm thán, “Nhưng Tế à, sao anh lại bảo Nhan Tứ theo dõi Đường Dương, chẳng phải nói không cần để ý hần sao?”

“Tiểu Thần, cho đến bây giờ chồng em vẫn không phải là người tốt.” Phong Tế cúi đầu, động tác trên tay vẫn không ngừng, “Trước đó ở bệnh viện ánh mắt hần nhìn em làm anh không thích, nên anh bảo Nhan Tứ theo dõi hần, xem hần rốt cục muốn làm gì. Kết quả, hần giấu tài mãi, đáng tiếc lại vụng trộm với em vợ.”

“Bạch Yến Vũ cũng đáng thương thật.” Cảnh Thần thản nhiên nói, mặc dù lúc đầu cô ta có tâm tư và tính toán của mình, nhưng ít nhất cũng thật lòng với Đường Dương. Kết quả bản thân thì lo chăm con, còn

chồng và em gái ruột lại vụng trộm với nhau, đây được tính là gì!

Cảnh Thần thấp giọng thì thào, “Phụ nữ, tội gì chứ?”

Phong Tế kéo tấm chăn mỏng đắp lên nửa người dưới cho cô, rồi đứng dậy vào phòng tắm rửa tay, sau đó bước ra ngoài. Một lúc sau, anh cầm ly sữa trở về.

“Tiểu Thần, đừng suy nghĩ nhiều, anh nói với em là để em đỡ nhàm chán thôi.” Phong Tế đưa ly sữa cho cô, vén sợi tóc loạn ra sau tai cô, “Uống hết sữa rồi nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối khó chịu thì gọi anh.”

Cảnh Thần uống từng ngụm từng ngụm sữa, nhẹ nhàng lắc đầu, “Buổi tối anh nghỉ ngơi cho khỏe đi. Anh xem hai mắt anh bị thâm quầng rồi. Giờ buổi tối em chẳng có chuyện gì, những thứ cần thiết đều bồi bổ rất tốt, anh xem chân em hơi phù thôi, không bị chuột rút lần nào. Nên không cần phải thức chăm sóc em mãi.”

“Anh biết em hay đi tiểu đêm, em vắt cái bụng to thế vào nhà vệ sinh, sao anh yên tâm được?” Phong Tế thần nhiên nói.

Bởi vì bàng quang bị thai nhi chèn ép nên cứ hai ba tiếng cô lại đi toilet một lần. Ban ngày thì có Phạm Niệm Chân đi với cô, còn buổi tối dĩ nhiên là Phong Tế.

Ban ngày phải làm việc ở công ty, buổi tối còn phải chăm sóc cô, Phong Tế tiêu tụy đi rất nhiều. Tuy thân thể tiêu tụy nhưng tinh thần anh rất tốt. Cảnh Thần sinh con cho anh, điều anh có thể làm cho cô cũng chỉ có bấy nhiêu.

Cầm ly sữa đi rửa xong, Phong Tế ôm cô từ phía sau nằm xuống bên trái cô, khẽ vuốt bụng cô, bụng thì thoảng truyền tới thai máy khiến anh không nhịn được mỉm cười. Đây là con của anh và cô, cũng là sinh mệnh kéo dài của hai người.

“Tiểu Thần, em nói xem ba cục cứng có phải bọn nó không?”

Phong Tế nói không rõ nhưng Cảnh Thần lại hiểu.

“Em cũng hi vọng như vậy, nhưng Tế à, kỳ tích sẽ không xuất hiện nhiều vậy đâu.”

Tuy nói thế song khi biết trong bụng là hai trai một gái, Cảnh Thần lại có chung suy nghĩ với Phong Tế. Mặc dù cô không mãnh liệt chờ đợi nhưng cũng ôm vài phần hi vọng.

“Có điều tiểu Thần à, nếu kỳ tích đã xuất hiện một lần thì có thể sẽ xuất hiện lần nữa.” Lúc Cảnh Thần cảm thấy Phong Tế ngủ rồi, phía sau lại truyền đến giọng nói của anh.

“Hi vọng là vậy.”

25. Chương 25

Ngày tháng mang thai có không thoải mái đi nữa, cũng chậm rãi trôi qua.

Sau khi một nhà 4 người trải nghiệm hết tất cả triệu chứng mang thai của Cảnh Thần, rốt cục đến ngày ba cục cứng ra đời.

Bởi vì ba bào thai nên Phong Tế nghe theo đề nghị của bác sĩ, vào thời điểm tròn chín tháng để Cảnh Thần sinh mổ. Sinh con là một việc tốn rất nhiều thể lực, thông thường bào thai vượt quá 4kg, bác sĩ sẽ đề nghị sản phụ sinh mổ.

Tuy sinh tự nhiên tốt cho cả mẹ và con, nhưng trong trường hợp này Phong Tế đương nhiên tiếp nhận kiến nghị càng thêm chuyên nghiệp của bác sĩ. Chẳng qua sinh mổ Phong Tế không thể mổ cùng, nên cuối cùng chỉ có một mình Cảnh Thần bị đẩy vào phòng giải phẫu.

Mặc dù biết sinh mổ không có vấn đề gì, bất quá khi thấy y tá ôm ba đứa nhỏ và đẩy Cảnh Thần đang ngủ say ra, Phong Tế mới thở phào nhẹ nhõm. Anh còn chưa kịp nhìn con trai con gái kiếp này của mình đã đến bên cạnh Cảnh Thần.

Phong Tế đau lòng nhìn vẻ mặt hơi tái nhợt của cô, anh vươn tay vuốt dọc theo mái tóc rối của cô, rồi cúi đầu hôn lên trán cô.

“Em vất vả rồi, tiểu Thần.”

Từ khi mang thai cho đến lúc sinh con, phụ nữ rất cuộc phải chịu bao nhiêu đau đớn, đàn ông như Phong Tế không thể hiểu được. Nhưng là chồng Cảnh Thần, kể cả kiếp trước, Phong Tế đã cùng cô trải qua 4 lần mang thai, mà lần này là lần cô vất vả nhất.

“Tế, em không sao hết.” Cảnh Thần mỉm cười với anh sau đó hơi nhíu mày. Trước khi mổ sẽ gây tê phần thắt lưng, sau khi khâu miệng vết thương lại, chất gây tê dần dần hết hiệu lực, cơn đau bụng truyền đến khiến Cảnh Thần thoáng nhíu mày.

Ngón tay dịu dàng vuốt ve gò má Cảnh Thần, ánh mắt rất thương tiếc của Phong Tế luôn dừng trên mặt cô, đương nhiên thấy nét mặt có chút không khỏe của cô, anh bèn đứng dậy nhìn y tá bên cạnh, “Giảm đau sau phẫu thuật đâu?”

Y tá với khuôn mặt ngọt ngào rất chuyên nghiệp cười với Phong Tế một cái: “Đã chuẩn bị tốt, xin ngài không cần lo lắng. Ngài xem, ở chỗ này.” Cô ta nhẹ nhàng bơm thuốc giảm đau bên cạnh Cảnh Thần, mi tâm của cô lại dần dần buông lỏng.

Phong Tế vẫn luôn để ý cô, thấy cô thả lỏng mới gật đầu với y tá, tiến lên tự mình giúp cô. Phòng vip bệnh viện tư nhân có thể so với khách sạn 5 sao, thậm chí còn trang bị cả phòng bếp nhỏ. Trong phòng bếp người làm của Cảnh gia đang bận rộn, mùi canh gà từ phòng bếp truyền ra.

Lúc đổi giường Phong Tế bảo y tá điều chỉnh từng chút để khỏi làm cô đau, sau đó mới bế cô đặt lên giường.

“Tế, cục cứng đâu?” Sau khi nhắm mắt dưỡng thần một lát, Cảnh Thần mở mắt nhìn Phong Tế vội vàng hỏi.

“Ba mẹ đang ở cùng bọn nó, em cứ yên tâm. Đã chuẩn bị bảo mẫu rồi em không cần lo bọn chúng bị đói.” Phong Tế dùng khăn ẩm cần thận lau mặt cho cô, “Em muốn uống canh gà trước hay nghỉ ngơi trước?”

Cảnh Thần cười: “Em muốn nghỉ một lát, mệt chết đi.”

“Được, anh sẽ ở đây với em” Sau khi lau xong mặt cho cô, Phong Tế chậm rãi lau tay cho cô.

Cảnh Thần chậm rãi ngủ say, vì không có việc gì nên anh cởi quần áo cô giúp cô lau người. Cho dù là sinh mổ nhưng người cô cũng đầy mồ hôi. Hiện tại bụng cô có vết thương nên chỉ có thể lau qua thôi.

Y tá chăm sóc riêng cho Cảnh Thần chỉ có thể đứng một bên nhìn, không biết phải làm gì, cô ta vốn là y tá chuyên phụ trách phòng bệnh vip này. Giờ mọi công việc của cô ta đều bị chồng sản phụ làm rồi, nên cô ta chỉ có thể đứng một bên không biết làm gì cho phải.

Có điều sản phụ này cũng hạnh phúc thật, bây giờ rất khó tìm được người chồng nào chăm vợ như vậy. Y tá hơi hâm mộ nhìn khuôn mặt điển trai của Phong Tế, anh đã cởi áo vest, bên trong mặc áo sơ mi rất tự nhiên mở mấy nút áo, khiến anh lộ vẻ gợi cảm, bất kham.

Quả nhiên đàn ông tốt đều đã có chủ.

Sau khi cảm thán, y tá lặng lẽ ra ngoài. Xem ra vị tiên sinh này muốn tự mình chăm sóc vợ, cô ta chỉ cần đợi bên ngoài, có việc gì cần anh ta sẽ gọi.

Cảnh Thần nhẹ nhàng khoan khoái cúi đầu nhìn ba cục cứng ngủ say trên giường trẻ con, vẻ mặt vừa đau lòng vừa cưng chiều, khóe môi cứ cong lên mãi cho thấy tâm trạng cô rất tốt.

Khẽ vươn tay chạm vào khuôn mặt con gái, nhìn con gái dùng bàn tay nhỏ bé ôm ngón tay cô đến bên miệng mút. Cảnh Thần nhin không được bật cười. Một đôi tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng cô, nhẹ nhàng dựa vào vai cô, nhìn ba cục cứng ngủ say trên giường đầy cứng chiều.

“Vẫn chưa đi nghỉ sao, mai là lễ đầy tháng của các con sẽ có không ít người đến đấy.” Phong Tế nói với Cảnh Thần, nhưng giọng rất nhỏ không làm ảnh hưởng đến ba cục cứng đang ngủ.

“Em có chút không yên lòng ba anh em bọn nó.” Cảnh Thần nhỏ giọng đáp.

Phong Tế cúi đầu hôn lên môi cô, nói, “Đừng lo lắng, căng phải lúc em ở cũ, bảo mẫu chăm sóc các con rất tốt sao?”

Được Phong Tế nửa ôm nửa kéo về phòng ngủ của hai người, Cảnh Thần trực tiếp bị anh ôm lên giường.

“Tế?” Cô bị ôm chặt có chút không thoải mái, kêu lên.

“Tiểu Thần, đừng nhúc nhích!” Giọng Phong Tế khàn khàn khiến Cảnh Thần không dám nhúc nhích, “Ngoan, mau ngủ đi.”

Khi xuất viện bác sĩ đã dặn, sinh tự nhiên phải 45 ngày mới có thể sinh hoạt vợ chồng, còn sinh mổ thì phải thêm 20 ngày nữa, cho nên Phong Tế chỉ có thể ôm Cảnh Thần tiếp nhận tra tấn ngọt ngào này.

Con hai người, hai đứa lớn là con trai cuối cùng là một cô con gái.

Con trai lớn tên Cảnh Thời, theo họ Cảnh Thần, đây là lời hứa giữa Phong Tế với vợ chồng Cảnh Hoàng Hi khi hai người cưới nhau, vì thế cái tên này do Cảnh Hoàng Hi đặt.

Con thứ hai tên Phong Tiêu, do Phong Tế đặt.

Con gái út tên Phong Sơ Nhiên, do Cảnh Thần đặt.

Sau khi vợ chồng Phong Lăng và Lan Lăng biết tên ba đứa cháu đã định lại hoàn toàn không thương lượng với bọn họ, vốn dĩ hơi lạnh nhạt với ba đứa cháu này, sau trong lúc Cảnh Thần ở cũ cũng chỉ đến thăm một lần.

Ngược lại Phong Hồng Thịnh ngày nào cũng đến, sau đó trực tiếp ở lại biệt thự Cảnh gia.

Phong Tế buông tha quyền thừa kế nhà họ Phong nhưng ông Phong có ba người con trai và hai người con gái, mà bọn họ đều có con trai và con gái của mình, nên giờ người thừa kế vẫn chưa quyết định, trừ việc rất thích ba tiểu cục cứng ra, Phong Hồng Thịnh muốn đến chỗ này tránh nạn một chút.

Ngày đầy tháng của ba cục cứng, sao người nhà họ Phong không có mặt được.

Tại khách sạn Hoàng Triều, Cảnh Thần ôm con gái, nhíu mày nhìn Phong Tế: “Tế, bọn họ sẽ không biến buổi lễ hôm nay trở nên không vui chứ?”

Vừa ở bên ngoài đựng phải mấy vị thân thích bên nhà họ Phong đang giương cung bạt kiếm, quả thực khiến Cảnh Thần lo lắng không thôi. Hôm nay là ngày lành của ba cục cứng cô không muốn có rắc rối gì.

“Em yên tâm, bọn họ tự biết chừng mực.” Phong Tế cười lạnh nói, “Hôm nay ông nội cũng đến, nếu làm Phong gia mất mặt, thì chuyện thừa kế, bọn họ hoàn toàn mất cơ hội.”

“À, đúng rồi, hình như vừa nãy em có thấy Đường Dương, Bạch Yến Vũ không đến với hần hả?” Tuy không có ấn tượng gì với Bạch Yến Vũ, nhưng Cảnh Thần còn nhớ cô ta rất thanh tú mà, trong khi lúc này bên cạnh Đường Dương là một cô gái rất xinh đẹp, mỗi cái nhìn mày tươi cười đều toát lên vẻ thanh thuần và quyến rũ, khiến phụ nữ như cô cũng nhin không được nhìn thêm vài lần.

“Bạch Yến Vũ ở nhà chăm sóc con, đứa nhỏ nhỏ vậy cũng không thể mang đến bữa tiệc, mà cô ta lại không yên tâm giao con cho bảo mẫu, do đó cô ta để em gái làm bạn gái Đường Dương đến tham gia lễ đầy tháng của cục cứng.” Dưới mắt kính Phong Tế hơi híp mắt đầy nguy hiểm, gã Đường Dương này lại dẫn tình nhân đến bữa tiệc đầy tháng của anh, hần cho rằng chuyện xấu hần alfm không ai biết à!

Cảnh Thần nhíu mày nghi hoặc, “Chẳng lẽ Bạch Yến Vũ không phát hiện em gái mình và chồng có mờ ám sao?”

Bạch Yến Vũ là người phụ nữ có tâm kế, lại không phát hiện ra sự bất thường trong quan hệ giữa em gái mình và chồng ư?

“Có lẽ biết, nhưng việc này liên quan đến chúng ta hả?” Khóe môi Phong Tế cong lên, “Lát nữa em và bảo mẫu ôm các con ra cho mọi người xem, rồi về nhà trước đi!”

“Hả?” Cảnh Thần kinh ngạc nhìn Phong Tế, là mẹ ba đứa con, người phụ trách Cảnh thị, vợ CEO tập đoàn Cảnh Phong, hôm nay cô có thể không cần tham gia bữa tiệc này ư, làm vậy có thể không...

“Vợ anh mới ở cũ, chồng muốn để vợ nghỉ ngơi có gì không đúng. Vốn định bảo em ngồi một chỗ, mang thai ba đứa nhỏ tổn hại rất lớn đến sức khỏe em. Chẳng qua lúc trước không giấu được tin em mang thai, nên mọi người tính được thời gian ba bảo bối ra đời, nếu không, cũng không có tiệc đầy tháng ngày hôm nay.”

“Do đó lát nữa em chỉ cần ôm con ra sau đó rời đi trước, anh đã nói với ba mẹ và ông nội, họ đều đồng ý với anh.” Giơ tay lau mồ hôi cho cô, trong lòng Phong Tế rất lo lắng.

Tuy Cảnh Thần đã ở cũ một tháng nhưng cô vẫn hay ra mồ hôi và dễ mệt mỏi, cô còn phải điều dưỡng nhiều hơn mới được, tổn thương do mang thai ba đứa bé mang lại, cơ thể người mẹ sao có thể bù đắp nhanh tới thế.

Thấy Phong Tế lo lắng, Cảnh Thần gật đầu: “Được ạ.”

Phong Tế sắp xếp như vậy hơi thất lễ với khách nhưng giải thích một chút là được.

Trong buổi lễ, ba đứa bé trắng trẻo đáng yêu làm các vị phu nhân tiểu thư trong giới thượng lưu yêu thích không thôi, dù sao hiếm khi gặp ba bào thai đều khỏe mạnh, hơn nữa cả ba đứa rất đáng yêu.

Thời điểm Cảnh Thần ôm con rời khỏi bữa tiệc, sau lưng cô luôn có một ánh mắt nhìn chằm chằm cô mãi, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất khỏi hành lang, mới không nhìn nữa.

26. Chương 26

Cảnh Thần cảm nhận được ánh mắt nóng rực đóng đinh trên người mình, nhưng cô không quan tâm, vì đối với cô, ba cục cưng quan trọng hơn, và cô tin Phong Tế sẽ xử lý tốt mọi việc. Do đó cô không xoay đầu lại, cứ như vậy rời khỏi bữa tiệc, rời khách sạn Hoàng Triều.

Mà Phong Tế ở lại chiêu đãi mọi người cũng không bỏ qua chủ nhân ánh mắt nhìn chằm chằm vợ mình. Nhưng Phong Tế cũng không phải người hiếu chiến, nếu người kia an phận thì anh cũng sẽ không ra tay.

Đương nhiên nếu chủ nhân của đôi mắt đó không phải phụ nữ, Phong Tế sẽ không bỏ qua dễ dàng thế. Nếu Cảnh Thần bị một gã đàn ông nhìn, Phong Tế chắc sẽ từ bỏ ý đồ.

Mặc dù hôm nay là bữa tiệc tổ chức cho ba cục cưng, song bọn họ cũng chỉ là nhân vật chính trên danh nghĩa mà thôi, mục đích của bữa tiệc kiểu này là thiết lập quan hệ hợp tác giữa các gia tộc trong giới thượng lưu. Vì vậy trong bữa tiệc, đàn ông đã kết hôn sẽ mang vợ, còn chưa kết hôn thì mang theo bạn gái.

Dù sao đây cũng là trường hợp tương đối chính thức, tiệc đầy tháng của cục cưng người khác nếu mang phụ nữ không biết rõ thân phận tham dự, đương nhiên là một chuyện không thích hợp. Do đó lúc thấy Bạch Tước Vũ bên cạnh Đường Dương, rất nhiều người đều xoay đầu lại nhìn, biết Bạch Tước Vũ là em gái Bạch Yến Vũ nên ánh mắt mọi người không lấy làm lạ nữa, có điều hành động của Đường Dương và Bạch Tước Vũ khiến mọi người lại có đề tài bàn tán.

Hai người bọn họ thật sự không chú ý, hành động của bọn họ khác với quan hệ giữa anh rể và em vợ, ánh mắt nhìn nhau đầy mờ ám, động tác tay chân đều thể hiện bọn họ là người yêu.

Hành động của Đường Dương tất nhiên khiến Phong Hồng Thịnh và vợ chồng Cảnh Hoàng Hi rất tức giận. Hôm nay là tiệc đầy tháng của cháu trai, cháu gái bọn họ, mà Đường Dương dám mang phụ nữ không phải vợ mình đến, còn cùng cô ta anh em em em, nhà họ Đường khinh thường hai nhà bọn họ sao?

Đường Minh Húc ở một bên trông thấy ánh mắt lạnh như băng của Phong Hồng Thịnh và Cảnh Hoàng Hi nhìn Đường Dương, chỉ có thể thở dài trong lòng. Xem ra cho dù Đường Dương có năng lực hơn Đường Miện, ông cũng chỉ có thể để Đường Miện ngồi vững vị trí người thừa kế rồi.

Đứa con út này của ông từ khi sinh ra luôn thuận buồm xuôi gió, có điều kể từ lúc gặp Bạch Yến Vũ thì sa sút không ngừng, vốn dĩ cho rằng nó hiểu những gì ông nói, biết giấu tài, kết quả lại trong bữa tiệc đầy tháng ba đứa bé của Phong Tế và Cảnh Thần làm ra chuyện thế này.

Cho dù nó đơn độc tham gia, cũng còn tốt hơn dẫn Bạch Tước Vũ theo!

Ngồi bên cạnh Đường Minh Húc, Đường Miện rất bình tĩnh, thân phận người thừa kế bất thành linh rơi xuống đầu hắn, làm hắn và vợ kinh ngạc rất lâu. Đường Miện hiểu rõ cha mình cương chiêu, coi trọng Đường Dương thế nào, nhưng hôm nay đứa em trai này đã đi sai một nước cờ hủy hết mọi việc!

Trong trường hợp này dám dẫn em vợ có tình cảm mờ ám với mình theo, còn không biết thu liễm chút nào.

Có lẽ vị trí người thừa kế này hắn ngồi chắc rồi. Trong lòng tuy rất cao hứng nhưng bề ngoài Đường Miện không tỏ vẻ gì. Dù cho năng lực của hắn không bằng Đường Dương, nhưng có một số chuyện Đường Dương chưa chắc bằng hắn!

Vợ chồng Đường Miện có tình cảm không tệ, xuất thân vợ hắn cũng tốt, còn có hai đứa con đáng yêu. Về điểm này Đường Dương kém hắn rất xa!

Gặp được người muốn gặp, người miễn cảm như Bạch Tước Vũ sao có thể không nhận ra ánh mắt khinh thường và miệt thị của những người trong bữa tiệc dành cho cô ta chứ. Do đó cô ta khuyên Đường Dương rời khỏi bữa tiệc, và việc này lại khiến hai người bọn họ có một vết nhơ trong giới thượng lưu.

“Sao vậy, sắc mặt em không tốt lắm?” Nhìn Bạch Tước Vũ ngồi ở ghế phụ, Đường Dương hỏi. Người phụ nữ này coi như biết nghe lời, làm việc xem như không tệ, để cô ta cảm thấy được cưng một chút, được quan tâm một chút cũng không có vấn đề gì.

“Không có gì a.” Bạch Yến Vũ vứt mọi chuyện ra sau đầu, sau khi im lặng một hồi, mới mang theo chút ghen tuông hỏi: “Anh rể, anh thật sự rất yêu chị em nhỉ, nếu không lúc trước cũng không chọn chị em mà hủy hôn với Cảnh tiểu thư. Hôm nay em thấy Cảnh tiểu thư rồi, cô ấy xinh hơn chị em, nhưng anh vẫn chọn chị ấy...”

Đường Dương nghe Bạch Tước Vũ nói thế, chỉ trầm mặc không nói.

Yêu sao?

Đường Dương có vài phần yêu thích Bạch Yến Vũ, nhưng hắn chỉ muốn cô ta làm tình nhân của mình, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ vì người phụ nữ khác mà hủy hôn với Cảnh Thần. Mặc dù hắn không thích yêu chiều Cảnh Thần, nhưng Cảnh gia phía sau Cảnh Thần lại là thứ hắn luôn mơ tưởng.

Khi chuyện của hắn và Bạch Yến Vũ bị phơi bày, kết quả hôn ước của hắn và Cảnh Thần bị hủy bỏ. Trước kia hắn cảm thấy Cảnh Thần yêu hắn, chỉ cần tìm được cô giải thích đằng hoàng và dỗ dành cô thì cô sẽ trở lại bên người hắn.

Kết quả dưới áp lực của truyền thông hắn không thể không cưới Bạch Yến Vũ, mặc dù có vài phần không cam lòng, song sau khi kết hôn cuộc sống của hai người coi như hài hòa, do đó Đường Dương và Bạch Yến Vũ cũng coi như vợ chồng ân ái.

Nhưng Đường Dương không ngờ vì cuộc hôn nhân này mà mình bị tước đi quyền thừa kế Đường gia, sau đó từ Đường Minh Húc hắn mới biết Cảnh Thần và Cảnh gia tính kế hắn, do đó Đường Minh Húc chỉ có thể để Đường Miện trở thành người thừa kế nhà họ Đường.

Vốn Đường Minh Húc muốn Đường Dương lui về phía sau màn, chờ đợi thời cơ thích hợp để hắn lần nữa quay lại vị trí nòng cốt của Đường gia, có điều Đường Dương có năng lực xuất chúng, song trên phương diện phụ nữ lại giải quyết không rõ ràng.

Đường Dương kết hôn với Bạch Yến Vũ, ít nhất còn được cái danh ‘tình yêu đích thực’, tuy rằng trong giới thượng lưu mọi người đều biết chuyện gì xảy ra, bất quá ít nhất ở trước mặt công chúng, nên chừa chút mặt

mũi cho Đường thị và Đường gia, nếu không trước đây Đường Minh Húc cần gì phải bắt Đường Dương cười Bạch Yến Vũ chứ!

Gã Đường Dương này không quang minh chính đại tìm phụ nữ bên ngoài, song tình nhân vẫn có mấy người, giống như Chung Văn vì hấn mà tìm Phong Tế gây phiền toái, cuối cùng rơi vào kết cục tha hương đầy. Những chuyện này tính là gì, chỗ không đánh tin cậy nhất của Đường Dương chính là dây dưa một chỗ với em gái của vợ mình.

Bất quá, đây đều là cách nhìn của người khác.

“Anh rể, anh đưa em về rồi mau chóng về nhà đi, chị em và các cháu còn đang ở nhà chờ anh đó.” Bạch Tước Vũ cười nói, nhưng nụ cười của cô ta rất khó coi.

Đường Dương nghiêng đầu nhìn cô ta, thản nhiên đáp, “Chúng ta về sớm đây, anh không cần vội trở về. Sao nào, Tước nhi không muốn ở cùng anh hử?”

“Đương nhiên không phải!” Bạch Tước Vũ lớn tiếng trả lời, sau đó rút về chỗ ghé phụ, xoay đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, rất nhỏ giọng nói, “Em muốn một mực ở bên anh rể, nhưng anh là anh rể em...” Ánh ngược trên cửa kính xe phản chiếu về mặt cô ta rất đau khổ, đây là một cô gái đang rối rắm giữa tình yêu và tình thân.

Cô ta rũ mắt xuống nên không thấy nụ cười châm chọc của Đường Dương.

Hai chị em nhà này tưởng hấn là kẻ ngốc à?

Đường Dương rất rõ chỉ cần có Phong Tế với tập đoàn Cảnh Phong và Cảnh Hoằng Hi với Cảnh thị thì hấn không thể thừa kế Đường thị, cho dù ba hấn - Đường Minh Húc coi trọng hấn, cũng không có khả năng. Vì hấn không muốn làm ba đau lòng, nên mới ngoan ngoãn dừng làm chuyện quá giới hạn.

Song hấn không ngờ sau khi hấn mất đi quyền thừa kế Đường gia, Bạch Yến Vũ chẳng có chút ý định ly hôn với hấn! Hấn nên cười cô ta thông minh hay nên cười cô ta ngốc đây, cô ta nghĩ lấy hấn lại sinh hai đứa con, thì có thể có được quyền thừa kế đời kế tiếp sao?

Nhưng điều khiến hấn kinh ngạc là Bạch Yến Vũ không những không ly hôn, mà còn vô tình hữu ý đưa Bạch Tước Vũ đến trước mặt hấn. Cô nàng Bạch Tước Vũ kia cũng rất ngốc, chỉ vì hấn đẹp trai, có tiền liền đưa mình tới tận cửa. Đối với một playboy như Đường Dương mà nói, đồ ăn đáng đến tận miệng sao hấn có thể không ăn.

Dù gì đời này hấn cũng không thể thừa kế nhà họ Đường, vậy hấn sẽ để mình thỏa mãn trên người rất nhiều phụ nữ.

Về phần cuộc hôn nhân kia....

Về mặt Đường Dương lạnh như băng, trong tay hấn có chứng cứ Bạch Yến Vũ khuyến khích em gái mình quyến rũ chồng mình, nếu thực sự ầm ĩ đến mức đó, thì đừng trách hấn không nể mặt cô ta.

Nét mặt xấu hổ của Bạch Tước Vũ làm Đường Dương âm thầm cười lạnh, không hổ là chị em, vận dụng về mặt điềm đạm đáng yêu rất tự nhiên. Có phải lúc trước hấn cũng bị vẻ mặt này của Bạch Yến Vũ mà đưa ra quyết định sai lầm không, Cảnh Thần nên là vợ hấn, mà hấn cũng sẽ trở thành gia chủ hai nhà Cảnh - Đường!

Hấn biết mình không thể chống lại Cảnh gia và Phong Tế, nhưng ngay cả người phụ nữ của mình cũng muốn tính kế mình, sao có thể!

Cảnh Thần tựa vào đầu giường đọc sách, Phong Tế mặc áo choàng tắm bước ra, lấy quyển sách trên tay cô, “Thân thể còn chưa hồi phục mà nửa đêm còn đọc sách, em muốn về sau cả người đều khó chịu?”

Nở nụ cười bất đắc dĩ, Cảnh Thần nói, “Chẳng phải tại em đang đợi anh hả?”

“Không phải bảo em ngủ trước rồi sao, hôm nay mệt lắm đấy.” Phong Tế ngồi xuống giường ôm cô vào lòng. Tuy nói Cảnh Thần chỉ lộ mặt một chút trong bữa tiệc liền về nhà, nhưng buổi chiều cô và bảo mẫu luôn một mực chăm sóc ba đứa bé.

“Buổi chiều em có ngủ với ba cục cưng, không sao đâu ạ.” Cảnh Thần lắc đầu nói, sau đó nhìn Phong Tế, nét mặt muốn nói lại thôi.

“Sao thế, muốn hỏi cái gì?”

“Hôm nay người nhìn em chăm chăm là ai?” Vì ôm con gái nên cô không tiện thăm dò, song Cảnh Thần tin Phong Tế chắc chắn biết.

“Bạch Tuyết Vũ, em gái Bạch Yến Vũ.”

Cảnh Thần nhú mày, “Sao cô ta lại nhìn em?”

Vấn đề này khiến Phong Tế cười lạnh, “Đương nhiên do cô ta nhìn thấy người phụ nữ trong lòng người đàn ông của mình, nên cô ta ghen tị.”

“...” Cảnh Thần không nói gì nhìn Phong Tế một lúc lâu, sau đó cả người trượt một cái nằm xuống, “Ngủ.”

“Tiểu Thần có người mến mộ, không vui hử?” Giọng Phong Tế mang theo chút ghen tuông.

Cảnh Thần lườm anh một cái: “Anh cảm thấy em nên vui vẻ hả? Hơn nữa, người mến mộ anh hình như cũng không ít nha?”

Phong Tế cười khẽ, cũng nằm xuống, lại ôm chặt cô vào lòng.

“Em yêu, thi thoảng ghen tuông sẽ có ích cho tình cảm vợ chồng.”

27. Chương 27

“Tế, chỉ là kỉ niệm ba năm kết hôn thôi, đâu cần long trọng vậy chứ?” Khóe môi Cảnh Thần run rẩy cảm bản kế hoạch Phong Tế đưa cho cô, chỉ kết hôn ba năm thôi mà, còn muốn tổ chức tiệc rượu, gây chú ý quá.

Phong Tế cười, “Đây không phải ý của anh, là mẹ anh đưa cho anh.” Phong Tế nhấn mạnh chữ ‘anh’.

“Lan Lăng?” Cảnh Thần nhú mày, dừng trách cô không tôn kính trưởng bối, bà ta đâu coi Phong Tế - con trai mình, “Anh đâu còn liên quan đến chuyện người thừa kế nhà họ Phong nữa, sao bà ta lại còn tìm đến cửa?”

“Mặc dù anh buông tha Phong gia, nhưng hai đứa con kia của bà ta lại không buông tha”. Phong Tế cười trào phúng.

“Bà ta muốn anh làm hậu thuẫn cho hai người kia?” Trong nháy mắt Cảnh Thần sáng tỏ, cô rất kinh ngạc. Lan Lăng dựa vào cái gì nghĩ rằng Phong Tế chắc chắn sẽ giúp bà ta, vì bà ta là mẹ Phong Tế sao? Nhưng bà ta đã làm tròn trách nhiệm của một người mẹ chưa!

“Ừ.” Phong Tế nhún vai, khẳng định đáp án của cô.

“Do đó bà ta đưa ‘tài liệu’ này đến, muốn chúng ta tổ chức bữa tiệc, tạo khí thế cho hai người con trai của bà ta. Sao bà ta không nghĩ giờ sức khỏe ông nội còn rất tốt, cho dù muốn chọn người thừa kế thì cũng có thể phải đợi thêm nhiều năm nữa?” Nét mặt Cảnh Thần hơi khinh thường, “Tế, đôi khi em cảm thấy chỉ số thông minh của người ở thế giới này rất cao, nhưng đôi khi em lại thấy chỉ số thông minh của họ giảm một cách kinh khủng.”

Dù là Lan Lăng hay Đường Dương, bọn họ dựa vào cái gì cho rằng mọi người chắc chắn nhường bọn họ, nghe theo bọn họ?!

“Đừng nghĩ nhiều nữa.” Phong Tế vuốt tóc cô, cúi đầu hôn lên trán cô, “Ngày kỉ niệm kết hôn chúng ta sẽ đi du lịch, anh đã sắp xếp rồi.”

“Ba cục cưng thì sao, còn chuyện của công ty nữa?” Cảnh Thần cũng muốn đi du lịch để thư giãn, lúc ba cục cưng cai sữa cô đã về Cảnh Thị làm việc, hơn một năm nay quả thật lao tâm lao lực. Vợ chồng Cảnh Hoằng Hi lại rất tiêu sái, trong nhà có bảo mẫu nên thỉnh thoảng hai người cũng ra ngoài du lịch một phen.

“Anh đã liên lạc với ông nội và mẹ rồi.” Phong Tế cười âm hiểm, “Bọn họ đồng ý giúp chúng ta chăm sóc ba đứa bại hoại ấy. Mẹ về chẳng lẽ ba lại không về? Đến lúc đó việc của Cảnh thị giao cho ba, thật ra ba về hưu quá sớm, còn chưa đến 60 tuổi đấy, không phải thời điểm an hưởng tuổi già gì hết.”

“Tế, anh âm hiểm thật!” Cảnh Thần nói xong hung hăng hôn môi anh một cái, “Nhưng em thích!”

“Trong khoảng thời gian này em chơi với ba đứa bại hoại kia nhiều một chút, lần này chúng ta sẽ đi một tuần.” Nghĩ đến ba đứa nhóc nghịch ngợm gây sự trong nhà, Phong Tế lại cảm thấy đau đầu.

Ba bà thai quả thật quá thông minh lại nghịch ngợm hơn những đứa trẻ cùng tuổi, còn rất quẩn quýt Cảnh Thần, khiến Phong Tế ăn không ít giấm chua. Quan sát rất lâu, hai người khẳng định ba đứa bé không phải xuyên không cũng như trọng sinh, làm bọn họ hơi mất mát.

Nhưng hai người nhanh chóng lấy lại tinh thần, con cháu có phúc của con cháu, nếu bọn họ đã sống lại thì không nên hoài niệm nữa. Giờ có thêm ba sinh mệnh ra đời, kiếp này như vậy là tốt rồi.

Có người quan trọng nhất trong đời ở bên cạnh, có người nhà, có con, hai người tin rằng kiếp này sẽ hạnh phúc hơn cả kiếp trước.

Vì kiếp trước có nhiều tiếc nuối, kiếp này chắc chắn sẽ không có.

Bởi bọn họ tin tưởng lẫn nhau, còn tin tưởng hơn bản thân mình.

“Tế, em rất lo, khi chúng ta đi rồi, ông nội và ba mẹ có thể ứng phó nổi ba đứa kia sao?” Cảnh Thần thoáng nhíu mày xoa thái dương, trẻ con quá thông minh cũng không phải chuyện tốt, người lớn muốn làm tấm gương tốt cũng khó, cảm giác không phải mệt mỗi bình thường.

Thật ra người lớn chẳng phải đều tốt hết, đôi khi biết rõ đó là thói quen không tốt nhưng lại không cách nào thay đổi được, nhưng ba mẹ là thầy giáo của con cái, nên không thể không thay đổi.

Cảnh Thần chính là ví dụ, cô đã làm mẹ, phải cố gắng rất lâu cũng chỉ thu lại được thói quen không tốt. Một đứa đã khó chứ đừng nói ba đứa, lại còn là ba đứa hiếu động, nên càng không thể hiểu nổi ba bà thai có tâm linh tương ứng.

“Tiểu Thần, anh nghe như thể em đang cười trên nỗi đau của người khác.” Phong Tế cười khê, không chút do dự vạch trần cô.

“Ai bảo ba cứ bắt cóc mẹ đi như vậy, giao hết mọi việc ở Cảnh Thị cho em, ông không sợ em làm công ty phá sản hả!” Cảnh Thần mếu máo nói, Cảnh Hoằng Hi quá coi trọng cô rồi, khiến cô không biết nên khóc hay nên cười.

“Em cũng thật là!” Phong Tế cưng chiều véo mũi cô, “Em xem Đường gia, Phong gia hay bất cứ một gia tộc nào có nhiều con cháu, ai mà không vì quyền thừa kế đấu đến người chết ta sống chứ. Ba trực tiếp để em quản lý tất cả tài sản của ông, không biết có bao nhiêu người hâm mộ hai chúng ta đó.”

“Cho nên lúc trước Cảnh Thần mới được Đường Dương coi trọng, đáng tiếc...” Nói tới đây, Cảnh Thần hơi mất mát.

“Lâu vậy rồi mà em vẫn chưa nghĩ thông sao, Tiểu Thần? Nếu em không tới thì ba mẹ đã mất đi cô con gái của mình rồi. Giờ có em, bọn họ vẫn còn có thứ để tưởng niệm.” Phong Tế an ủi nói, anh biết cô vẫn băn khoăn chuyện này, nhưng chuyện này chỉ có thể để bản thân tự thông suốt. Ban đầu anh tỉnh lại trong thân thể này, những điều anh trải qua còn nhiều hơn cô.

“Em biết, nhưng vẫn cảm thấy mình không phải con gái ruột của ba mẹ, luôn thấy áy náy sao ấy.” Cảnh Thần cười nói, nhưng cười còn khó coi hơn khóc. Thỉnh thoảng cô nghĩ mình chiếm hết tất cả của Cảnh Thần chân chính, đặc biệt là sự thương yêu của ba mẹ.

Phong Tế kéo cô vào lòng: “Tiểu Thần, sao em lại không phải con gái chân chính của ba mẹ. Máu thịt trong người em là do họ ban cho, em có trí nhớ từ nhỏ đến lớn, sau khi gặp chuyện không may họ vẫn tốt với em như trước. Tiểu Thần, ba mẹ không phải cái gì cũng không biết, nếu bọn họ đã thừa nhận em là Cảnh Thần, là con gái của họ, sao em cứ mãi để tâm vào những chuyện vụn vặt thế? Đôi khi anh nghĩ, có lẽ chúng ta chỉ có thêm kỷ ức của một kiếp thôi, khi thân thể này xảy ra chuyện, chúng ta đã sang thế giới khác trải nghiệm một kiếp, sau đó lại quay về...”

Cảnh Thần rúc vào ngực Phong Tế, nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, cô cảm thấy hạnh phúc và yên ổn: “Tế, anh nói khoác nhé, tuy nhiên lời nói khoác này khiến em rất cảm động.”

“Ba xã, chúng ta nghỉ ngơi đi, mai còn đến công ty làm việc.” Giọng Phong Tế hơi mơ hồ, kéo chăn trùm kín hai người, từ trong chăn truyền ra tiếng cười và tiếng thở dốc của hai vợ chồng.

Xuống máy bay, Cảnh Thần vừa mở máy liền có cuộc gọi đến, cô ai oán nhìn Phong Tế, nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Ba.”

“Hừ, đứa con gái bất hiếu này còn nhớ rõ người ba này sao? Ném Cảnh thị và ba đứa nhỏ cho ba mẹ, còn mình thì đi du lịch với Phong Tế, hả?” Giọng Cảnh Hoàng Hi tức giận, nhưng cẩn thận nghe kỹ sẽ thấy trong đó có sự dung túng và cứng chiều.

“Ba, chẳng phải còn có ông nội giúp sao? Ba xem con đã vất vả hơn một năm, lần này coi như cho con nghỉ phép một tuần đi, con và Phong Tế cũng kết hôn ba năm rồi. Ba với mẹ suốt ngày ra ngoài hưởng tuần trăng mật N lần, con gái ba cũng muốn nghỉ ngơi một chút chứ bộ.” Cảnh Thần làm nũng với Cảnh Hoàng Hi qua điện thoại, tuy biết Cảnh Hoàng Hi không nhìn thấy, song cô vẫn bày bộ dáng cô con gái nhỏ.

“Hừ! Bản thân ở bên ngoài phải cẩn thận, chỗ con đi thời tiết hơi lạnh, quần áo có mang đủ không? Không thì phải mua sớm đi, chơi thật tốt, Cảnh thị đã có ba, ba đứa nhỏ có mẹ con và ông nội Phong Tế, con và Phong Tế cứ nghỉ ngơi đằng hoàng, chơi thêm mấy ngày cũng không sao.”

“Vâng, cảm ơn ba ạ.” Sự ầm áp mà người nhà mang lại và sự ầm áp mà Phong Tế mang lại không giống nhau.

Thấy Cảnh Thần cúp máy, Phong Tế mới cười nói, “Ba không trách tội em đúng không?”

“Tế, lần sau anh còn không để em chào mọi người mới đi, em không chơi với anh nữa!” Cảnh Thần liếc anh, lớn vậy rồi còn thích chơi trò này.

“Ngốc, với người khác là không từ mà biệt, em tưởng anh không nói với ba mẹ và ông nội thật à?” Phong Tế vỗ vỗ đầu cô trấn an, “Phần tài liệu mẹ anh đưa ấy, anh cho ba vị trưởng bối xem rồi, lần này chúng ta rời đi, em cho rằng bọn họ không đồng ý sao? Bọn họ đều ngầm đồng ý đấy, lần này ba gọi chỉ muốn quan tâm một thôi.”

“Hừ!”

Cảnh Thần trực tiếp bỏ rơi Phong Tế, sải bước đến sân bay. Những điều Phong Tế nói cô biết chứ, nhưng vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Rõ ràng là người nhà, vì đề phòng một số người mà không thể thẳng thắn thành khẩn với nhau, mặc dù thực ra hai bên cũng không vì thế mà có ngăn cách.

“Tiểu Thần, sau khi ra sân bay, em biết chúng ta đi đâu hử?” ỷ vào thân hình cao to, Phong Tế chỉ dùng vài bước đã đuổi kịp Cảnh Thần, mỉm cười hỏi cô.

Hành trình lần này đều do Phong Tế sắp xếp, sao cô biết! Hơn nữa vì tạo cảm giác thần bí cho cô, nên Phong Tế chưa từng nói gì, cho dù cô có làm nũng chẳng nữa, anh cũng không chịu nói!

Nhìn Phong Tế, Cảnh Thần giảm tốc độ, chờ anh nói cho cô biết, tại sao bọn họ lại tới một thành phố căn bản chẳng phải thành phố du lịch.

“Ở đây Lam Phong có một nông trường và vườn hoa, anh nghĩ em sẽ thích.” Sau khi dẫn Cảnh Thần lên chiếc xe đến đón hai người, cuối cùng Phong Tế cũng nói ra đáp án, anh cười rất dịu dàng, “Nơi đó rất yên tĩnh, cũng rất đẹp.”

“Sao Lam Phong lại nghĩ ra việc mua nông trường ở đây?” Nghĩ đến Lam Phong có khuôn mặt đẹp trai một cách yêu nghiệt, không phân biệt nổi nam nữ, Cảnh Thần vô cùng kinh ngạc. Hắn luôn ăn mặc rất thời thượng, lại muốn quay về nông thôn, tạo ra một sản nghiệp như vậy.

“Thật ra đây là sản nghiệp ông bà ngoại để lại cho cậu ta.” Phong Tế thản nhiên nói: “Cậu ta dẫn anh và Nhan Tứ đến đây một lần, lần này anh dẫn em đến là vì giờ đúng mùa hoa. Trong vùng bình nguyên của thung lũng mệnh mông bát ngát hoa, em chắc chắn sẽ rất thích.”

Nghe Phong Tế nói vậy, Cảnh Thần rất chờ mong, khi cô thực sự bước xuống xe nhìn thấy một biển hoa, cô mới chân chính chìm đắm trong đó.

Biển hoa mệnh mông với đủ loại màu sắc đan xen nhau nổi bật dưới nắng chiều, lộ vẻ vô cùng xinh đẹp, cũng đặc biệt khiến người ta vui vẻ thoải mái.

28. Chương 28

“Đẹp quá.”

Nhìn một màn làm người ta vui vẻ trước mắt, Cảnh Thần chỉ có thể thở dài nói thế. Cô không biết nên dùng từ gì để hình dung sự rung động mà biển hoa này mang lại, cuối cùng vẫn chọn hai chữ đơn giản nhất này.

Phong Tế đứng phía sau vòng tay ôm cô, đầu tựa lên vai cô, mỉm cười cùng cô ngắm cảnh mặt trời lặn trên biển hoa.

“Tiểu Thần, anh biết em sẽ thích mà.”

Giọng nói trầm thấp vang bên tai Cảnh Thần, mang theo sự yêu thương vô hạn.

Lái xe đã sớm chuyển hết hành lý không nhiều lắm của hai người vào phòng, để hai vợ chồng cùng nhau tận hưởng sự rung động mà thiên nhiên mang tới. Bóng đèn gì đó, chỉ cần là người sẽ chẳng ai bằng lòng làm cả.

“Tế, bọn Sơ Nhiên chắc chắn sẽ rất thích.” Nghĩ đến ba cục cứng ở nhà, Cảnh Thần cười nói.

Phong Tế thản nhiên nói: “Lần sau nếu có cơ hội sẽ dẫn bọn chúng tới. Còn lần này là kỷ niệm ba năm ngày cưới của chúng ta, tiểu Thần yêu dấu à.”

“Ha ha.” Cảnh Thần vén tóc bị gió thổi tung ra sau tai, ngoảnh đầu lại ánh mắt rất trong veo nhìn khuôn mặt với những đường cong tuấn mỹ của chồng mình, “Tế, lần này chúng ta đi là để kỷ niệm ngày kết hôn hay để tránh phiền toái, anh với em đều rõ hơn ai hết, không phải sao?”

Phong Tế nhú mày, “Mặc kệ nguyên nhân gì, có phong cảnh đẹp là được rồi, đúng không? Chẳng lẽ em không thích nơi này, không thích biển hoa kia?”

“Tế, anh lại đổi chủ đề rồi.” Cảnh Thần khẽ cười, xoay đầu tựa vào lòng Phong Tế ngắm biển hoa, cho đến khi màn đêm buông xuống.

Tuy ở nông thôn, nhưng các loại đồ ăn trong trang viên không hề thiếu thốn. Lam Phong biết vợ chồng Phong Tế sẽ đến đây, nên đã gọi điện phân phó người làm trong trang viên chuẩn bị, mặc dù không thể so với thành phố Hải Thiên, như cũng tốt hơn các gia đình xung quanh rất nhiều.

Nằm trên giường, Cảnh Thần ngửi được hương hoa từ cửa sổ bay vào. Đã hơn 1 năm không có ngày nhàn nhã như thế, quả thật khiến người ta rất thoải mái.

Phong Tế bưng một đĩa dưa hấu lên, trên tay còn cầm điện thoại nói chuyện, nhưng giọng anh rất lạnh nhạt. Cảnh Thần lấy một miếng dưa lên ăn, nghe Phong Tế nói có lệ với người ở đầu dây bên kia, cuối cùng hình như hai bên nói chuyện có chút không thoải mái, ngay cả ‘tạm biệt’ cũng chẳng nói, Phong Tế liền cúp máy ngay.

“Ai vậy, Lan Lăng à?” Cảnh Thần phun hạt dưa trong miệng ra tay, ngẩng đầu nhìn Phong Tế đầy quan tâm, “Nếu là bà ấy thì anh cần gì phải tức giận với bà ấy chứ.”

Phong Tế cười khê ném điện thoại lên đầu giường, kéo cái sọt bụi bặm bên giường ngồi xuống, cũng lấy một miếng dưa hấu ăn, “Anh không tức giận với bà ấy, chỉ không thích một câu nào, nên tắt máy thôi.”

“Chúng ta trốn đến thâm sơn cùng cốc mà bà ta vẫn không buông tha sao?” Cảnh Thần ngồi bên giường vớt hạt dưa vào thùng rác.

“Chúng ta đi du lịch kỷ niệm ngày kết hôn làm bà ấy tức giận.” Phong Tế nhún vai nói, “Anh không muốn nghe bà ấy lải nhải nữa, nên cúp máy, tùy tiện tắt điện thoại.”

Phong Tế còn chưa nói xong, điện thoại Cảnh Thần vang lên. Dùng khăn ướt lau tay, Cảnh Thần cầm di động lên nhìn, sau đó mím môi.

“Anh tắt điện thoại thì chuyển qua gọi cho em. Anh làm con có thể không cần để ý, nhưng em làm vợ anh mà cũng không để ý giống anh nữa thì sẽ rất phiền toái.” Tầm oán xong Cảnh Thần thở dài ấn nút kết nối.

“Alo...” Vừa nói một câu, giọng nói mang chút cao ngạo vênh vác của Lan Lăng truyền tới.

“Cảnh Thần, bảo Phong Tế nghe điện thoại nào! Nó dám cúp điện thoại của mẹ, còn tắt máy luôn! Mẹ là mẹ nó, nó làm thế là bất hiếu, bất hiếu đấy hiểu không?”

Liếc mắt nhìn Phong Tế, Cảnh Thần bình tĩnh nói, “Mẹ, sao vậy? Mẹ mới nói chuyện với Phong Tế sao, có lẽ điện thoại của anh ấy hết pin.”

“Sao thế, hai đứa không ở cùng nhau hả?”

“Con đang ngắm hoa ở nhà kính, anh ấy thì ở trong phòng. Cần con tìm anh ấy cho mẹ không ạ?”

“... Thôi, không cần. Hai đứa đi xe môtô mới tới đó, nghỉ ngơi đi, mẹ cúp máy đây.” Nói xong không đợi Cảnh Thần nói, Lan Lăng đã cúp máy.

Lan Lăng rất rõ ràng, bà ta không thể làm gì Cảnh Thần và Phong Tế, cùng lắm chỉ có thể nói mà thôi. Khoan nói đến thể lực của hai người, bà ta muốn làm gì, cũng phải cân nhắc phản ứng của chồng mình.

Bất quá bà ta vẫn chưa từ bỏ ý định, tuy quan hệ giữa bà ta và Phong Tế không tốt, song dù sao bà ta cũng sinh anh ra. Kết quả hiện tại quan hệ giữa hai mẹ con ngay cả người dưng cũng không bằng.

Để điện thoại xuống, Cảnh Thần nhướn mày nhìn Phong Tế, “Thật ra em cảm thấy bà ấy rất đáng yêu, chắc chắn bà ấy biết anh đang ở cạnh em.”

Phong Tế nở nụ cười, cầm khay không đi ra ngoài.

“Tế, anh dám ăn hết dưa rồi!” lúc này Cảnh Thần mới phát hiện khi cô nghe điện thoại, Phong Tế đã ăn hết dưa hấu còn lại trong đĩa.

Đứng cạnh cửa, Phong Tế xoay đầu nhìn Cảnh Thần đang ngồi trên giường quẹt miệng nói, “Tiểu Thần, dưa hấu có tính hàn. Mấy ngày tới là kì sinh lí của em, ăn ít tí, nếu không đến lúc đó lại đau bụng.”

“Được rồi, em biết rồi, đại quán gia ạ.” Cảnh Thần nằm xuống giường, cô cũng không bắt mán, Phong Tế là quan tâm cô mới nhớ rõ chuyện này, nếu không anh cần gì nhắc nhở cô như ông cụ.

“Em tắm trước đi, cả ngày vất vả, anh thu xếp một chút mới vào.” Phong Tế khép cửa bước ra ngoài.

Thời gian một tuần nhanh chóng trôi qua, lúc lên máy bay trở về, Cảnh Thần cảm thấy rất khó chịu.

“Sao vậy?” Phong Tế cúi đầu hỏi.

“Lần này trở về em cảm thấy hơi mất mát. Đáng lẽ chúng ta nên an hưởng tuổi già rồi, kết quả lại sống lại dốc sức làm việc nhiều năm thế.” Cảnh Thần tựa vào vai Phong Tế, lười biếng nói.

“Chẳng phải em nói còn muốn hưởng thụ cảm giác mỗi lần thành công, cảm giác đứng trên chỗ cao sao?” Phong Tế cười khê, đá kích cô.

“Anh không biết con người luôn mâu thuẫn hả?” Liếc anh một cái, Cảnh Thần nhắm mắt lại, “Chừng nào đến gọi em, em ngủ đây.”

Mấy tiếng sau, hai người đặt chân xuống sân bay thành phố Hải Thiên. Lần này hai người không đi lối đi VIP mà đi theo đám đông ra lối bình thường. Bởi Cảnh Thần ngẫu hứng muốn trải nghiệm cuộc sống của người bình thường, lại khiến hai người đụng phải một người.

“Tế, em hối hận rồi.” Thấy người nào đó đứng trong đám đông, Cảnh Thần nói vậy.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Phong Tế vỗ đầu cô, “Người ta tới đón người đấy, không liên quan đến chúng ta.”

“Cũng đúng.” Cảnh Thần gật đầu, “Chúng ta đã không dính dáng gì tới hần từ lâu, chắc hần không mặt dày thế.”

Hai người cứ như vậy lướt qua người kia, ra khỏi sân bay. Lúc đến cửa Cảnh Thần tò mò xoay đầu lại nhìn, chỉ thấy người nọ đang ôm một cô gái cười rất vui vẻ. Cuối cùng cô ngoái đầu lại, yên lặng thở dài một tiếng.

“Hần có gì đẹp, em không sợ anh ghen hừm?” Phong Tế trông thấy xe đến đón họ, bèn nắm tay Cảnh Thần đi đến.

“Anh sẽ ghen sao?” Cảnh Thần thản nhiên nói, “Em không ngờ hai chị em họ cuối cùng lại chịu kết cuộc thờ chung một chồng.”

Đúng vậy người đàn ông kia là Đường Dương, mà người phụ nữ hần ôm là Bạch Tuyết Vũ.

“Bạch Yến Vũ muốn ly hôn với Đường Dương, không tiếc đẩy em gái cho chồng mình. Đáng tiếc, cô ta không ngờ Đường Dương lại không cho cô ta một xu nào, nên cô ta chỉ có thể ra đi với hai bàn tay trắng.” Phong Tế cười nói, “Tuy Đường Dương chẳng phải người thừa kế Đường gia, nhưng cũng giữ chức vụ quan trọng trong Đường thị, tiền lương và hoa hồng hàng năm không ít, chẳng biết Bạch Yến Vũ nghĩ sao nữa.” Cuối cùng anh lắc đầu nói, “Nhưng bọn họ lại tự nhận là tình yêu đích thật, buồn cười thật.”

Trong phim hai người ân ái, thực tế lại đi tới mức này, là phim tô vẽ quá mức hay sự thật luôn phũ phàng?

“Tình yêu đích thật?” Cảnh Thần mím môi, “Tế yêu quý, lúc ở bên anh, em cũng chưa dám nói chúng ta là tình yêu đích thật.”

Tình yêu cần kinh tế làm cơ sở, nếu vợ chồng suốt ngày lo lắng chuyện tiền nong, vậy cuối cùng chỉ có thể trở thành oán lữ.

Với Cảnh Thần cô không cần nhiều tiền, nhưng tiền cô và Phong Tế kiếm phải đảm bảo cho cả nhà cuộc sống ấm no. May mà cả hai kiếp hai người đều không phải lo lắng chuyện này.

Có nền tảng kinh tế, hai người muốn ở bên nhau cũng không dễ dàng gì. Xã hội có rất nhiều cám dỗ, muốn giữ chồng không chỉ cần đàn ông phải có trái tim kiên định, mà phụ nữ cũng phải biết cách giữ chồng.

Hôn nhân phải kinh doanh, có bao nhiêu phụ nữ nghĩ rằng kết hôn rồi, đàn ông chỉ biết nhận tất cả của cô ấy, lúc đó giúp chồng dạy con tự biến mình thành thiếu phụ luống tuổi có chồng lười thôi lếch thếch. Kết quả đến cuối cùng, cùng người chồng chung hoạn nạn hơn mười, hai mươi năm, lại thua dưới tay một cô gái trẻ tuổi ngọt ngào động lòng người.

Cảnh Thần và Phong Tế cũng đã trải qua những điều đó, chẳng qua cuối cùng hai người đều kiên trì không bị cám dỗ. Là một người đàn ông có gia đình an ổn, có người một mực chờ đợi anh, bao dung anh, chăm sóc anh mà chính anh cũng kiên định nên hai vợ chồng mới có thể đi với nhau tới bạc đầu.

“Tiểu Thần, chúng ta không phải tình yêu đích thật.” Phong Tế mỉm cười nói, “Giữa chúng ta có tình yêu, còn có cả tình thân nữa. Chúng ta không phải nhất thời kích tình, mà là một đời một kiếp một đôi. Muốn như vậy thì phải có tình cảm trải qua năm tháng mới được.”

Cũng chẳng phải oanh oanh liệt liệt không tốt, chỉ là sự rực rỡ qua đi để lại nỗi tiêu điều và hịu quạnh khiến người ta khó có thể chấp nhận. Thứ quá mức mãnh nhiệt, luôn dễ bị nguội lạnh. Tình cảm thế này, rất dễ trở thành phù dung sớm nở tối tàn. Bên nhau chỉ vì nhất thời xúc động, sau khi tỉnh táo lại, có mấy ai có thể tiếp tục đi với nhau trong cuộc sống bình thường?

Phong Tế và Cảnh Thần không phải không tin tình yêu đích thực, chẳng qua không tin có tình yêu đích thật trắng ngần mà thôi.

Suy nghĩ của tác giả:

Tình yêu là gì, không thể chỉ có một màu trắng.

Ngoại hình, bối cảnh, bằng cấp luôn đi với nhau.

29. Chương 29

Dù xảy ra chuyện gì, cuộc sống cũng sẽ trôi qua.

Huống chi có một số việc không liên quan đến mình, cuộc sống như vậy càng phải trôi qua thật tốt.

Mặc dù đụng phải Đường Dương và Bạch Tước Vũ tại sân bay, nhưng đến nay bọn họ đã không còn liên quan đến Cảnh Thần và Phong Tế, nên bọn họ xảy ra chuyện gì cũng không đến lượt hai vợ chồng cô quan tâm.

Trong phim ba năm trước Cảnh Thần mất hết tất cả, người nhà, vị hôn phu, Cảnh thị. Mà trong thế giới thật Cảnh Thần lại có được tất cả hạnh phúc, người nhà, chồng, con.

đây là thế giới thật, có lẽ đã từng là thế giới theo quỹ đạo khác, nhưng vì Cảnh Thần và Phong Tế mà quỹ đạo đó thay đổi.

Vất vả lắm mới đỡ được ba đứa nhỏ ngủ, Cảnh Thần vỗ vỗ vai mình về phòng ngủ, lại phát hiện Phong Tế đang đứng ngay ban công ngăn người, cô yên lặng đi tới, đứng phía sau anh khẽ hỏi, “Đang nghĩ gì vậy?”

“Đang ngắm trăng, tiểu Thần, trăng tròn quá đúng không?” Khuôn mặt Phong Tế dưới ánh trăng trở nên hơi mơ hồ, khiến anh có vài phần nhu hòa.

“Sao thế, đột nhiên Tế muốn ăn bánh trung thu hả?” Cố ý lơ đi tâm tình sa sút của Phong Tế, Cảnh Thần trêu chọc dỗi dề tài.

Phong Tế thở dài một tiếng, giọng nói thoáng mơ hồ, “Tiểu Thần à, trung thu còn cách mấy tháng lận.”

“Tế, đâu phải trung thu mới được ăn bánh trung thu đâu.” Cảnh Thần nhíu mày, kéo anh xuống bốn mắt nhìn nhau, “Nói đi, có chuyện gì nè?”

Nếu ngay cả trêu chọc không làm tâm tình anh tốt lên, vậy chắc chắn có chuyện lớn.

“Tiểu Thần, anh không sao, chỉ cảm thấy có chút bất đắc dĩ thôi.” Phong Tế cười trấn an cô, trong mắt lại hơi trống rỗng, “Con người có quá nhiều tính cách, rõ ràng đều tiếp thu nền giáo dục giống nhau và lớn lên trong hoàn cảnh tương tự, nhưng tại sao khác nhau nhiều vậy?”

Cảnh Thần nhíu mày, Phong Tế thế này cô chưa từng thấy, chẳng lẽ do Lan Lăng?

Hình như ông nội có nói, hôm nay Lan Lăng đến tập đoàn Cảnh Phong gặp Phong Tế. Chắc hẳn không có chuyện gì nhĩ, bởi Phong Tế chỉ xem Lan Lăng như người dưng, hành động của bà ta không thể có ảnh hưởng anh tới vậy.

Rốt cục ánh mắt không còn trống rỗng, Phong Tế thấy nét mặt rối rắm của Cảnh Thần, anh vươn tay ôm cô vào lòng, nói bên tai cô, “Anh không có việc gì, chỉ có chút cảm thán thôi.”

“Cảm thán cũng phải có nguyên nhân chứ, mặc dù em cảm thấy không phải cái gì mình cũng am hiểu, nhưng em là vợ của anh đây, Tế. Từ trước đến nay chúng ta đều chia sẻ mọi chuyện với nhau, không phải sao?” Cảnh Thần rất miễn cảm với tất cả của Phong Tế, biết rằng anh đã không sao, nhưng cô vẫn chưa biết nguyên nhân khiến anh trở nên thất thường.

“Hôm nay Lan Lăng đến công ty tìm anh.”

Giọng điệu anh rất bình thản, lại khiến sắc mặt Cảnh Thần không tốt lắm. Nói thế nghĩa là cô đoán sai rồi, Lan Lăng có sức ảnh hưởng rất lớn tới Phong Tế?

“Kiếp trước anh biết có người vì lợi ích mà lục thân không nhận, nhưng ít ra xung quanh chúng ta không có người như vậy. Không ngờ kiếp này lại gặp, còn gặp nhiều nữa chứ.” Phong Tế cười khổ nói.

“Lan Lăng lại làm gì?” Giọng điệu Cảnh Thần rất nguy hiểm, tuy cô biết Phong Tế có năng lực xử lý tốt chuyện này, nhưng anh là chồng cô, tất nhiên cô muốn bảo vệ anh. Nếu Lan Lăng làm chuyện gì quá đáng, cô sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Lan Lăng chỉ là mẹ thân thể hiện tại của Phong Tế, nếu không thấy rõ hiện thực, thì Cảnh Thần không ngại giúp bà ta một tay. Cho dù cuối cùng Phong Hồng Thịnh sẽ vì chuyện đó mà đau lòng, nhưng xưa nay cô không phải thánh mẫu, cô rất ích kỷ, cô chỉ muốn bảo vệ người quan trọng của mình.

“Bà ta có thể làm gì?” Phong Tế cúi đầu hôn trán cô, “Hôm nay bà ấy tìm anh, hi vọng anh có thể hợp tác với hai đứa con của bà ấy, giành quyền thừa kế Phong gia. Kỳ thật bà ấy chỉ muốn lợi dụng anh, dù sao anh cũng sẽ không giúp bà ta, nên anh cũng sẽ không để ý. Chẳng qua...”

Phong Tế rũ đôi mắt thoáng qua tia sắc bén, anh đã mặc kệ Lan Lăng rất nhiều lần, nếu bà ta còn tiếp tục nữa...

“Anh không cho phép mình bị lợi dụng, bởi người cha trên danh nghĩa của anh cũng bị bà ta kéo về phía mình. Anh đã rời khỏi nhà họ Phong, đối với việc tranh chấp làm người thừa kế cũng chẳng có hứng thú, nếu bọn họ cố tình kéo anh vào cuộc, thì dù có làm ông nội đau lòng, anh cũng sẽ ra tay.”

Khóe môi mang theo vài phần nguy hiểm, Phong Tế nói tiếp, “Hai người anh kia của anh nếu vẫn cho rằng anh là kẻ dễ lợi dụng, thì sai hoàn toàn rồi. Mặc dù anh không phải người thủ đoạn độc ác, nhưng thời điểm nên ra tay anh cũng sẽ không do dự.”

Nói thế lần này không chỉ có Lan Lăng, mà còn có Phong Lăng và hai người anh kia ra tay. Cảnh Thần tựa vào lòng anh nghĩ, cô luôn cho rằng những người này không ảnh hưởng anh nhiều, có điều Phong Tế thực sự không muốn nói thì thôi.

Giữa hai người tuy không có bí mật, nhưng cô vẫn tôn trọng quyền riêng tư của anh. Nếu Phong Tế cảm thấy chuyện này không quan trọng, anh có thể xử lý tốt thì việc một người vợ như cô phải làm, là tín nhiệm anh.

“Được rồi, em không hỏi nữa, em sẽ chờ anh xử lý xong mọi chuyện, mới nói kết quả cho em nghe là được.”

“Ừ.”

Phong Tế ôm cô thật chặt, sự chăm sóc bao dung của cô vĩnh viễn khiến anh cảm thấy ấm áp. Hai người không có quan hệ huyết thống cũng có thể yêu nhau, bao dung nhau, vì sao người có quan hệ huyết thống lại vì quyền lợi và tiền tài mà phản bội người thân của mình?

Điều khiến anh hiềm khi hoang mang, không phải vì anh đau lòng, mà anh lo lắng cho Phong Hồng Thịnh. Việc Phong Lăng và Lan Lăng làm sao có thể qua mắt được người cơ trí như ông, con mình và con dâu tính kế mình như vậy, thậm chí muốn lật đổ mình, dù ông có kiên cường chẳng nữa, cũng sẽ khổ sở.

“Tiểu Thần, quả thật rất cảm ơn em.” Đột nhiên Phong Tế nói vậy.

“Hả?” Cảnh Thần rất đổi kinh ngạc, sao đột nhiên anh nói thế.

“Dù là kiếp trước hay kiếp này, em đều nuôi dạy các con rất tốt, tiền tài rất quan trọng, nhưng với các con, tình thân mới quan trọng nhất.” Phong Tế nói bên tai cô, “Rất cảm ơn em, tiểu Thần.”

Kiếp trước Phong Tế chưa bao giờ lo lắng điều này, anh chỉ biết bọn nhỏ rất ngoan ngoãn. Kiếp này trở thành một thành viên trong gia tộc lớn anh mới biết, hóa ra tiền tài có thể mê hoặc con người, khiến con người ta ngay cả người thân cũng mắc kẹt.

Phong Tế cũng biết kiếp trước, Cảnh Thần vì gia đình mà phải trả giá nhiều thế nào. Ít nhất ba đứa con đều yêu thương lẫn nhau, không có ý tưởng khác với tài sản trong nhà, chắc chắn cô đã tổn rất nhiều tâm huyết.

Kiếp trước lúc về già hai người rất hạnh phúc, ba đứa nhỏ trong nhà không vì tiền bạc mà lục đục, tất cả đều nhờ anh đã cưới được người vợ tốt.

“Nói những điều đó làm gì, đây không phải là điều em phải làm sao?” Cảnh Thần mỉm cười nói, “Kiếp này con chúng ta cũng sẽ không bị tiền tài mê hoặc, nếu thật sự cần tiền, thì phải dùng năng lực của mình để kiếm.”

Lúc còn trẻ có thể dựa vào cha mẹ, nhưng sau này chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhìn người ngồi trên chiếc ghế đối diện, Phong Tế rất ung dung, anh không ngờ người này lại đến tìm anh.

Sau khi thư kí bưng một ly cà phê vào lại ra ngoài, Phong Tế mới mở miệng, “Không biết Đường tiên sinh đến tìm tôi có chuyện gì?”

Đường Miện bưng cà phê lên uống một ngụm, mới nhìn anh đi thẳng vào vấn đề, bất đắc dĩ nói, “Phong tổng, tôi cũng không vòng vèo. Có lẽ lần này tôi tới rất đường đột nhưng vì Đường gia tôi không thể không tới.”

Lúc trước do Cảnh Hoằng Hi ra tay nên Đường Minh Húc mới tuyên bố người thừa kế nhà họ Đường là Đường Miện, có điều người ông ta coi trọng là đứa con trai út - Đường Dương.

Vài năm nay tuy đời sống riêng của hắn không thể chấp nhận nổi, song năng lực cá nhân lại không thể phủ nhận, do đó nhóm cổ đông trong công ty không vì việc hắn có khúc mắc tình cảm với hai chị em mà để hắn rời khỏi Đường thị, ngược lại rất coi trọng hắn.

Mà tất cả những điều này khiến Đường Miện cảm thấy áp lực, nếu hắn không có thân phận người thừa kế này, thì hắn cũng sẽ không ghét Đường Dương, bởi hắn tự biết năng lực của mình không bằng em trai.

Nhưng Đường Miện lại có thân phận người thừa kế, đồng thời vì một số nguyên nhân mà Đường Minh Húc không thể không giao một ít quyền lực cho Đường Dương, sao Đường Miện bằng lòng nhổ thức ăn trong miệng ra chứ.

Do đó từ con đường bí mật Đường Minh Húc thấy dư luận và thế cục hiện tại cũng không tồi, tính giao vị trí thừa kế Đường gia cho Đường Dương, Đường Miện không khỏi bất bình. Mấy năm nay tuy hắn chưa tạo ra nhiều của cải cho Đường thị và Đường gia, song ít nhất cũng không để Đường thị gặp rắc rối gì.

Thận trọng làm việc như vậy, cuối cùng lại nhận được kết quả thế kia, sao Đường Miện cam tâm

Mà Phong Tế - CEO tập đoàn Cảnh Phong, còn có Cảnh gia đều không ưa Đường Dương, cho nên Đường Miện mới trực tiếp tìm tới cửa.

Đường Miện biết năng lực của mình không đủ, nhưng nếu Đường Dương trở thành người thừa kế lại khiến hai tập đoàn Cảnh Phong và Cảnh thị bất mãn, có lẽ Đường Minh Húc cũng không dám dễ dàng bỏ cũ thay mới người thừa kế Đường gia như vậy.

“Đường gia?” Phong Tế rất tao nhã tựa lưng vào ghế, vẻ mặt khó lường nhìn Đường Miện, “Cảnh Phong chúng tôi không có hạng mục nào hợp tác với Đường thị cả, càng không có bất kỳ quan hệ gì với Đường gia, có phải Đường tiên sinh đi nhầm chỗ rồi không?”

Mím môi một lúc lâu, dưới cái nhìn soi mói đầy áp lực của Phong Tế, Đường Miện chậm rãi nói, “Nếu tôi nói ba tôi muốn bỏ cũ thay mới người thừa kế Đường thị thì sao? Mà người thừa kế mới chính là Đường Dương.”

30. Chương 30

Phong Tế nghe vậy lại cười, thâm tình lạnh nhạt nói, “Ông cụ nhà anh cuối cùng cũng không nhịn nổi? Tôi còn tưởng ông ấy muốn đổi người thừa kế từ mấy năm trước rồi, không ngờ ông ấy nhịn được tới bây giờ.”

“Phong tổng, chẳng lẽ anh muốn Đường Dương trở thành người thừa kế Đường gia sao?” Giọng Đường Miện cao vút hẳn, nếu Phong Tế không muốn can thiệp, thì vị trí của hắn chắc chắn sẽ không giữ nổi.

“Đường Miện tiên sinh, tôi có đồng ý hay không cũng không có quan hệ gì với việc này, đây là việc riêng của Đường gia, mà tôi, chỉ là người ngoài.”

Phong Tế không khỏi bật cười, quả thật người thừa kế Đường gia là ai không có quan hệ với tập đoàn Cảnh Phong, cho dù là Đường Dương thì tập đoàn Cảnh Phong cũng như Cảnh Thị sẽ không bao giờ hợp tác với Đường gia. Phong Tế không bao giờ lẫn lộn việc công và việc tư.

“Nhưng...” Sau một lúc rít cục Đường Miện nói, “Nhưng lúc trước không phải Cảnh tổng ra mặt đàm phán với cha tôi, yêu cầu không cho Đường Dương trở thành người thừa kế sao?”

Nheo mắt lại, cuối cùng anh cũng hiểu tại sao Đường Minh Húc dù có đắc tội với anh và Cảnh Hoảng Hi nhưng cũng muốn đổi người thừa kế rồi. Nếu Đường Miện trở thành người thừa kế tiếp theo của Đường gia, thì Đường gia chắc chắn sẽ lụi bại.

“Đường tiên sinh, anh có thể đi tìm Cảnh tổng.” Phong Tế mỉm cười nói, chẳng có chút phát hiện mình mang lại rắc rối cho cha vợ.

“Tôi đã gặp, nhưng Cảnh tổng không muốn gặp tôi. Ông ấy nói giờ Cảnh thị là do phụ nhân anh phụ trách, ông ấy không nhúng tay vào chuyện công ty nữa. Vả lại Cảnh thị và Đường thị không có hạng mục hợp tác nào, nên không thể xen vào nội bộ Đường thị.” Đường Miện nhỏ giọng giải thích.

Nghe xong Phong Tế thật sự muốn ôm mặt, quả thật bội phục mấy năm nay Đường gia vẫn chưa có dấu hiệu suy bại, chắc Đường Minh Húc tốn không ít tâm tư nhĩ. Nhưng chắc hiện tại ông ta không chống đỡ nổi nữa, nên lại muốn đổi người thừa kế.

Một gia tộc muốn đổi người thừa kế, nếu không có lý do chính đáng, thì sẽ vấp phải rất nhiều ý kiến trái chiều từ gia tộc. Mà dưới tình huống bây giờ, Đường gia thì làm ngược lại, không tiếc đắc tội với hai tập đoàn, cho dù những đánh giá của Đường Dương không tốt.

Đây có thể xem như lần đầu tiên Phong Tế tiếp xúc Đường Miện, trước đây lúc tập đoàn Cảnh Phong hợp tác với Đường thị, người phụ trách khi ấy là Đường Dương, Phong Tế còn chưa về Cảnh Phong. Sau đó Phong Tế về Cảnh Phong, người phụ trách Đường thị đổi thành Đường Miện, hai công ty không còn hợp tác với nhau nữa, nên tất nhiên Phong Tế cũng chưa có cơ hội tiếp xúc Đường Miện.

Giờ tiếp xúc rồi, lại khiến Phong Tế không biết nên làm sao cho phải, tên Đường Miện này không biết là thật sự như vậy, hay chỉ giả vờ. Dù sao đi nữa, Đường Miện cũng là con cháu nhà họ Đường, không đến mức thực sự vô dụng thế.

Đường Miện làm vậy là muốn xua tan nỗi nghi ngờ của Phong Tế, hay còn mục đích khác?

Bất quá, tất cả đều không liên quan đến anh, không phải sao.

Phong cười như không cười nhìn Đường Miện, vươn tay vuốt ly cà phê, “Đường tiên sinh, chốc nữa tôi còn cuộc họp, nếu không có chuyện gì khác...”

Cho dù ở mặt khác không tốt, nhưng ít nhất Đường Miện vẫn hiểu được ý đồ của Phong Tế, hắn đứng dậy nói, “Phong tổng còn việc phải xử lý, tôi xin đi trước. Nhưng lời tôi nói hi vọng Phong tổng cân nhắc thêm một chút.”

Phong Tế khẽ nhướn mày: “Đi thông thả, không tiễn.”

Sau khi lên xe ngồi, Đường Miện không nhịn được hít sâu một hơi. Rõ ràng Phong Tế cũng tầm tuổi hắn, nhưng lúc đối mặt với Phong Tế, hắn lại cảm thấy như đang ngồi trước mặt ba hắn vậy. Loại áp bức và uy thế này, chẳng giống người xấp xỉ tuổi hắn chút nào.

Khó trách Phong Tế chỉ hai bàn tay trắng, mới hơn ba mươi tuổi đã có tập đoàn đa quốc gia Cảnh Phong thế này, khó trách nhiều người đều hết sức tán thưởng anh, hắn hoàn toàn không thể sánh bằng Phong Tế.

Cười khổ một cái, Đường Miện khởi động xe. Hắn cũng không biết lần viếng thăm này có hữu dụng không, nhưng hắn biết biểu hiện của hắn trước mặt Phong Tế hơi ngu xuẩn, mà sự ngu xuẩn của hắn cũng không biết có thể khiến Phong Tế tín nhiệm hay không.

Lần này đánh cuộc hơi lớn, bất kể hắn, hay là Đường gia.

“Hôm nay Đường Miện đến Cảnh Phong tìm anh?” Cảnh Thần rất kinh ngạc, “Hình như hôm trước hắn có đến tìm ba, nhưng ba không gặp. Hắn cũng tìm em, nhưng gần đây em hơi bận nên thư kí không sắp xếp thời gian cho hắn.”

“Hắn thật sự xem chúng ta như cọng cỏ cứu mạng?” Phong Tế cười lạnh, “Chuyện Đường gia anh không muốn xen vào, Cảnh Thần em cũng đừng tham dự.”

“Anh tưởng em ngốc lắm à, lần trước vì không muốn gặp Đường Dương nên em mới nhờ ba đi tìm Đường Minh Húc, kết quả đã bỏ qua rất nhiều lợi ích.” Cảnh Thần rất quyến rũ liếc Phong Tế một cái, “Lần này ngược lại em muốn Đường gia loạn cả lên, như vậy chúng ta mới chia thêm một bát canh chứ, đúng không?”

“Tiểu Thần quả thật càng ngày càng giống con buôn rồi.” Phong Tế bật cười, anh không ngờ cô lại nghĩ xa thế.

“Ba em là con buôn, lại lấy con buôn nữa, đương nhiên em cũng trở thành con buôn rồi.” Cảnh Thần cười nói, “Lúc trước em không hiểu chuyện, làm Cảnh thị tổn thất, tuy không lớn, nhưng có cơ hội em vẫn muốn bù đắp một chút.”

“Đáng tiếc, tạm thời Đường gia vẫn chưa loạn.” Phong Tế đẩy thêm ý nói.

“Tại sao? Chẳng lẽ những điều Đường Miện nói đều là giả, đều gạt người?” Nghĩ đến Đường Miện trong miệng Phong Tế, Cảnh Thần không khỏi suy đoán như thế.

Phong Tế chưa tiếp xúc với Đường Miện, song Cảnh Thần từng tiếp xúc qua. Biểu hiện của Đường Miện ở trước mặt Phong Tế thật sự quá kém, điểm này không giống hắn. Dù cho năng lực của hắn không bằng Đường Dương, song cũng không kém vậy.

“Đường Minh Húc tung tin này ra chỉ muốn xem những người khác có phản ứng gì. Đây là một sách lược của ông ta, nếu phản ứng của mọi người không lý tưởng, thì ông ta không làm nữa. Vả lại điều chúng ta cần lo lắng là, đối với Đường Miện mà nói, vị trí người thừa kế của hắn quan trọng, hay Đường gia quan trọng hơn?” Phong Tế thản nhiên nói tiếp, “Hơn nữa, tiểu Thần à, em vẫn chưa phát hiện điểm quan trọng nào cả.”

“Cái gì?”

“Tại sao Đường Miện lại biết lúc trước hắn nhận được quyền thừa kế là do ba giao dịch với Đường Minh Húc, chuyện này không công bố ra ngoài mà. Nếu Đường Miện biết, thì có phải Đường Dương cũng biết không? Do đó những việc hắn làm trong mấy năm gần đây chẳng phải muốn chúng ta lơ là ư?” Phong Tế chậm rãi phân tích cho Cảnh Thần biết, “Bất kể là Đường gia, hay Đường Dương, Đường Miện, thậm chí Đường Minh Húc - ba bọn họ, đều có vai trò không đơn giản.”

“Năm xưa Đường Dương cài tay chân vào Cảnh thị, Đường Minh Húc thật sự không biết sao? Đứng giữa lợi ích của Đường gia và tình nghĩa bạn bè của ông ta với ba, ông ta đã sớm lựa chọn rồi, nói không chừng lúc trước Đường Dương theo đuổi con gái Cảnh gia, không chỉ là ý của bản thân hắn, mà còn có Đường Minh Húc giúp đỡ phía sau.”

“Tế, đừng nói nữa được không?” Cảnh Thần rúc vào lòng Phong Tế, không khỏi rung mình, “Nghe anh nói vậy em thấy đáng sợ quá. Nếu thế thì còn tin tưởng ai được?” Cô cười khổ nói tiếp, “Vì lợi ích, cái gì cũng có thể bán đứng sao?”

“Tiểu Thần, không phải ai cũng vậy.” Phong Tế ôm chặt Cảnh Thần, dùng giọng trầm thấp an ủi cô, “Bất kể kiếp trước hay kiếp này chúng ta đều gặp rất nhiều người, mà những người này đều thuộc các loại khác nhau, có người quen biết chúng ta, cũng có người chúng ta chỉ gặp thoáng qua. Nhiều người thế kia đương nhiên cũng có nhiều tính cách. Có tham tiền, cũng có không màng danh lợi, chẳng qua kẻ trước gặp nhiều thôi. Điều chúng ta phải làm chính là giữ vững nguyên tắc của mình, bảo vệ bản thân cho tốt mà.”

“...”

“Tiểu Thần, sao không nói gì nữa?”

“Không, đột nhiên em phát hiện anh nên đi làm giáo viên, dạy triết học biện chứng ấy.”

“Nghịch ngợm!” Anh cúi đầu cọ cọ đỉnh đầu cô, “Giờ chúng ta không cần làm gì cả, chỉ ngồi xem Đường gia chuẩn bị diễn vở gì là được.”

Sau khi trầm mặc Cảnh Thần mới hỏi, “Tế, Đường Miện trở thành người thừa kế Đường gia nhiều năm như vậy, tình huống cụ thể của Đường gia anh có biết không?”

“Lúc trước vì giao dịch của ba và Đường Minh Húc mà Cảnh thị hợp tác với Đường thị, nên anh mới chú ý Đường thị một chút, về sau...” Phong Tế nhún vai, “Không hợp tác tiếp anh cũng không chú ý nữa, có điều nghe nói tình huống cũng không tốt hơn trước kia lắm, song không ảnh hưởng tới căn cơ, cùng lắm lợi nhuận hai năm không cao thôi.”

“Haizz... phức tạp ghê.” Cảnh Thần lắc đầu nói, “Em phát hiện mình không thích hợp làm con buôn, cho dù em hiểu những phiền toái này đây nhưng không muốn bản thân đối mặt. Không nói nữa, ngủ thôi.” Nói xong cô khẽ đẩy Phong Tế ra, rời khỏi vòng ôm của anh, trực tiếp ngã xuống giường.

Phong Tế cúi đầu cười một tiếng, cũng theo đó nằm xuống lại ôm vợ vào lòng.

Tiểu Thần của anh vẫn không quen những người kinh doanh đấu đá với nhau, cho dù cô đã có thể thành thực xử lý những chuyện phiền toái rất tốt.

Mặc kệ Đường gia có âm mưu gì, anh cũng không cho bọn họ được như ý.

Anh sẽ bảo vệ vợ con và hạnh phúc của bọn họ.

Đường Dương một mình ngồi trên ban công, tàn thuốc trong tay khiến hắn bị bỏng, hắn mới hồi phục tinh thần. Sau khi dúi đầu thuốc vào gạt tàn, hắn lại lặng lẽ đốt thêm một điếu khác, không hút, làm thế để làn khói xanh trong tay hắn nhẹ nhàng bay.

Như vậy sẽ khiến hắn càng bình tĩnh hơn.

“Sao còn không ngủ, anh?” Một giọng nói dịu dàng mang theo ngọt ngào vang lên, một chiếc áo khoác khoác lên người Đường Dương, “Có việc phiền lòng à, có thể nói em nghe không? Cho dù em không thể giúp anh về việc gì nhưng em vẫn có thể lắng nghe.”

Đường Dương dập điếu thuốc trên tay, ôm người phụ nữ vào lòng để cô ta ngồi trên đùi mình.

“Tức nhi.” Hắn vùi đầu vào vai cô ta ngửi mùi sữa tắm trên người cô ta.

“Dạ.” Bạch Tước Vũ đáp, rất thương tiếc ôm lấy đầu Đường Dương.

“Cứ theo anh như vậy, em hài lòng sao?”

Bạch Tuyết Vũ cười khỏ, vì Đường Dương không nhìn thấy, nên trong mắt cô ta thoáng qua vẻ bi thương. Nếu cô ta có thể lựa chọn, thì sao lại cô ta bằng lòng trở thành tình nhân của đàn ông chứ, hướng chỉ người đàn ông đó còn là anh rể của cô ta. Đáng tiếc, đã bước trên con đường này, cô ta cũng chỉ có thể đi tiếp.

31. Chương 31

“Anh rể, nếu em nói em vui vẻ, thì đúng là gạt người.” Vẻ mặt Bạch Tuyết Vũ rất đau thương, khiến cô ta có vẻ nhu nhược lại xinh đẹp một cách kì lạ, làm Đường Dương rung động ôm cô ta thật chặt.

Bạch Tuyết Vũ nhìn Đường Dương, ánh mắt cô ta mang theo sự miễn mộ và quyết tuyệt, “Nhưng không như vậy thì em sẽ không thể ở bên anh rể, không phải sao? Anh rể là của chị, kết quả em lại yêu anh rể.”

Đường Dương ôm cô ta về phòng, làm chuyện người yêu nhau thích làm nhất.

Thật ra hai chị em Bạch gia có tình cảm gì với hần, Đường Dương rất rõ ràng. Nhưng trong khoảng thời gian này hần không tiện ra ngoài tìm phụ nữ, nếu không hai người phụ nữ này sao có thể giữ được hần.

Chỉ mong hai người phụ nữ này đừng tự cho mình là đúng, nếu làm hỏng chuyện lớn của hần và Đường gia, thì đừng trách hần tàn nhẫn. Cho dù Bạch Yến Vũ sinh hai đứa con cho hần, cũng không thể thay đổi được gì, so với lợi ích gia tộc, đứa nhỏ không là gì cả.

Nhìn cô gái tóc vàng có cái bụng vượt mặt, đang liêu mạng ăn, Cảnh Thần cảm thấy gân xanh trên trán nổi lên.

Cô gái này không biết mình đang mang thai 7 tháng à, còn dám ngồi máy bay, còn bay chuyến quốc tế! Coi như khoang hạng nhất, nhưng bụng to thế kia ngồi máy bay mười mấy tiếng cũng sẽ khó chịu!

“Catherine, cậu gọi điện cho Eide chưa?” Giơ tay đỡ trán, Cảnh Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Catherine đang ăn rất vui vẻ ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Thần, vẻ mặt phẫn nộ, “Mình không gọi cho hần đâu, mình mang thai vất vả vậy hần lại ở bên ngoài ăn chơi đàm tiếu! Do đó mình mới lấy visa bay đi tìm cậu. Lấy quan hệ của chúng ta, cậu sẽ thu nhận mình đúng không?”

Hai người chơi với nhau nhiều năm, rốt cuộc Catherine cũng học được tên tiếng Trung của cô, không gọi tên tiếng anh nữa.

“Cho dù không nói cho Eide cậu ở đâu, cũng phải báo bình an chứ?” Cảnh Thần cảm thấy so với Catherine, thì cô tuyệt đối là cô vợ không để Phong Tề đau đầu quá mức.

Eide đáng thương thật, cưới phải cô vợ tùy hứng ôm bụng bầu chạy loạn, bất chấp an toàn của bản thân.

Hơn nữa Cảnh Thần nghĩ lần này nhất định do Catherine chuyện bé xé to. Tuy cô không thân với Eide lắm, song cô biết Eide là một người đàn ông có trách nhiệm, cho dù hần quá đáng cũng không chọn thời điểm vợ mang thai mà làm ra chuyện gì. Huống chi, Eide cực kỳ yêu Catherine.

Thấy Catherine chỉ lo hung hăng ăn mà mặc xác cô, Cảnh Thần cũng không thêm để ý tiếp tục nói, “Thực sự do Eide gây chuyện, hay sau khi cậu ghen bậy ghen bạ xong xấu hổ, nên chạy tới chỗ mình trốn.”

Phát hiện thân thể Catherine cứng đờ, Cảnh Thần mỉm cười: “Catherine, có một số việc đừng làm quá. Tình cảm vợ chồng cũng cần kinh doanh, không ai có thể cứ cho đi mãi. Vợ chồng nếu không bao dung thì không thể bền lâu.”

“Mình biết.” Rốt cuộc Catherine cũng buông đồ ăn trong tay xuống, nhìn Cảnh Thần, “Thật ra mình biết Eide không làm chuyện đó, nhưng mình không khống chế được tính tình mình. Nên mình mới chọn rời đi. Kỳ thật trong thời điểm này mình càng muốn người bên cạnh mình là Eide, nhưng mình không thể khống chế nổi cơn tức giận, do đó tạm thời rời đi có vẻ tốt hơn.”

Cảnh Thần nhướng mày nói, “Catherine, cậu không định ở lại đây chứ, chồng cậu Eide mới là người phải gánh sự tức giận của cậu, chứ không phải mình. Hơn nữa mình rất bận, về nhà còn phải chăm sóc ba cục cưng, không có thời gian chăm sóc bà bầu như cậu đâu.”

“Thần, cậu chẳng đáng yêu chút nào.” Catherine mếu máo nói, sau đó thở dài, vẻ mặt nghiêm túc hẳn, “Tuy mình không nói với Eide là đến thành phố Hải Thiên, nhưng anh ấy cũng có thể đoán được. Trước khi sinh con, mình không muốn về Mỹ đâu.”

“Sao vậy?” Cảnh Thần quan tâm hỏi, lẽ nào lần này Catherine đến đây vì nguyên nhân khác.

“Cậu cũng biết Eide có mấy anh em, còn có thể vì cái gì, không phải vì gia sản sao. Ba Eide còn sống sờ sờ, mà cả gia đình đã bắt đầu tranh đấu gay gắt. May mà nhà mình chỉ có mình là con một, nếu không, mình không chịu nổi.” Về mặt Catherine mang theo sự thốn thức và khinh thường, “Nếu mình ở nhà sẽ liên tục có phiền toái, nhất là mấy người kia biết vợ Eide là bạn thân của vợ boss tập đoàn Cảnh Phong.”

“...”

Do đó đây mới là nguyên nhân Catherine tới ở nhờ chỗ cô sao, vì cô là vợ Phong Tế? Đây là nằm cũng trúng đạn mà!

Nhưng chắc không liên quan tới nước Mỹ xa xôi kia nhỉ?

Vừa mới thiếu chút nữa bị cuốn vào cuộc chiến người thừa kế nhà họ Đường, Cảnh Thần rất đau đầu. Thật không biết tiền có gì tốt, toàn thế giới đều vì gia sản mà gây mâu thuẫn cả gia tộc, bất kể trong nước hay nước ngoài. Vì thế ở phương diện này, toàn nhân loại đều giống nhau sao?!

“Nhà mình rất hoan nghênh cậu ở lại, nhưng dù gì thói quen sinh hoạt khác biệt khá lớn, tốt nhất cậu hãy gọi cho Eide, bảo hắn đến thành phố Hải Thiên với cậu sẽ tốt hơn. Mang thai rất cực khổ, hơn nữa cậu lại sắp sinh.” Cảnh Thần nói, “Vì đến sân bay đón cậu mà mình phải hoãn một hội nghị quan trọng, giờ cậu cứ tùy tiện đi, mình mau chóng về công ty đây, có yêu cầu gì cậu trực tiếp nói với quản gia là được.”

Catherine phất tay, “Yên tâm, với quan hệ giữa cậu và mình, mình sẽ không khách sáo đâu.”

Đây là sự khác biệt giữa người Trung Quốc và người Mỹ, bọn họ sẽ không nói những lời xã giao.

Rời khỏi biệt thự, Cảnh Thần thở dài một tiếng.

Sau khi mang thai, Cảnh Thần và Phong Tế chuyển đến biệt thự Cảnh gia, đến giờ vẫn chưa dọn đi, hai người bọn họ cũng không chăm sóc nổi ba đứa nhỏ. Mà Phạm Niệm Chân thì sợ bảo mẫu không chăm sóc tốt cháu mình, nên kế hoạch hưởng tuần trăng mật N lần của Phạm Niệm Chân và Cảnh Hoàng Hi đành hoãn lại, vì ba đứa nhỏ.

Ngồi trên xe Cảnh Thần gọi điện báo Phong Tế biết việc Catherine đến, dù sao việc này không liên tới Đường gia, song chuẩn bị một chút vẫn tốt hơn.

Gần đây thành phố Hải Thiên luôn có cảm giác sắp xảy ra phong ba, mà kẻ gây nên tất cả đương nhiên chính là Đường gia.

Tuy Đường gia không tính là gia tộc giàu có, nhưng ở thành phố Hải Thiên cũng xếp vào gia tộc loại hai, hiện nay chuyện đối người thừa kế đã làm xôn xao cả thành phố. Dù sao giữa các gia tộc không phải quan hệ thông gia thì cũng là hợp tác, ảnh hưởng của việc đối người thừa kế chẳng phải dễ giải quyết.

Cũng may Đường Minh Húc chỉ mới thả tin đồn thử nghiệm mà thôi, chẳng qua tình hình của thử nghiệm khiến ông ta tạm thời không dám có hành động. Nếu sơ sẩy một chút, thì rất có thể Đường gia sẽ vạn kiếp bất phục, từ nay về sau trở thành một đoạn lịch sử trong giới thượng lưu.

“Tiểu Thần, yên tâm đi, không cần lo nghĩ nhiều vậy, Đường Dương và Đường gia anh đã bảo Nhan Tứ phái người giám sát. Về phần Catherine, em cũng không cần can thiệp vào. Anh vừa nhận được điện thoại của Eide nhờ chúng ta chăm sóc Catherine vài ngày, chờ cậu ta xử lý xong chuyện nhà, sẽ đến thành phố Hải Thiên chăm sóc Catherine.”

“Vâng, em biết rồi ạ.” Nghe Phong Tế nói xong, tâm tình cô tốt lên rất nhiều. Tuy nói cô tin Eide, nhưng trên thực tế cô vẫn để tâm, giờ nghe nói Eide đã gọi điện, cô cũng hoàn toàn yên lòng rồi.

“Nhưng Catherine và Eide đều là người Mỹ, thói quen ăn uống khác chúng ta mà. Mời hai đầu bếp làm món Tây về mới được. Tề, nhiệm vụ quan trọng này giao cho anh, không có vấn đề gì chứ?”

“Không thành vấn đề, thưa nữ vương bề hạ, kỹ sư của người sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.”

Lời nói của Phong Tế khiến Cảnh Thần khẽ cười, “Được rồi, em còn phải về công ty họp. Anh yêu, tối nay gặp.”

“Được, buổi tối về nhà em sẽ phát hiện đầu bếp em cần đã đến. Đ đường cẩn thận nhé, tiểu Thần. Còn nữa, anh yêu em.”

“Vâng, em cũng yêu anh. Em cúp máy đây, bye bye.”

“Được, bye bye.”

Cảnh Thần cúp máy xong, trong lúc cô và Phong Tế nói chuyện điện thoại, cô luôn là người cúp máy trước. Cảnh Thần rất thích thói quen này, cũng rất thích sự săn sóc của Phong Tế, vì bị bên kia cúp máy, trong lòng sẽ có cảm giác hơi mất mát.

Sau khi đến Cảnh thị, Cảnh Thần chủ trì hội nghị hàng tháng của công ty phê duyệt các bảng báo cáo, cũng kiểm tra tất cả bản kế hoạch và sắp xếp tháng sau của công ty. Chờ giải quyết xong, cô mới phát hiện sắc trời đã tối, khó trách cô thấy đói bụng.

Cảnh Thần chuẩn bị rời công ty về nhà, sau khi đứng dậy đuổi người, bèn bắt đầu thu dọn bàn làm việc. Lúc này cửa phòng làm việc bị gõ. Rõ ràng người tới rất lễ phép, cửa bị gõ không nhanh không chậm, khiến Cảnh Thần không nhịn được bật cười.

“Mời vào.”

Quả nhiên như Cảnh Thần dự đoán, Phong Tế đi vào cầm theo một hộp giữ nhiệt, anh quơ quơ đồ trên tay, đến sofa bên cạnh ngồi xuống.

“Mau tới ăn nè, em bận đến mức quên hết thời gian.” Phong Tế mở hộp giữ nhiệt, bày từng món tinh xảo bên trong lên bàn, chiếm không ít vị trí trên bàn trà.

Cảnh Thần ngưỡng ngung cười cười, đi đến ngồi xuống nhận đĩa từ tay Phong Tế, sau khi tùy tiện ăn vài miếng mới lên tiếng: “Vốn dĩ đầu tháng là thời gian bận rộn nhất, kết quả lại nhận được điện thoại của Catherine bảo cô ấy đã đến sân bay, nên chỉ có thể tạm thời hoãn công việc lại. Kết quả sau khi trở về, liên tục bận đến quên hết tất cả.”

Tuy nói lễ nghi cơ bản trên bàn ăn là không được nói chuyện, nhưng chỗ này chỉ có hai vợ chồng thân mật nhất, do đó chút lễ nghi kia không cần quá chú ý. Hơn nữa, lúc ăn cơm mà nói chuyện phiếm cũng là thời gian tốt nhất rút ngắn quan hệ của mọi người, vợ chồng đương nhiên cũng vậy.

“Đến giờ em nên về mà vẫn chưa thấy em về, anh biết ngay em quên hết thời gian rồi, nên nhanh chóng đem cơm tình yêu đến cho em.” Phong Tế rút khăn giấy rất tự nhiên lau khóe miệng dính nước canh cho cô, “Catherine và ba đứa nhỏ rất tốt, vì vậy giờ Cảnh Thần nên ăn cơm thật ngon, sau đó chúng ta lại đi hóng gió một chút mới về nhà.”

Cảnh Thần nhướn đôi mày xinh đẹp với Phong Tế, “Sao hôm nay đột nhiên muốn đưa em đi hóng gió thế?”

“Tiểu Thần yêu dấu, cho dù là vợ chồng, thỉnh thoảng cũng cần lãng mạn một chút.” Phong Tế cười đáp lời.

32. Chương 32

Cho dù là giữa hè, ban đêm ở bờ biển vẫn có vài phần mát lạnh. Sau khi khoác âu phục lên người Cảnh Thần, Phong Tế cũng cởi giày, vén ống quần, rất thản nhiên ngồi bên cạnh cô, sóng biển nhấp nhô như đang

hôn chân anh.

Cảnh Thần tựa vào vai Phong Tế, ngắm đường chân trời nơi xa, nước biển xanh biếc cứ như vậy gợn sóng, từng tiếng sóng vỗ truyền đến, khiến người ta muốn ngủ tại chỗ. Cô từ từ nhắm mắt, nét mặt mang theo vẻ nguy hiểm mê người.

“Tế, anh nói đi, rốt cục đã có chuyện gì?”

Phong Tế nắm những ngón tay mảnh khảnh của Cảnh Thần, đầu ngón tay hai người tiếp xúc nhau một cách mập mờ: “Tiểu Thần, em chắc chắn anh có chuyện muốn nói với em sao? Chẳng lẽ chúng ta thực sự không thể đến bờ biển ngồi một chút, lẽ nào trong mắt em, người làm chồng như anh chẳng biết chút lãng mạn nào?”

Cảnh Thần khẽ cười, “Tế không phải không biết lãng mạn, mà vì chúng ta đã làm hết tất cả chuyện lãng mạn nhất rồi, do đó... kiếp này, cái gọi là hoa tươi, sâm banh, pháo hoa, trong mắt em cũng không sánh bằng việc hai người sống bình thản với nhau.”

Lãng mạn chỉ là nhất thời, cuộc sống mới là cả đời.

Cho tới bây giờ cô biết mình không phải một cô gái nhỏ quá mức cảm tính, Cảnh Thần luôn rất rõ điểm này. Mà Phong Tế, chẳng phải cũng thích điểm này ở cô sao? Nếu không hai người làm sao chỉ sống nương tựa vào nhau vượt qua thời kì chiến tranh chứ. Cảnh Thần không phải cây tơ hồng, mà là cây bông gòn, cây bông gòn chỉ thuộc về Phong Tế.

Phong Tế đưa tay thả búi tóc sau đầu của Cảnh Thần ra.

Ngắm những sợi tóc như thác nước của cô, dưới cơn gió biển hây hây có vài sợi bay lên, phong tình trong nháy mắt ấy khiến Phong Tế nhìn hơi mê mẩn.

Phong Tế nhẹ nhàng cầm một lọn tóc đen đặt lên môi hôn khẽ, hương hoa nhàn nhạt từ sợi tóc tỏa ra, quanh quẩn trong mũi anh, càng khắc sâu vào lòng anh.

“Tiểu Thần, ngoại trừ em, không ai có thể hiểu anh như vậy.” Phong Tế ôm Cảnh Thần để cô tựa vào ngực mình: “Có một số việc anh không muốn cho Catherine biết, dù sao hiện tại cô ấy cũng là phụ nữ có thai.”

“Eide đã nói gì với anh?” Nếu không muốn Catherine biết, thì chắc chắn có liên quan đến nhà Eide. Bất quá việc này khiến Phong Tế để ý vậy, nhất định không chỉ là việc tranh chấp gia tộc đơn giản. Có lẽ còn liên quan đến thành phố Hải Thiên.

“Tiểu Thần, em cảm thấy sao?” Phong Tế thản nhiên cười hỏi, muốn biết xem hai người có ăn ý cỡ nào.

Thở dài một tiếng, Cảnh Thần sâu kín nói, “:ai có quan hệ với Đường gia đúng không?”

Có thể làm Phong Tế để ý thế, ngoài Đường gia thì còn có thể ai. Mà sự chú ý của anh dành cho Đường gia, ngoại trừ sự kiện người thừa kế Đường gia mới có thể khiến giới thượng lưu phân chia lại lợi ích, thì nguyên nhân càng quan trọng hơn là vì Đường Dương từng có quan hệ với khối thân thể này.

Tuy Phong Tế chưa ra tay chia vào Đường Dương và Đường gia đã làm quá nhiều chuyện, song người hẹp hòi như anh vẫn nhớ kỹ. Bởi vì bây giờ Cảnh Thần cũng không phải như trước đây dính hôn với gã Đường Dương kia, do đó anh chỉ để hai người giải trừ hôn ước, thuận tiện cho Đường Dương và ‘tình yêu đích thật’ của hắn - Bạch Yến Vũ kết hôn mà thôi.

Nhưng đây cũng do Phong Tế cảm tạ trời xanh đã mang Cảnh Thần trở lại bên cạnh anh, nên chưa đuổi tận giết tuyệt, chỉ đạt được kết quả anh muốn là được.

Chuyện Đường Dương mơ ước Cảnh thị, Cảnh Hoảng Hi đã xử lý. Dù sao chẳng nữa Phong Tế cũng chỉ là tiểu bối, không thể vượt quyền. Song trên thực tế Phong Tế nhỏ mọn luôn nhớ kỹ Đường Dương, cho dù anh và Cảnh Thần từng nói con người đó không còn liên quan tới hai người nữa, chỉ là người xa lạ, bất quá không lừa được bản thân và Cảnh Thần.

Thật ra Phong Tế vẫn rất quan tâm trò hề người thừa kế của nhà họ Đường, Cảnh Thần tin anh chắc chắn sẽ không phải người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mà là người bỏ đá xuống giếng, muốn chia lợi ích đến cùng.

Đột nhiên Catherine đến làm Cảnh Thần hơi bất ngờ, nhưng cũng mơ hồ nhận ra điều gì đó. Dù sao Eide có một ông anh cả, hình như cưới cô gái Trung Quốc làm vợ, mà cô gái đó, hình như cũng họ Đường.

“Tiểu Thần đoán không sai.” Khóe môi Phong Tế nhếch lên tia trào phúng, “Đường gia muốn mượn nhà Eide và công ty Cảnh Phong bên Mỹ hồng thiết lập quan hệ, cũng chẳng biết đây là chủ ý của Đường Dương, hay Đường Minh Húc nữa.”

“...” Cảnh Thần cảm thấy không còn gì để nói, lúc trước cô có suy đoán như vậy, lại không nghĩ ra lý do Đường gia muốn làm thế, nên còn lo lắng có phải mình đoán sai không. Giờ Phong Tế đã nói vậy, còn có thể là giả sao.

“Tế, lý do Đường gia làm thế là gì?”

“Lý do? Ai biết được.” Phong Tế híp đôi mắt phượng hẹp dài, sau đó anh cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai cô, “Được rồi, tiểu Thần yêu dấu, hiếm khi chúng ta ra bờ biển lãng mạn một lần, đừng nói những chuyện khiến người ta phiền lòng nữa.”

“Tế, sẽ ngứa.” Cảnh Thần nhíu mày, cười né tránh. Hơi nóng Phong Tế thổi ra phả bên tai và sau tai nhạy cảm của cô, làm cô cảm thấy rất ngứa, trên người nổi lên một trận tê dại.

Hai người cười đùa một hồi, Phong Tế dùng khóe mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay trái, đột nhiên đặt ngón tay lên môi “Xuyt” một tiếng, cười nói, “Tiểu Thần, bắt đầu rồi.”

Vừa dứt lời chỉ nghe ‘phịch’ một tiếng, trên bãi biển xa xa, một chùm pháo hoa xinh đẹp nổ tung. Kèm theo tiếng ‘bụp bụp bụp’, nhiều đóa hoa nở rộ trên không trung, sau đó chậm rãi héo tàn.

Mấy phút sau, sau khi pháo hoa kết thúc, Phong Tế nói bên tai Cảnh Thần, “Kỷ niệm ngày kết hôn, tiểu Thần của anh.”

Kỷ niệm ngày kết hôn?!

Không phải còn thiếu hai tháng sao, giờ mới tháng bảy...

“Tế, anh còn nhớ à.” Vẻ mặt Cảnh Thần dịu dàng hẳn, trong mắt toàn là sự ngọt ngào và hồi ức.

“Anh vẫn nhớ chứ, chỉ là mấy năm trước không đúng dịp mà thôi.” Khóe miệng Phong Tế mang theo nụ cười mê người, trong đêm tối, giọng nói anh có vẻ càng thêm trầm thấp và ấm áp, “Tiểu Thần, em nói xem, bây giờ chúng ta gọi là hôn nhân gì? Năm mươi năm là hôn nhân vàng, năm mươi lăm năm là hôn nhân ngọc bích, sáu mươi năm và sáu mươi lăm năm là hôn nhân kim cương, kiếp trước chúng ta đã kết hôn bảy mươi sáu năm, nên gọi là hôn nhân gì? Kiếp này chúng ta còn phải ở bên nhau, đúng là tính không rõ lắm.”

“Cứ như vậy ở bên nhau, không tốt sao?”

“Sao có thể không tốt.” Phong Tế gắt gao ôm cô, đây là người vợ hai kiếp của anh, “Trong mười bốn năm không có em, anh sắp điên mất. Tiểu Thần, nếu em không xuất hiện, có lẽ anh đã điên rồi. Do đó ban đầu Bạch gia tổn thương em, anh cũng không đuổi tận giết tuyệt bọn họ.”

“Bởi nếu không phải do lần đó bị thương, thì có thể em sẽ không về bên anh. Cho nên tuy tức giận bọn họ đã tổn thương em, nhưng anh lại âm thầm cảm thấy may mắn bởi có thể được ôm em như thế lần nữa.”

“Tế, em biết.” Cảnh Thần cọ cọ trong lòng anh, như đang an ủi anh.

Sau sự việc ấy, mặc dù Bạch tiên sinh không tìm được công việc tương đối khá ổn định, song cũng sẽ tìm được việc làm, ít nhất muốn nuôi một đôi trai gái cũng không có việc gì khó. Chẳng qua, ai cũng không ngờ được, hai chị em Bạch gia đều quán lấy Đường Dương.

“Sự kiện đó không phải lỗi của anh, Tế à. Đó là lựa chọn của hai chị em họ, không liên quan đến người khác, càng không liên quan đến chúng ta. Bất kể nói thế nào, quyền lựa chọn luôn nằm trong tay họ không phải sao?” Cảnh Thần vươn tay vòng qua cổ Phong Tế, hôn lên môi anh một cái trấn an.

Phong Tế giữ lấy đôi môi đỏ mọng của Cảnh Thần một cách tự nhiên, ôm eo cô hôn sâu hơn. Đến khi hai người tách ra lần nữa, đều nhẹ nhàng thở hổn hển.

“Tiểu Thần, anh không cảm thấy mình đã làm sai. Phong Tế khê hôn lên môi Cảnh Thần, từng chút một, dùng giọng nói khàn khàn nói, “Em biết anh mà, cho tới bây giờ chẳng phải người lương thiện gì. Mặc dù tay anh không dính máu, nhưng trên thương trường, người vì anh tan nhà nát cửa cũng không ít.”

“Anh chỉ hơi tiếc hận mà thôi. Đáng lẽ hai người phụ nữ đều có tiền đồ không tệ, nhưng vì không khống chế nổi dục vọng của mình, kết quả biến thành như vậy.”

Cho đến bây giờ Phong Tế cũng không cho rằng hai chị em Bạch gia đã làm gì sai, mỗi người đều có dục vọng, chẳng qua cách bọn họ dùng để thỏa mãn dục vọng của mình, anh không thể gạt bừa được. Có điều, bởi vì anh đã làm một số chuyện nên Bạch Tước Vũ mới chọn cuộc sống thế kia, anh vừa thương xót vừa lấy làm tiếc, song anh không cảm thấy mình làm sai.

Khoảng thời gian ấy, Bạch Tước Vũ không phải không sống nổi, chỉ là cuộc sống kham khổ một chút thôi. Nhưng đối mặt với đại học, mang một nửa hình thái xã hội này, cuối cùng cô ta vì lòng hư vinh của mình mà chấp nhận lời đề nghị của chị mình, cùng nhau quần lầy Đường Dương thu hoạch tiền tài, để cuộc sống càng thoải mái hơn.

Có lẽ khi Bạch Yến Vũ đề nghị với cô ta, cô ta vốn đã vui vẻ. Nếu chị tìm được người chồng tốt vậy, tại sao cô ta không thể? Hai người là chị em, mà Bạch Tước Vũ lại giống mẹ hơn, nên đương nhiên càng xinh đẹp.

Thứ chị cô ta có thể lấy được, tất nhiên cô ta cũng có thể có được!

“Đây là lựa chọn của bọn họ, Tế. Con người phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình, cho dù là trẻ con cũng thế.” Cảnh Thần thản nhiên nói.

Khi Bạch Yến Vũ biết Đường Dương có vị hôn thê, mà vẫn cấu kết làm bậy với hắn, cô ta đã bước trên con đường không có lối về. Sau này, cô ta lại đi nước cờ ly hôn với Đường Dương, không chỉ khiến cô ta ly hôn không thành, mà còn liên lụy hạnh phúc của em gái cô ta.

Bất quá, có lẽ em gái cô ta cũng không biết như vậy sẽ không hạnh phúc, bởi cô ta nhận được cuộc sống cô ta muốn, cô ta trải qua ngày tháng không lo cơm áo, có xe đưa đón, bạn học cùng phòng nhìn quần áo và mức tiêu dùng của cô ta đều phải hâm mộ.

Bạch Tước Vũ không cảm thấy mình mất đi cái gì, ngược lại có được thứ mình muốn, đồng thời còn cam tâm tình nguyện.

Nghe Cảnh Thần nói, hình như Phong Tế nghĩ đến điều gì đó, chợt nở nụ cười, “Trẻ con cũng phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình... Do đó em nói với ba đứa nhỏ, một ngày chỉ được ăn ba viên kẹo, nếu ăn thêm một viên thì ba ngày không thể ăn kẹo đấy! Con cái trước đó của chúng ta, có phải em cũng dạy thế này không?”

Vì thế bọn chúng mới biết bản thân cần gì, mới biết một khi chọn lựa, bọn chúng sẽ nhận được gì, lại mất đi cái gì.

“Đây là nguyên tắc làm người cơ bản. Em hi vọng các con có thể hiểu lẽ phải một chút, như vậy bọn chúng sẽ ít phải đi đường vòng, hiểu rõ một số chuyện hơn.”

33. Chương 33

“Tiểu Thần, em có biết anh cảm thấy mình rất may mắn khi có em làm vợ anh không?” Phong Tế dịu dàng mỉm cười nói.

Vì có Cảnh Thần, nên kiếp trước anh mới không cần lo lắng chuyện nhà, chỉ cần nghĩ cách cải thiện kinh tế gia đình. Về sau con cái cũng không vì chuyện phân chia tài sản mà dẫn đến những chuyện thương tâm, tất cả đều nhờ Cảnh Thần.

Kiếp trước cô không ra ngoài nhiều, song cô vẫn giáo dục các con rất tốt. Cho tới bây giờ cô cũng không để mình nhàm chán, luôn sắp xếp kín lịch cho mình. Cảnh Thần không phải bà nội trợ bình thường, cô không bao giờ từ bỏ việc học nên chưa bao giờ cô không theo kịp Phong Tế.

Cảnh Thần là bạn đời cùng tiến cùng lui với đối phương, chứ chẳng phải là con chim nhỏ cần bảo vệ trong lồng.

“Chồng yêu ơi, lời này em đã nghe anh nói nhiều lắm rồi đó.” Cảnh Thần thản nhiên tiếp nhận lời khen của anh, “Tế, em cũng cảm thấy rất may mắn khi có anh làm chồng.”

Nếu không có Phong Tế bao dung và tin tưởng, Cảnh Thần cũng không trở thành người phụ nữ mạnh mẽ. Kiếp trước, xã hội rất nghiêm khắc với phụ nữ, mà Cảnh Thần 16 tuổi đã lấy Phong Tế, nếu anh không khoan dung, thì Cảnh Thần chỉ có thể làm trạch nữ mà thôi.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Phong Tế đứng lên, sau đó đỡ cô dậy, “Em yêu, chúng ta về thôi, không còn sớm nữa. Giờ lãng mạn đã kết thúc, chúng ta nên trở về cuộc sống bình thường.”

“... Tế, em không thể không nói, đôi khi anh rất thích tạt nước lạnh cho người khác nha.” Cho dù cô không có khuynh hướng lãng mạn, nhưng nếu Phong Tế đã tạo ra lãng mạn, thì tại sao không cho nó một kết cục hoàn mỹ?

Giống như làm việc chỉ làm một nửa, khiến người ta cảm thấy nửa vời, rất khó chịu.

Phong Tế nở nụ cười, Cảnh Thần ném cho anh một cái nhìn xem thường, “Chồng yêu, anh vui lắm nhỉ!”

Phong Tế ôm cô đến bên xe: “Cảnh Thần, không phải em nói cuộc sống bình thường mới chân chính là cuộc sống của chúng ta sao?”

Do đó dù đã sống hai kiếp, thỉnh thoảng Phong Tế cũng không hiểu được suy nghĩ của phụ nữ. Đối với đàn ông, phụ nữ vĩnh viễn là sinh vật không thể hiểu nổi.

Khi tan làm về đến nhà, Cảnh Thần phát hiện một đôi vợ chồng nhiệt tình ôm hôn chiếm cứ phòng khách nhà mình, đồng thời không thèm để ý bị người khác nhìn thấy bọn họ thân mật, làm chủ nhà như cô nên có phản ứng gì?

Hai kiếp đều là người phụ nữ phương Đông sống khá nội tâm, cô thật sự cho rằng mình đi nhầm chỗ. Cho dù đã ở Mỹ 3 năm, cô vẫn không tiếp nhận nổi cách bày tỏ tình cảm cuồng nhiệt, phóng khoáng như thế.

Sờ sờ mũi, Cảnh Thần xoay người vào phòng bếp, cô nên đi uống chút nước trước rồi trở lại nói chuyện phiếm với đôi vợ chồng cực kỳ nhiệt tình này.

Có điều Eide nhiệt tình quá mức, cuối cùng nhịn không được muốn lau súng cướp cò, nhưng giờ Catherine lại bất tiện. Trong lòng Cảnh Thần tà ác nghĩ, ai bảo hai vợ chồng nhà này làm cô kinh sợ chi.

May mà ba đứa nhóc kia không nhìn thấy màn biểu diễn kịch tình đó, nếu không sẽ rất phiền toái.

Phòng bếp tạm thời chẳng có ai, khiến Cảnh Thần không khỏi nhíu mày, bây giờ không phải thời gian chuẩn bị bữa tối sao? Mặc dù hơi nghi hoặc, song cô cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp mở tủ lạnh lấy một chai nước khoáng, vặn nắp rót ra ly thủy tinh uống.

Thời tiết nóng bức như vậy, uống nước đá là lựa chọn tốt nhất!

Đang muốn ngửa cổ một hơi uống cạn nước trong ly, một bàn tay với các khớp xương rõ rệt nắm chặt cái ly, ngăn cản Cảnh Thần thực hiện bước tiếp theo.

“Tiểu Thần, đừng uống nước đá quá nhiều, em không sợ hai ngày tới sẽ đau bụng sao?” Giọng Phong Tế vang bên tai cô, sau đó cô chỉ có thể tro mắt nhìn Phong Tế tiếp nhận ly nước trong tay, uống cạn toàn bộ.

“Uống cái này.” Sau khi uống hết ly nước đá, Phong Tế lại rót ly nước sôi để nguội đưa cho cô.

Cảnh Thần u oán nhìn anh, sau đó ôm ly nước uống. Cô biết Phong Tế vì muốn tốt cho cô, hai ba ngày nữa là kỳ sinh lý của cô, hiện tại uống nước đá rất khoan khoái, có điều đến lúc đó chắc chắn bụng sẽ khó chịu.

Cảnh Thần thoáng rối rắm, cô nên vui vì chồng mình hiểu rõ thân thể mình như vậy, hay không vui do anh quan tâm mình tới thế?

“Bị hai người trên sofa đuổi vào phòng bếp à.” Phong Tế mặc âu phục màu bạc, hai tay khoanh trước ngực tùy ý tựa vào bàn, lại không ngờ trông rất hài hòa, không chút nào lộ vẻ bất ngờ.

“Vâng, còn có chút không chấp nhận nổi.” Trong quan niệm của Cảnh Thần, chuyện tương đối thân mật nên diễn ra trong phòng mình, hoặc những nơi không ai nhìn thấy, dù sao chuyện này coi như khá riêng tư.

Đưa tay vén sợi tóc ngay gò má của cô ra sau tai, Phong Tế nói: “Về phòng đổi quần áo một chút, chốc nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Cảnh Thần gật đầu, thảo nào trong nhà bếp không nhóm lửa, “Làm tiệc đón tiếp Eide hở? Ba mẹ và mấy đứa nhóc kia cũng đi ư?”

“Hồi chiều anh ra sân bay đón Eide, sau khi về nhà, ba mẹ liền dẫn bọn trẻ ra ngoài, nói rằng tạm thời muốn ra ngoài du lịch một thời gian, giờ trong nhà có một đôi vợ chồng nhiệt tình như lửa, không tốt cho việc giáo dục trẻ nhỏ.” Phong Tế khẽ cười hai tiếng nói.

Do đó, người làm mẹ như cô là người cuối cùng mới biết?!

Nhượng mảy nhìn Phong Tế, Cảnh Thần muốn anh giải thích đằng hoàng với cô.

“Hồi chiều không phải em đang họp sao?” Phong Tế nắm tay cô từ một cửa khác đi ra, đến phòng ngủ của hai người, “Do đó anh nói với ba mẹ, chờ em trở về anh mới nói lại với em, tạm thời không quấy rầy em.”

“Tế, giờ để ba mẹ và các con cùng nhau du lịch liệu có ổn không?” Cảnh Thần nhú mảy, hơi bất an hỏi.

“Yên tâm, không có việc gì đâu.” Nghe Cảnh Thần thuật lại nội dung phim, đương nhiên Phong Tế biết cô đang nghĩ gì.

Trong nguyên tác, vợ chồng Cảnh Hoằng Hi chết vì tai nạn xe, tuy bắt được người gây tai nạn, do say rượu lái xe gây nên, song thực tế không đơn giản như vậy. Vì xe ô tô của vợ chồng Cảnh Hoằng Hi luôn tốn một số tiền lớn ra mua, sao có thể bị xe bình thường va thành thế này, cuối cùng hai vợ chồng chết trong biển lửa.

Mà giờ nội dung phim đã thay đổi, Cảnh Thần biết họ đang sống trong thế giới thật, chứ không phải phim truyền hình, song lúc này cô không có cách nào đè nén nổi một mảng lạnh lẽo dâng trào trong lòng. Đường Dương trong phim vì Cảnh thị mà xuống tay với vợ chồng Cảnh Hoằng Hi, hiện tại hẳn có thể làm như thế không? Giờ chẳng phải thời điểm máu chốt của hắn và Đường gia sao!

“Tiểu Thần, đừng suy nghĩ lung tung.” Phong Tế an ủi hôn khuôn mặt trắng bệch của Cảnh Thần, “Trong phim Đường Dương làm vậy là vì hắn đã quản lý phần lớn Cảnh thị, nên mới để người nắm quyền Cảnh gia chết. Mà bây giờ hắn không dám mạo hiểm như thế, vì em không phải Cảnh Thần thương hắn đến mất đi bản thân, hiện tại em quản lý Cảnh thị rất tốt. Cho dù hắn có ý định này, cho dù thành công, hắn cũng sẽ không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào, do đó hắn sẽ không làm thế.”

Trầm mặc một lúc, Cảnh Thần cười khổ, “May mà có anh, Tế à. Vừa rồi em thực sự không biết làm sao nữa, giống như phát điên vậy. Loại cảm giác ấy...”

“Không cần nói, anh biết cả.” Phong Tế ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về cô, “Tiểu Thần, em quả thật xem bọn họ như ba mẹ, nên mới lo lắng thế. Yên tâm đi, anh đã sắp xếp rồi, anh và ba mẹ sẽ ở bên cạnh em, tất cả mọi người không có việc gì hết.”

Cảnh Thần trong lòng anh nhắm chặt hai mắt, để nỗi sợ hãi chậm rãi tan đi. Một lát sau cô mở mắt ngẩng đầu cười với anh, “Có lẽ chúng ta nên nhanh chóng thay quần áo, nếu không, chẳng biết đến bao giờ mới được ăn tối. Tế, em đói rồi.”

“Lắp đầy bụng nữ vương là trách nhiệm của kị sĩ.” Phong Tế trêu chọc nói, còn cố tình cười chế nhạo.

Khi hai người thay đồ xong xuống phòng khách, Catherine hài hước nói, “Thần, mình còn tưởng phải đợi một lúc nữa hai người mới xuống chứ.” Sau đó chớp mắt nói đầy ý vị sâu xa, “Không ngờ lại ‘nhanh’ thế, là mình nghĩ xấu, hay Phong... hả?” Cố ý nhượng mắt để người ta vừa nhìn liền biết cô ấy muốn nói gì.

“Catherine, bọn tôi một ngày không gặp, nên mới tâm sự thêm vài câu thôi, hơn nữa ba đứa bé theo ông bà ngoại ra ngoài rồi, tất nhiên tiểu Thần hơi lo lắng, do đó bèn hỏi thêm mấy câu.” Phong Tế mỉm cười giải thích.

Khóe miệng Catherine giật giật, Eide bên cạnh cô để tay lên vai cô, hơi véo véo, khiến cô nuốt lại những lời định nói.

Phong Tế là người rất nguy hiểm, cho dù vẻ ngoài anh có vô hại chẳng nữa, Eide cũng rất khẳng định điểm này. Do đó đùa một chút thì được nhưng không thể quá trớn, dù cho vợ mình là bạn thân vợ Phong Tế. Lúc này khi nói chuyện ánh mắt giấu sau mắt kính của Phong Tế rõ ràng mang theo ý uy hiếp như có như không, dù sao vợ chồng bọn họ cũng không tính là thân thiết với anh, loại trêu đùa giữa những người bạn hiện tại không nên phát sinh giữa bọn họ.

Phong Tế là người sáng lập tập đoàn Cảnh Phong, bên Mỹ có rất nhiều người trẻ tuổi hâm mộ anh, Eide là một trong số đó. Vì vậy hẳn hiểu rõ Phong Tế hơn Catherine một chút, Phong Tế ân cần cưng chiều vợ thế, nhưng lúc đối mặt với người ngoài, anh tuyệt đối là một gã cường giả.

Một người Hoa có thể trong khoảng thời gian ngắn gây dựng cơ nghiệp như vậy, căn bản không thể là người thường. Thật ra Catherine cũng biết, chẳng qua vì Phong Tế là chồng Cảnh Thần, nên cô không suy nghĩ nhiều. Catherine không phải cô gái vật chất là trên hết, cô giống Cảnh Thần, cảm thấy tiền đủ xài là được. Cũng chính vì thế, nên bọn cô mới trở thành bạn bè có quan hệ không tệ trong ba năm đó.

34. Chương 34

Vì Catherine mang thai bảy tháng, cuối cùng Phong Tế chọn một nhà hàng Quảng Đông tương đối nổi tiếng để tẩy trần cho Eide.

“Phong tổng, còn bắt anh đón tiếp tôi, đúng là...” Eide cười có chút cứng nhắc, nhưng rất chân thành tha thiết, “Tôi phải nói cảm ơn chứ. Catherine đã quen một người bạn rất tốt, nếu không hiện tại tôi và cô ấy... còn chưa tìm được chỗ bình tĩnh an ổn dưỡng thai.”

Catherine nắm chặt tay Eide dưới bàn, tuy cô sẽ oán giận, sẽ lải nhải nhưng Eide là chồng cô. Do đó bất kể xảy ra chuyện gì, bọn họ đều sẽ cùng nhau đối mặt, chẳng qua tạm rời Mỹ đến Trung Quốc dưỡng thai thôi, huống chi ở đây có Cảnh Thần – một người bạn tốt thế kia, có cái gì không thể chấp nhận nổi chứ.

Phong Tế khẽ cười, tao nhã gấp thức ăn cho Cảnh Thần: “Tôi là dân kinh doanh, những chuyện có lợi cho mình, tôi sẽ không từ chối.”

“Phong tổng, tuy chuyện này có lợi cho anh, nhưng lợi ích không cao. Nếu Catherine không phải bạn của Cảnh, anh chắc chắn sẽ không ra tay giúp tôi, không phải sao?” Mặc dù Eide còn trẻ tuổi song nhìn rất thấu đáo. Phong Tế là dân kinh doanh, nhưng anh không phải dạng người lợi ích trên hết.

Lần này Phong Tế không trả lời, mà rất tự nhiên chuyển đề tài. Anh xoay đĩa quay trên bàn, xoay một đĩa chứa đồ ăn vàng óng rất thơm tới trước mặt Catherine: “Nào, nếm thử món đậu hũ kim sa gạch cua này đi. Thông thường phụ nữ có thai không thể ăn cua vì giai đoạn trước dễ khiến sảy thai, mà giai đoạn sau dễ khiến sinh non, nhưng món này đã trải qua cải tiến. Mùi vị rất ngon, dinh dưỡng cũng phong phú, Catherine có thể yên tâm ăn.”

“Cảm ơn.” Món ăn vàng óng làm Catherine cảm thấy thèm ăn, cô nuốt nước miếng, mới cầm thìa múc một miếng bỏ vào miệng. Vị mặn khiến cô nhin không được nheo mắt lại một cách hạnh phúc, “Hương vị thật sự quá tuyệt!” Sau đó cô xoay đầu nhìn Cảnh Thần, mang theo chút u oán và hâm mộ, “Thần, lần trước mang thai cậu toàn được ăn những mỹ vị này sao? Cậu có biết sau khi mang thai, rất nhiều món mình không thể ăn không, đúng là sắp làm mình thêm chết mất!”

Cảnh Thần cười cười, gấp thịt bò xào dứa vào bát cho Catherine, “Đây là điều kinh ngạc trong văn hóa Trung Tây đấy, Catherine. Giờ cậu có thể hưởng thụ mỹ vị rồi, yên tâm đi, đồ ăn hôm nay chọn, cậu đều ăn có thể được, không cần kiêng kị nhiều đâu.”

Catherine nuốt thứ trong miệng xong mới vừa cười vừa nói: “Thật ra mình không kiêng kị như người Trung Quốc các cậu, bất quá cách làm cơm tây cũng nhiều, nên... hiện tại mình cảm thấy bà bầu Trung Quốc hạnh phúc lắm, kỳ nghỉ thai sản của các cậu dài vậy, sau khi sinh xong còn ở cữ gì đó. Bên Mỹ sau khi sinh ba ngày, đã bảo cậu đi làm rồi.”

“Catherine yêu dấu, lần này cậu sinh con ở Trung Quốc, cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ dành cho sản phụ Trung Quốc đấy. Tuy trước kia ở cữ của Trung Quốc có rất nhiều tập tục không đúng, nhưng cũng có không ít điều đáng làm theo. Mặc dù vất vả nhưng rất hiệu quả cho việc hồi phục cơ thể sản phụ.” Cảnh Thần thông dong ăn đồ ăn Phong Tế gấp, vừa ăn vừa nói.

Lễ nghi trên bàn ăn không cần nhắc tới, giờ toàn là bạn bè, cũng chẳng ai quá để ý. Nếu bạn bè gặp mặt mà còn chú ý lễ nghi, thì mất hết ý nghĩa của cuộc gặp gỡ bạn bè.

Quan trọng hơn là, Cảnh Thần không thích món ăn Quảng Đông, cô luôn thích những món khá cay, chẳng hạn như món ăn Hồ Nam và Tứ Xuyên, có điều hôm nay có thai phụ ở đây, món ăn quá cay không thích hợp cho thai phụ, cũng ảnh hưởng đến thai nhi. Do đó cô chỉ có thể thỏa hiệp.

“Chốc nữa anh mua thức ăn khuya cho em, để tối nay em ăn một bữa thật ngon.” Phong Tế thừa dịp gấp rau cho Cảnh Thần, cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai cô, “Muốn ăn đậu hũ thối hay quả vật khác?”

Cảnh Thần kinh ngạc nhìn Phong Tế, sau đó mới thấp giọng nói: “Anh đồng ý cho em ăn quả vật ven đường à, Tế, hôm nay anh hơi lạ nha.”

“Thỉnh thoảng ăn một chút không sao, làm chồng phải tôn trọng sở thích của vợ, không phải sao?” Phong Tế nhún vai nói.

“Phong tổng...”

“Eide, gọi tôi là Phong được rồi.” Phong Tế ngẩng đầu mỉm cười với hần, “Trước đó tôi đã nói rồi, không cần khách sáo vậy. Tuy tôi là dân kinh doanh, nhưng dân kinh doanh cũng có bạn bè mà.”

Eide gật đầu, tạm thời trầm mặc một hồi, dưới sự cổ vũ của Catherine, mới nói, “Hôm qua tôi rời khỏi nước Mỹ, theo tôi được biết, gia tộc tôi đã ký kết thảo thuận hợp tác với nhà họ Đường.”

“...” Phong Tế hí hóp mắt một cái, sau đó tiếp tục gấp đồ ăn cô bằng lòng bỏ vào miệng cho Cảnh Thần: “Không ngờ bọn họ hành động nhanh thế.”

“Phong, tôi cũng không yêu cầu gì, chỉ hi vọng, đến lúc đấy anh có thể nương tay cho gia tộc White chúng tôi...” Eide cúi đầu, hần biết yêu cầu của mình hơi quá đáng, song cho dù không tốt đi nữa, đó cũng là gia tộc của hần, hần không muốn nhìn ba mẹ hần và anh cả rơi xuống đáy cốc, chẳng còn hi vọng hồi sinh.

“Eide, tôi sẽ không làm gì cả.” Phong Tế nhíu mày, chậm kéo dài ngữ điệu, “Nhà họ Đường có thể nào, cũng không liên quan đến tôi. Do đó Đường gia hợp tác với gia tộc White, tôi cũng sẽ không làm gì.” Buồng dứa xuống, anh dựa lưng vào ghế, hai tay cùng chống cằm, “Eide này, tôi nghĩ cậu đã lầm một chuyện. Giờ Cảnh Phong bất kể ở Mỹ hay ở Trung Quốc đều đã đứng vững gót chân, tôi không cần làm gì vẫn có thể duy trì ưu thế như vậy. Đã thế, sao tôi phải đi làm một số chuyện vừa hại người vừa không có lợi cho mình chứ?”

Khóe môi Eide giật giật, lại bị Catherine hung hăng kéo hần một cái, sau đó Catherine cười nói: “Hôm nay cảm ơn Phong đã chiêu đãi, tôi ăn rất vui vẻ. Từ khi mang thai đến nay, đây coi như một bữa hạnh phúc nhất của tôi.”

Cảnh Thần khẽ nhíu mày, cuối cùng thở dài một cái: “Catherine, cậu nói vậy, nghĩa là mấy ngày qua mình bạc đãi cậu hả?”

“Thần, lúc ở nhà chẳng phải cậu đặc biệt mời một đầu bếp làm món Tây cho mình sao, mặc dù thỉnh thoảng có ăn món Trung, nhưng toàn dựa theo khẩu vị của các cậu. Bữa ăn hôm nay mới hoàn toàn dựa theo khẩu

vị của mình, đương nhiên mình thỏa mãn nhất rồi.” Catherine cố ý khua tay nói một cách khoa trương, định áp đảo bầu không khí có chút ngưng trọng trước đó.

“Nói vậy nghĩa là mình không nên chuẩn bị đầu bếp làm món Tây cho cậu, mà đổi thành đầu bếp làm món Quảng Đông?” Cảnh Thần hiểu được dụng ý của bạn tốt, nên hết sức phối hợp với cô ấy.

“Thế thì không cần, phiền toái quá.” Catherine thè lưỡi, rất dí dỏm nói, “Cậu cũng biết khẩu vị của bà bầu không cố định mà, giờ mình thấy ngon chút, nói không chừng ngày mai lại nuốt không nổi. Do đó tiếp tục ăn cơm Tây đi, tuy rằng không thích lắm, nhưng ít ra vẫn quen thuộc một chút.”

Sau đó hai người phụ nữ liền thảo luận đề tài mang thai và con cái, dần dần hai người đàn ông cũng tham gia đề tài này, chẳng ai nhắc đến công việc nữa, cuối cùng bữa ăn này kết thúc coi như cả chủ và khách đều vui vẻ.

Cảnh Thần ngồi bên giường sấy tóc, nghe phía sau có tiếng bước chân, bèn xoay đầu lại nhìn Phong Tế mặc áo choàng tắm từ phòng tắm đi tới, đợi khi anh đến bên cạnh, cô rất tự nhiên đưa khăn cho anh để anh lau tóc cho mình.

Cảm nhận được bàn tay to của anh dịu dàng lau tóc cho mình, Cảnh Thần nhắm mắt tựa vào người anh nói, “Tế, anh và Eide đã thỏa thuận những gì. Nhìn phản ứng hôm nay của anh ấy, hình như không giống như những gì anh nói.”

“Cậu ta muốn bảo vệ nhà họ White, trước đó anh và cậu ta thỏa thuận miệng rằng, chỉ cần cậu ta không tham dự toàn bộ dự án hợp tác với Đường gia lần này, thì đợi mọi việc kết thúc, Cảnh Phong sẽ hợp tác với cậu ta. Hôm nay thuần túy là do cậu ta suy nghĩ quá nhiều, tuy anh cần biết Đường thị rất cuộc muốn làm gì, có sắp xếp gì, nhưng anh cũng sẽ không ra tay đối phó bọn họ.” Nét mặt Phong Tế rất dịu dàng, anh cẩn thận lau tóc cho cô. Nếu không phải anh yêu cầu, thì Cảnh Thần sẽ không nuôi tóc dài, do đó anh phải có trách nhiệm với mái tóc của vợ yêu.

Cảnh Thần nhắm mắt suy tư một lát, mới mở mắt ngẩng đầu nhìn anh: “Eide không coi trọng sự hợp tác giữa gia tộc mình với Đường thị sao?”

Cảnh Thần cảm thấy Phong Tế vẫn giấu cô một số chuyện gì đó, nên chỉ có thể tự mình từ từ phân tích ra, cô tự tin chỉ cần mình hỏi thì Phong Tế sẽ cho cô biết đáp án. Bất quá nếu anh thực sự muốn giấu, thì chỉ cần cô không hỏi, anh tuyệt đối sẽ không chủ động nói.

“Gia tộc White và Đường thị hợp tác một hạng mục hơi liều lĩnh, về lĩnh vực mạng Nano[1]” Phong Tế nắm mái tóc dài của Cảnh Thần, sau khi cảm thấy gần như khô rồi, bèn để khăn sang một bên, ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng.

[1] Mạng nano (Nanonetworks / nanoscale network) là một tập hợp các cỗ máy nano liên kết với nhau (các thiết bị một vài trăm nanomet hoặc một vài micromet ở hầu hết các kích thước), mà có thể thực hiện nhiệm vụ chỉ rất đơn giản như tính toán, lưu trữ dữ liệu, cảm biến và dẫn động. Nanonetworks dự kiến sẽ mở rộng khả năng của cỗ máy nano đơn cả về độ phức tạp lẫn phạm vi hoạt động bằng cách cho phép họ phối hợp, chia sẻ và tổng hợp thông tin. Nanonetworks phép các ứng dụng mới của công nghệ nano trong lĩnh vực y sinh học, nghiên cứu môi trường, công nghệ quân sự, công nghiệp và các ứng dụng tiêu dùng. (Theoen.wikipedia.org)

“Mạng Nano?” Cảnh Thần nhú mày, “Ai đảm nhiệm nghiên cứu?”

“Nghe nói là cùng nhau hợp tác nghiên cứu.”

“... Vốn lưu động hiện tại của gia tộc White và Đường gia hình như đều có chút vấn đề, có thể đảm nhiệm nghiên cứu lần này ư?” Cảnh Thần hỏi trúng chỗ, nếu tin tức này cô đã biết, thì chắc chắn Phong Tế càng biết hơn.

“Do đó sau khi Eide biết chuyện hợp tác, hơi nóng nảy, mới có thể thất thố trên bàn ăn.” Phong Tế thấp giọng nói.

“Trước khi đạt thỏa thuận với anh, cậu ta không biết quyết định của gia tộc mình.”

“Không biết. Eide... trên cơ bản đã bị trục xuất khỏi gia tộc White, chuyện này Catherine còn chưa biết.” Cuối cùng Phong Tế nói thêm một câu, “Giờ Catherine đang mang thai ở giai đoạn cuối, không thể tùy tiện chịu bất kỳ kích thích nào.”

“Đúng là đứa bé ngoan lấy ơn báo oán.” Cảnh Thần thở dài, “Hiện tại gia tộc White và Đường gia đều được ăn cả ngã về không, tiện thể tính toán lẫn nhau, vì thế Eide sợ anh ra tay với hai nhà vào lúc này. Vốn dĩ nguồn tài chính đã không đảm bảo, nếu trong tình huống này xảy ra chút tình huống gì, thì hai nhà liền... Bất quá, sao bọn họ có thể nghĩ đến chuyện hợp tác với nhau chứ, còn là hạng mục cần tiền vốn thế này?”

Phong Tế cười không đáp, cầm cọ cọ trên đỉnh đầu cô, cúi đầu hôn xuống

Anh biểu hiện như vậy, sao Cảnh Thần có thể không hiểu được.

Phong Tế sẽ không ra tay với Đường gia và gia tộc White, bởi anh đã ra tay xong rồi! Không biết rốt cuộc anh dùng cách gì làm hai nhà ký thỏa thuận hợp tác thế kia.

Mà vốn lưu động của hai nhà... Cảnh Thần dùng chân suy nghĩ cũng biết, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề. Ném một ánh mắt khinh bỉ cho ông xã nhà mình, Cảnh Thần thản nhiên nói: “Gian trá.”

Phong Tế khẽ cười một tiếng, đáp: “Nếu hai nhà bọn họ thật lòng hợp tác, bằng lòng cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn, thì cuối cùng nhất định sẽ thành công.”

Nghĩa là nếu không thể cùng nhau vượt qua, thì chờ đợi hai nhà chính là phá sản.

Cô biết, cô biết ngay mà!

35. Chương 35

“Tiểu Thần không thích anh gian xảo sao?” Phong Tế hơi tủi thân nói bên tai cô, khuôn mặt điển trai mềm nhều trên mặt cô, đôi mắt phượng hẹp dài long lanh, giả vờ đáng thương nhìn Cảnh Thần.

“A Tế, anh...” Cảnh Thần nhìn thấy vẻ mặt Phong Tế, cô không biết nên nói gì bây giờ, anh rõ ràng là một con sói xám, lúc nào cũng muốn giả làm một con thỏ trắng, anh không thấy phiền thì thôi, nhưng cô xem thấy mệt đấy!

Phong Tế tiếp tục cọ cọ trên gò má trắng nõn của Cảnh Thần, được nước lấn tới, anh hôn cổ cô một cái. Cuối cùng, anh khéo léo ngậm chặt vành tai cô, lưỡi nóng cứ như vậy quần quýt, mút vào, khê cắn, khiến cô không nhịn được hơi run rẩy.

“Tiểu Thần, em thật sự không thích anh sao, hửm?”

Giọng nói khàn khàn hấp dẫn như đàn violon không ngừng vang bên tai cô, chậm rãi, nhưng lại hấp dẫn trí mạng.

“...”

Cảnh Thần nhắm hai mắt lại, theo anh nằm lên giường, lưỡi đầu vô mồm với anh, dù sao, cuối cùng kết quả lần nào mà chẳng giống nhau? Không bằng cứ để bản thân mình hưởng thụ thật tốt là được, miễn phát sinh thêm sự cố nào nữa.

Phong Tế thấy phản ứng của vợ như vậy, chỉ khẽ cười một tiếng, với tay tới đầu tủ tắt đèn, rồi cúi đầu xuống.

Tiếng thở dốc đầy nam tính cùng tiếng rên nhẹ của cô gái vang lên, tạo thành một buổi hòa tấu đêm tối.

Thời gian vội vàng trôi đi, thấm thoát đã qua ba tháng, Catherine đã sinh một đứa con trai, khiến Eide luôn lo lắng cho gia tộc White rốt cuộc đời suy nghĩ sang thứ khác, toàn tâm toàn ý đặt trên người vợ và con trai.

Ba tên nhóc của nhà họ Cảnh đi theo vợ chồng Cảnh Hoàng Hi cũng kết thúc chuyến du lịch, trở về biệt thự Cảnh gia.

Nhìn thấy con gái đã lâu không gặp, tất nhiên Cảnh Thần sẽ tổn thêm mấy phần tâm tư lên người đứa nhỏ, trái lại khiến Phong Tế không nhịn được ăn giấm của con mình, làm hai vợ chồng Cảnh Hoàng Hi và vợ chồng Catherine chê cười.

Trong lúc biệt thự ven biển của Cảnh gia vui vẻ ấm áp, tại căn nhà trọ của Đường Dương lại là cảnh tượng giương cung bạt kiếm.

“Chị, lúc trước chị là người dâng em cho anh rể, giờ chị có ý gì?” Quơ một tấm chi phiếu trên ngón tay ngọc, Bạch Tuyết Vũ cười như không cười trào phúng, “2 triệu lận đấy, em có nên cảm ơn sự hào phóng của chị không?”

Bạch Yến Vũ duyên dáng ngồi trên ghế salon, mấy năm nay, cuộc sống thiếu phu nhân trên người cô ta đã thay đổi một cách rõ rệt, thiếu nữ từng có tâm cơ vẫn còn mấy phần ngây thơ đã trở thành một thiếu phu nhân chân chính, hợp cách trong giới thượng lưu.

Sắc mặt cô ta hờ hững, nhìn Bạch Tuyết Vũ đang giương nanh múa vuốt giống như đối mặt với đôi long phượng thai tinh nghịch không thích nghe lời của mình, trong đôi mắt tràn đầy bao dung và thương tiếc. Mà chính vì cô ta như vậy, càng khiến Bạch Tuyết Vũ phát điên.

“Chị gái thân yêu của em ơi, chị đang có ý gì? Dùng sự bao dung, sự cao cao tại thượng như thế nhìn em, là muốn nói cho em biết, chị mới là vợ của Đường Dương, mà em chỉ là một con tiểu tam sao?” Đối mặt với một Bạch Yến Vũ như vậy, Bạch Tuyết Vũ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thu hồi giọng nói mỉa mai, bình tĩnh nhìn chị cô ta, dùng giọng điệu rất bình thản nói.

“Chị gái thân yêu của em, chị đừng quên, chị cũng từ tiểu tam bò lên. Huống chi... một tiểu tam như em đây, do một tay chị đào tạo ra. Nếu không có chị, thì em cũng không thể còn đi học đã ở cùng anh rể, còn trở thành... một trong những nhân tình của anh ấy.”

Đúng, Bạch Tuyết Vũ rất rõ, Đường Dương đối ngoại giống như chỉ có có hai chị em cô ta, nhưng thực tế không phải thế. Chị em bọn họ bằng lòng thờ chung một chồng, đó là do Đường Dương có bản lĩnh, có thể khiến phụ nữ đối với hắn như vậy. Phụ nữ giới thượng lưu mặc dù không ưa hắn, nhưng phần lớn đàn ông đều âm thầm hâm mộ hắn, thậm chí còn hy vọng có thể giống anh.

Chẳng qua, người phụ nữ của Đường Dương không chỉ có hai chị em cô ta.

Nghe lời em gái nói, ánh mắt Bạch Yến Vũ lóe lên, rốt cuộc không thể bình tĩnh nổi, gấp gáp hỏi: “Em có ý gì, Tuyết Vũ?”

“Ý trên mặt chữ, chị à. Lẽ nào chị cho rằng anh rể không về nhà bầu bạn với chị, thì sẽ ở căn nhà trọ nhỏ của em sao?” Bạch Tuyết Vũ nhún mày cười rất xán lạn, “Anh rể rốt cuộc là người thế nào, không phải chị hiểu rõ hơn em ư, nếu không, khi ấy sao chị có thể khiến anh rể buông tha tiểu thư Cảnh gia mà chọn chị chứ?”

Hai chị em cô ta không cao quý hơn ai, đều là kẻ thứ ba, đều là hồ ly tinh trong mắt người khác, con diêm đê tiện.

Có điều, vận may của Bạch Yến Vũ rất tốt, nên mới lấy được Đường Dương thôi. Nếu Bạch Tuyết Vũ cô ta quen Đường Dương sớm hơn, thì giờ tình huống ra sao không ai nói rõ được.

Một lúc lâu sau, Bạch Yến Vũ bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm em gái mình. Ban đầu, nếu cô ta không bị quỷ ám, thì cũng không để em gái mình đi đến bước này.

“Tuyết Vũ, cầm lấy số tiền này mau chóng rời khỏi đây đi, mang theo ba và Vô Trần rời khỏi thành phố Hải Thiên. Hiện tại rời đi vẫn còn kịp, nếu để trễ nữa, thì thật sự không còn gì hết.” Cuối cùng Bạch Yến Vũ không lấy dáng vẻ thiếu phu nhân Đường gia ra tiếp, mà rất chân thành nhìn em gái mình, khuôn mặt hơi

tái nhọt, nụ cười rất khó coi, “2 triệu này là chị nhịn ăn nhịn mặc tiết kiệm nhiều năm, em cũng biết, tiền chị có thể dùng không bao nhiêu.”

“Tước Vũ, chị thừa nhận, lúc trước chị có lỗi với em, nếu không phải chị nghĩ đông nghĩ tây, mưu toan giành giật những thứ không thuộc về mình, thì hai chị em ta cũng sẽ không đi tới bước này. Nhưng Tước Vũ à, dù sao đi nữa, chúng ta cũng là chị em, có đánh rưng rưng uống máu thì cũng là chị em ruột.”

“Vì một người như Đường Dương, chúng ta phải đi đến mức chị em bất hòa sao? Lúc trước chị đã làm nhiều chuyện sai lầm, nhưng trước khi quen Đường Dương, chị đối xử với em thế nào, em thật sự quên rồi à, Tước Vũ.”

Bạch Yến Vũ cực kỳ thành khẩn khiến Bạch Tước Vũ kinh ngạc nhìn cô ta, đây là chị gái của cô ta ư? Là chị gái mấy năm nay không vừa mắt cô ta à?!

“... Đường gia... sắp kết thúc rồi, Tước Vũ.” Bạch Yến Vũ đứng dậy, chậm rãi rời khỏi nhà trọ, vừa đi vừa từ từ nói.

“Lần này, Đường gia sẽ hợp tác với nhà White, em hẳn đã biết. Mức độ khó của hạng mục này em cũng rất rõ. Hiện tại, tài chính hai nhà liên tục gặp vấn đề, không bên nào đủ khả năng rót vốn vô nữa, mà kinh phí đầu tư trước đó đã vào...”

“Tước Vũ, 2 triệu đó em tự xử lý đi, em phải tin tưởng chị, mau chóng lấy rồi mang theo ba và Vô Trần rời khỏi nơi này. Em không muốn tin, thì cứ làm theo ý em, nhưng chị không chắc, ngày mai tấm chi phiếu này còn sử dụng được không.”

Bạch Yến Vũ nói xong liền đóng cửa nhà trọ, Bạch Tước Vũ nắm chặt tờ chi phiếu trong tay ngồi trên ghế salon ngẩn người. Cô ta mím chặt môi, ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, ánh mắt sáng tối bất định.

Cô ta không biết có nên tin tưởng Bạch Yến Vũ hay không, dù sao mấy năm nay cô ta trở thành nhân tình của Đường Dương, quan hệ giữa cô ta và Bạch Yến Vũ gần như xuống tới mức đóng băng.

Mà ba và Vô Trần, sau khi biết hai chị em cô ta đi theo Đường Dương, cũng không qua lại với hai người nữa. Khi đó, Bạch Tước Vũ không để ý những chuyện này, bởi cuối cùng cô ta đã có cuộc sống của người có tiền, không cần lo âu ngày mai ăn gì, thích quần áo nào có thể trực tiếp đến trung tâm thương mại quẹt thẻ mua.

Để đạt được những thứ này, cô ta cũng mất đi không ít. Mất đi tình chị em và tình thân của người nhà, cuối cùng, cô ta chỉ còn lại tiền mà thôi, và số tiền đó còn phải chờ người bao nuôi cô ta vui vẻ, cô ta mới có được một ít.

Bạch Tước Vũ không có cách nào rời khỏi cuộc sống được bao nuôi, bây giờ, cô ta là chim hoàng yến, chứ không phải đã tước tự do bay lượn ở chân trời lúc trước. Sau khi được Đường Dương bao nuôi, cô ta hoàn toàn mất đi năng lực và ý chí cầu sinh.

Bạch Tước Vũ đã trở thành một loại phụ nữ cô ta từng chán ghét, thế tục, dối trá và yếu ớt.

Vì muốn níu kéo Đường Dương, cô ta tìm đủ mọi cách, lục đục với chị gái mình.

Thực ra, cô ta cũng hơi mệt mỏi.

Cuộc sống thế này, không phải cuộc sống ban đầu khi cô ta vừa đậu đại học mong muốn.

Rõ ràng, cô ta và Vô Trần hẹn xong, phải học thật tốt, sau khi tốt nghiệp có thể tìm được một công việc tốt, để ba có thể an hưởng tuổi già, nghỉ ngơi thoải mái.

Cho dù chị gái có gả vào nhà giàu có chăng nữa, sự trợ giúp cũng có hạn, bọn họ chắc chắn phải tự nỗ lực mới được.

Vả lại chỉ có bản thân mới là chỗ dựa tốt nhất.

Từ khi nào, lý tưởng của cô ta đã thay đổi chứ?

Là khi nhìn thấy bạn cùng phòng ăn ngon, mặc đẹp, chỉ cần chơi game trên máy tính xách tay, lúc nên học thì học, cái gì đều không cần lo lắng, không buồn không lo vượt qua cuộc sống đại học là được?

Hay lúc người khác say giấc hoặc đi du lịch, còn cô ta thì cố gắng tìm việc làm bận bịu kiếm tiền?

Thực ra, khi cô ghen tỵ với cuộc sống của người khác, cô ta đã bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo dự định của mình.

Do đó, lần ấy sau khi bất cẩn thận bị xe đụng bị thương, cô mới có thể ma xui quỷ khiến đồng ý lời yêu cầu của chị mình, bắt đầu tiếp cận anh rể.

Lúc đó, chị gái tính ly hôn với anh rể, nên muốn tóm được một nhược điểm của hắn, mới tìm tới cô em gái này hỗ trợ.

Kết quả thì sao?

Kết quả, thời điểm đó Bạch Tuyết Vũ có lòng dạ tâm kế đi nữa cũng chỉ là một đứa trẻ, nên nắm nhược điểm của Đường Dương không thành, ngược lại để mình rơi vào sự dụ dỗ của hắn.

Sự dụ dỗ của Đường Dương có độc, mà cô ta trúng chất độc ấy rồi, lại không có cách nào tự thoát khỏi.

Cô ta cho rằng, Đường Dương thật sự có vài phần yêu thích cô ta, nên cô ta đứng về phía hắn, không giúp chị gái mình, còn bán đứng chị ấy.

Hậu quả, chị gái không thể ly hôn, mà cô ta, vào nửa học kỳ sau của năm thứ nhất đã trở thành nhân tình của Đường Dương.

Đúng, nhân tình.

Chẳng qua khi đó, Bạch Tuyết Vũ không hề biết, cô ta còn tưởng mình và Đường Dương thật lòng yêu nhau, chỉ vì một số nhân tố nên bọn họ không thể ở bên nhau. Vì tình yêu của mình, cũng vì Đường Dương có thể cho cô ta cuộc sống giàu sang, cứ như vậy cô ta bán đứng linh hồn lẫn thể xác của mình.

Nhìn tấm chi phiếu trên tay, Bạch Tuyết Vũ cười cay đắng.

2 triệu.

Đây là toàn bộ số tiền tích góp gần sáu năm kết hôn của Bạch Yến Vũ.

Nghĩ đến Đường Dương dẫn cô ta ra ngoài đi mua một bộ trang sức hàng trăm ngàn, nụ cười của Bạch Tuyết Vũ từ cay đắng biến thành châm chọc.

Tới tận hôm nay, Bạch Tuyết Vũ mới phát hiện.

Hóa ra cô ta đi theo Đường Dương bốn năm rồi, nhưng ngay cả chút tiền tích góp cũng không có.

Toàn bộ số tiền cô ta dùng, đều từ thẻ phụ của thẻ tín dụng Đường Dương, mà tiền mặt...

Bất quá hằng tháng chỉ có mấy ngàn thôi, cô ta đã quen ăn xài phung phí từ lâu, mấy ngàn đó sao có thể không bị tiêu hết chứ.

Thì ra, trên thế giới này, còn có nhân tình ngu ngốc như cô ta, lại có thể trong bốn năm không làm ra nổi một phân tiền cho mình.

Che mắt lại, Bạch Tuyết Vũ tựa vào ghế sofa, nước mắt lăn dài trên má.

Mấy năm nay, quả thật như một cơn ác mộng.

36. Chương 36

Bạch Vũ Yến rời đi, để lại Bạch Tuyết Vũ một mình đối mặt với căn phòng lạnh lẽo.

Gần một năm qua, Đường Dương càng ngày càng ít tới căn nhà trọ này, nhưng thời gian về nhà cũng không nhiều. Vì không thể rời khỏi cuộc sống giàu có Đường Dương cho, nên tất cả mọi người đều cho rằng Đường Dương không về nhà thì sẽ ở chỗ cô ta, bao gồm cả chị gái cô ta, mà cô ta cũng chỉ có thể phối hợp.

Ai cũng không biết, thời gian Đường Dương không về nhà rốt cuộc hẩn ở đâu, làm gì.

Bạch Tước Vũ là nhân tình của Đường Dương, cũng là một tấm bia hữu dụng cho hẩn. Cô ta không chỉ ngăn chị gái của mình còn ngăn Đường gia và người bên ngoài giúp hẩn.

Mọi người đều biết Đường Dương không phải người thừa kế nhà họ Đường, tuy năng lực của Đường Miện không bằng Đường Dương, nhưng dù sao cũng là người thừa kế Đường gia công bố ra ngoài, hẩn ta muốn làm chút gì đó với Đường Dương cũng không phải không có khả năng. Cho dù Đường Minh Húc luôn coi trọng Đường Dương hơn, đồng thời hi vọng hẩn mới là người thừa kế, song ở Đường thị sức ảnh hưởng của Đường Miện vẫn mạnh hơn Đường Dương.

Mấy năm nay, Đường Dương chỉ đảm nhiệm một quản lý chi nhánh nho nhỏ ở Đường thị, mặc dù thị trường marketing rất quan trọng, nhưng Đường Miện biết xen kẽ nhân viên. Đường Dương sớm đã mất quyền lực ở Đường thị, chẳng qua người bên ngoài không biết, chỉ có hai anh em Đường Miện và Đường Dương biết thôi.

Bất quá Đường Dương không hề quan tâm, trong lúc hẩn càng thêm lưu luyến chị em Bạch gia, cung kính Đường Minh Húc, vẫn chưa nói ra tất cả dã tâm của hẩn ở Đường Thị.

Lần này, Đường gia thay đổi người thừa kế, đều do ý của Đường Minh Húc, chứ Đường Dương vẫn chưa tham dự. Đáng tiếc Đường Miện biết được tin tức này mà kích động và lo lắng quá mức, đầu tiên đi tìm Phong Tế, kết quả, Phong Tế không để ý hẩn. Sau đó, thông qua cô em họ đã gả cho gia tộc White, bắt chấp sự phản đối của mọi người, kể cả Đường Minh Húc, hợp tác với gia tộc White.

Hiện tại, Đường gia và nhà White không có vốn lưu động, hạng mục hợp tác rơi vào tình trạng tắc nghẽn. Đường Miện vốn định dùng hạng mục này hồng chứng minh bản thân, giờ không chỉ để mình rơi vào nguy hiểm, còn kéo theo cả Đường thị.

“2 triệu?” Đường Dương cầm tấm chi phiếu trên khay trà thủy tinh, khéo môi nhếch lên đường cong nam tính xinh đẹp, “Tước nhi, chị em ra tay hào phóng quá, tiền cô ta tự mình giữ lại không nhiều thế.”

Bạch Tước Vũ không nói gì, ôm gối dựa vào ghế, bình tĩnh nhìn hẩn.

“Sao lại dùng ánh mắt này nhìn anh?” Đường Dương nhú mày, cười cười, “Em mau nhận số tiền này đi, ngày mai đi lấy, nếu để trễ một chút, thì sẽ như chị em nói, chả có phân tiền nào.”

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao, Tước nhi, em đột nhiên hỏi anh như vậy, anh không có cách nào trả lời em.” Đường Dương đặt tờ chi phiếu lên bàn trà, đẩy tới trước mặt Bạch Tước Vũ.

“Đường Dương, rốt cuộc anh đang có kế hoạch gì?” Lần đầu tiên Bạch Tước Vũ dùng ánh mắt bình tĩnh thể nhìn Đường Dương, không có tình yêu say đắm, không có quần quýt si mê. Đây là sau khi Bạch Yến Vũ rời đi, cô ta ngồi trên ghế salon suy nghĩ cả buổi tối mà ra.

Đáy lòng Đường Dương đang trù tính cái gì, mà cô ta và Bạch Vũ Yến, thậm chí toàn bộ Đường thị đều là tấm bia của hẩn!

Lười nhác ngồi trên ghế salon, Đường Dương khẽ cười vài tiếng, giọng nói tuy dịu dàng nhưng cũng mang sự cường thế: “Tước nhi, từ khi em theo anh tới nay, anh cũng rất thích em, biết tại sao không? Không phải vì em xinh đẹp, cũng không phải vì em có học vấn cao, mà vì em thông minh.”

Sau đó hẩn đứng dậy, vòng qua bàn trà, ngồi xuống bên cạnh Bạch Tước Vũ, vươn tay nâng cằm cô ta lên, giọng nói càng trầm thấp và thuần hậu: “Tước nhi rất thông minh, biết cái gì không nên làm, cũng biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, cho nên Tước nhi cứ tiếp tục như vậy mới tốt. Nếu không, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật, em nói xem có đúng không, Tước nhi?”

Về mặt Đường Dương tuy rất dịu dàng, nhưng Bạch Tuyết Vũ không nhận được thoáng run rẩy trong lòng hắn.

“Sao thế, lạnh à?” Đường Dương vươn tay Bạch Tuyết Vũ vào lòng, giọng nói càng thêm dịu dàng.

Bạch Tuyết Vũ lắc đầu.

“Tốt nhất em nên nhận lấy 2 triệu kia.” Đường Dương buông cô ta ra, lấy một tờ chi phiếu trong áo phục, “Nơi này là 5 triệu, em cũng lấy đi, là tiền em nên có được, mấy năm nay, anh rất hài lòng.”

“Chị em nói đúng, sớm rời khỏi đây một chút, mang theo cả ba và anh trai em, thành phố Hải Thiên sắp loạn rồi.” Đường Dương đứng dậy, từng bước đi tới cửa.

“Đường Dương, chị em thì sao?” Bạch Tuyết Vũ nhìn thấy Đường Dương đặt tay lên chốt cửa, rốt cuộc không nhận được hỏi.

Quay đầu lại, nở nụ cười nhìn Bạch Tuyết Vũ, Đường Dương thông thả nói: “Tuyết nhi, nhiều năm như thế, lần đầu tiên anh nghe em gọi tên anh, mà không phải anh rể. Chẳng qua đáng tiếc là, các em có thể đi, còn chị em thì không. Vì cô ta là thiếu phụ nhân nhà họ Đường, mãi mãi là vậy.”

Nói xong, hắn xoay đầu mở cửa rời khỏi nơi này.

“Do đó, mặc kệ thế nào đi nữa, chị ấy mới là vợ anh. Còn tôi, chỉ là... nhân tình.” Bạch Tuyết Vũ nhìn hai tấm chi phiếu trên bàn trà bật cười, cười rất điên cuồng, rất đau khổ.

“7 triệu... Không tệ, vài năm có thể kiếm nhiều thế... bán thân... cũng coi như không tồi... Tiết kiệm chút, cả đời này cũng xài không hết...”

“Đường gia vậy mà không còn nữa?” Cảnh Thần nhíu mày, buông văn kiện trong tay xuống, “Tế, em cảm thấy chuyện này hơi mờ ám. Tốc độ có phần quá nhanh.”

“Đường gia vẫn còn, cho dù lần này lỗ vốn tổn thương căn cơ, nhưng cơ nghiệp mấy chục năm của Đường gia không thể dễ dàng sụp đổ thế. Chẳng qua Đường thị tuyên bố với bên ngoài phá sản rồi, chỉ Đường thị không còn thôi.” Phong Tế thu mắt lại nói.

Như lời Cảnh Thần nói, tốc độ phá sản của Đường gia quả thật không nên nhanh thế, tình trạng bây giờ, ngược lại khiến anh cảm thấy rất kỳ quái. Tuy việc này coi như do một tay anh sắp đặt, song... trong chuyện này, có một số phát triển hoàn toàn không do anh bố trí.

Có lẽ, nên kêu Nhan Tứ điều tra một chút mới được.

Mặc dù rất tự tin với bản thân, nhưng Phong Tế cũng không hi vọng vì sự tự tin của mình mà ngày nào đó bất cẩn lật thuyền trong mương[1]. Quả thật, lần này Đường gia hơi kỳ lạ, mà Phong Tế anh không hy vọng bởi vì không chú ý tỉ mỉ mà tạo thành phiền toái.

[1] Lật thuyền trong mương: nghĩa gốc là “lật thuyền trong cống rãnh” (), sau này mới được đổi thành lật thuyền trong mương, vì mương thường không có sóng, không có gió, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện lật thuyền. Đây thường dùng để ẩn dụ cho sai lầm hoàn toàn không đáng có.

“Tế...”

Phong Tế vươn tay vỗ vỗ mu bàn tay Cảnh Thần, ngắt lời cô: “Tiểu Thần, yên tâm đi, anh có chừng mực, anh sẽ bảo Nhan Tứ điều tra đàng hoàng.”

Cảnh Thần gật đầu, đổi đề tài: “Catherine và Eide muốn đi rồi, lần này tuy gia tộc White không phá sản, nhưng nguyên khí cũng bị tổn thương nặng. Mặc dù, Eide không còn quan hệ gì với nhà White, có điều vẫn không yên lòng, chuẩn bị dẫn Catherine và con trai cùng nhau trở về xem. Bất quá, em không lo lắng cho bọn họ, nhà Catherine chỉ có mỗi đứa con gái là cô ấy, mặc dù gia sản không bằng nhà White, nhưng cả nhà bọn họ muốn sống thật tốt, vậy cũng đủ rồi.”

“... Trở về cũng tốt.” Phong Tế thản nhiên nói, “Quan hệ của các em có tốt mấy, cũng chỉ là bạn bè thôi. Mấy hôm trước, Eide có đến tìm anh, muốn anh ra tay giúp White, anh không đồng ý. Anh đã nói rồi, anh là dân kinh doanh, chuyện không có lợi anh sẽ không làm.”

“Không phải anh đồng ý hợp tác với cậu ta sao?” Cảnh Thần nghe Phong Tế nói thế, nhú mày, “Bây giờ anh từ chối cậu ta vậy, có được không?”

“Tiểu Thần à, anh có nói anh sẽ hợp tác với cậu ta, nhưng là anh với Eide, chứ không phải với gia tộc White.” Phong Tế nở nụ cười gian xảo.

“Tế, anh thế này...” Cảnh Thần dở khóc dở cười, “Chẳng phải cố ý bắt nạt Eide à?”

“Bắt nạt? Eide White cũng là thương nhân, tiểu Thần ơi. Thương trường như chiến trường, chính cậu ta không để ý tử tử, có thể trách anh sao?” Mặc dù Phong Tế nói thẳng, nhưng cũng là nói thật.

“Em chỉ sợ Catherine gặp khó khăn thôi.” Cảnh Thần thở dài.

“Tiểu Thần, em đã làm nhiều điều cho Catherine rồi. Chính em cũng nói, bọn em chỉ là bạn, em không có khả năng phụ trách cả cuộc đời cô ấy.” Phong Tế đứng dậy, đi tới phía sau Cảnh Thần, nắm vai cô, “Nếu vì em, cho dù để Cảnh Phong phá sản anh cũng sẽ bằng lòng. Nhưng Catherine chỉ là bạn của em, nên anh không thể vì cô ấy mà tổn hại lợi ích của mình.”

Cảnh Thần trầm trầm thở dài, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Được rồi, lời anh cũng đã nói ra, lần này đủ hài lòng chưa?”

“Việc này không phải nên cảm ơn tiểu Thần nhà anh phối hợp ư?” Tay nghề mát xa của Phong Tế rất thành thạo, rõ ràng anh thường xuyên làm chuyện này, “Để cậu ta nghe được cũng tốt, tránh cho cậu ta lại tới tìm, cũng tránh cho Catherine bị cậu ta thuyết phục đến làm thuyết khách.”

“Khi nào anh phát hiện Eide ở bên ngoài?” Cảnh Thần trợn mắt, nếu không phải vợ chồng bọn họ ăn ý, thì chẳng phải còn cho mình không ít rắc rối sao.

“Lúc em nói vợ chồng bọn họ muốn đi, anh đã phát hiện cửa phòng sách mở ra một khe nhỏ, mà người nọ lại không định tiến vào, ngoại trừ hôm nay Eide đến tìm anh ra, còn có thể là ai chứ.”

“Khó trách khi đó giọng điệu anh thay đổi.” Cũng vì thế, Cảnh Thần nhận được ám chỉ của Phong Tế, mới kể xướng người họa với anh.

“Đúng rồi, Bạch Tuyết Vũ đã rời khỏi thành phố Hải Thiên.” Phong Tế đột nhiên nhớ ra một tin tức nhận được trước đó, nói cho Cảnh Thần biết.

“Bạch Tuyết Vũ? Rời đi thật?”

“Ừm.” Mặc dù đứng phía sau Cảnh Thần, biết cô không nhìn thấy, nhưng Phong Tế vẫn gật đầu một cái, “Đúng, cùng ba cô ta và người anh sinh đôi nữa, trước khi Đường thị tuyên bố phá sản. Trước khi đi, cô ta còn đổi hai tấm chi phiếu thành 7 triệu tiền mặt. Trong đó, 2 triệu do Bạch Yến Vũ cho cô ta, 5 triệu còn lại, tạm thời không điều tra rõ từ đâu mà có.”

Cũng vì 5 triệu này, mới khiến Phong Tế đề cao cảnh giác cao. 2 triệu là tài sản riêng của Bạch Yến Vũ, cho em gái mình để cô ta dẫn người nhà cùng nhau rời khỏi cũng không có gì.

Nhưng 5 triệu kia. Nếu là Đường Dương đưa, tại sao hẳn không giúp Đường thị? 5 triệu đối với Đường thị mặc dù không nhiều, nhưng có thể tạm hoãn trong lúc khẩn cấp. Tuy nhiên, nếu 5 triệu kia chẳng phải Đường Dương đưa cho Bạch Tuyết Vũ, thì cô ta lấy được ở đâu số tiền lớn vậy?!

Mấy năm nay, ngoài việc đi học, thì Bạch Tuyết Vũ làm nhân tình cho Đường Dương, không giao thiệp với ai, càng không biết người nào có thể thoắt cái lấy ra số tiền lớn thế.

Hơn nữa, Đường thị phá sản xác thật nhanh hơn Phong Tế dự tính, nên anh mới cực kỳ cảnh giác. Có lẽ trong chuyện Đường thị phá sản và căn cơ Đường gia bị tổn thương, ngoại trừ Phong Tế, còn có một độc thủ phía sau. Không tìm được độc thủ này, không chỉ có Đường thị đứng ngồi không yên, mà Phong Tế cũng không an tâm!

37. Chương 37

“5 triệu tiền mặt?” Cảnh Thần cũng nhíu mày theo, “Bình thường ngân hàng sẽ không tùy tiện đổi số tiền mặt lớn vậy, chi phiếu đó của tài khoản nào mở, Nhan Tứ tra được không?”

Phong Tế lắc đầu: “Dù sao Nhan Tứ chỉ là thám tử tư, đối mặt với những thứ cơ quan ngân hàng này, cậu ấy không thể làm được như cảnh sát, cấp tốc thoả mái thẩm tra.”

“Muốn đổi số tiền lớn thế, chủ khoản bất kể cá nhân hay công ty đều phải báo cho ngân hàng trước mới được. Tuy nói ngân hàng không cho phép tùy tiện tiết lộ thông tin khách hàng, nhưng cũng không phải tất cả nhân viên đều tuân theo điều lệ này nhĩ.” Sau khi Cảnh Thần cúi đầu suy nghĩ, nói với lời Phong Tế.

Gần đây, Cảnh Thần đang chỉnh đốn phòng tài vụ Cảnh thị, xác suất tiếp xúc với ngân hàng tăng lên, đối với một số chuyện nhỏ trước kia cô căn bản không cần quan tâm cũng chú ý tới.

“Chốc nữa anh gọi cho Nhan Tứ.” Phong Tế nói thẳng, anh và Nhan Tứ không hiểu rõ nội vụ của ngân hàng. Mỗi lần bọn họ đều trực tiếp vào phòng VIP, cũng chưa bao giờ cần sử dụng số tiền mặt như vậy, do đó một số quy tắc nhỏ trái lại không hiểu lắm.

“Tế, anh cảm thấy số tiền đó của ai?” Cảnh Thần đứng dậy, tới máy nước uống mang hai ly nước ấm tới, ngồi xuống bên cạnh Phong Tế, rất tự nhiên tựa vào bả vai anh.

“Trước khi chưa điều tra rõ, anh không dám tùy tiện kết luận.” Phong Tế tiếp nhận ly uống một ngụm.

“Em đã nói anh cảm thấy mà...” Cảnh Thần thoáng bất đắc dĩ, Phong Tế có điểm này không tốt, rõ ràng đã có suy đoán, nhưng trước khi chưa có chứng cứ xác định, anh sẽ không tùy tiện nói. Đôi khi, ở trước mặt cô, anh cũng thế này, sự việc càng đòi hỏi sự thận trọng, anh càng như vậy.

“Cảm thấy...” Phong Tế cười khỏ, “Tiểu Thần, em cảm thấy người đó là ai?”

Lườm Phong Tế một cái, Cảnh Thần nói: “Ngoại trừ Đường Dương, còn có thể là ai. Lúc trước, hần luôn nửa ản dật, chạy tới chạy lui giữa chị em Bạch gia giống như buông tha tất cả, vốn rất khả nghi rồi, chẳng phải anh cũng không bao giờ thả lỏng cảnh giác với hần ư?”

“Tiểu Thần, dựa theo lời em nói, thì Đường Dương là nam chính.” Tuy đây là thế giới thực tế, song ai biết được, còn có cái gọi là hào quang của vai chính, vận may của vai chính tồn tại không.

“Thật ra, em không phải vì nguyên nhân này.” Giọng điệu Cảnh Thần bình thản, “Ban đầu, Đường Dương có thể bố trí nhiều người nằm vùng trong Cảnh thị vậy, nếu muốn bố trí ở Đường thị thì càng dễ hơn. Nhất là dưới sự dung túng của Đường Minh Húc, năng lực Đường Miện không đủ, căn bản không có cách nào tra xét, Đường Dương muốn sắp xếp chút gì đó... chẳng phải rất đơn giản à.”

“Hơn nữa, Đường Dương lại chọn để em vợ mình làm em gái mình, còn ồn ào tới độ phách lối vậy, vốn là một chuyện rất kỳ lạ. Huống chi, Đường Minh Húc không chỉ đồng ý cho hần làm thế, mà còn âm ỉ đến mức cả giới thượng lưu đều biết, thật sự không kỳ quái sao?”

“Do đó, em luôn đề phòng Đường Dương, tuy trên thực tế, mấy năm nay, bất kể Cảnh thị hay anh đều không có quá nhiều tiếp xúc với hần và Đường thị.” Cuối cùng Cảnh Thần nói vậy, rất lo lắng nhìn Phong Tế. Thực ra, cô tin những thứ cô nghĩ tới, chắc chắn Phong Tế đã nghĩ qua từ lâu, có điều không có chứng cứ, nên Phong Tế sẽ không tùy tiện ra tay với Đường Dương.

Phong Tế thế này, Cảnh Thần mới yên anh.

Mặc dù Phong Tế không phải người tốt lành gì, nhưng ít ra anh cũng có một số tiêu chuẩn đạo đức. Anh sẽ không lấy ơn báo oán, cũng không vô duyên vô cớ ra tay đối phó với người khác.

Tương tự lần này, nhà White hợp tác với Đường gia, anh cũng chỉ tung một vài tin tức mà thôi. Cuối cùng hai nhà tự nguyện mắc câu, cũng do bọn họ lựa chọn. Tuy chuyện này chỉ có thể nói là giả nhân giả nghĩa, nhưng ít ra, quả thật Phong Tế không giậu đổ bìm leo, nếu không hiện tại hai gia tộc đã biến mất rồi.

“Tiểu Thần, nếu người xuất ra tờ chi phiếu 5 triệu kia là Đường Dương... thì Đường Minh Húc thật sự đứng nhìn Đường Thị đóng cửa, mà không bảo hấn hỗ trợ ư?” Phong Tế nhú chặt mày, điểm này anh thật sự nghĩ không thông.

“Nếu Đường Miện là người thừa kế Đường gia thật, thì cuối cùng Đường gia sẽ thế nào, tất cả mọi người đều biết rõ.” Mặc dù lời Cảnh Thần nói hơi ác độc, nhưng năng lực Đường Miện... đừng nói công thành, chỉ vẹn vẹn mỗi thủ thành Đường Miện cũng không đủ khả năng.

Cũng chính vì điều này, giới thương lưu mới đồn đãi... Đường Miện và Đường Dương không phải anh em ruột cùng cha cùng mẹ, bởi tư chất của hai anh em cách biệt quá xa. Có điều, khuôn mặt của hai anh em giống tới bảy, tám phần, cũng khiến tin đồn này tan biến. Tuy Đường Dương lộ vẻ đẹp trai hơn, nhưng về đường nét tổng thể, phần lớn cả hai anh em đều giống nhau.

“Chỉ vì lý do đó, Đường Minh Húc sẽ từ bỏ Đường gia sao?” Phong Tế vẫn không muốn tin tưởng điều này, cũng bởi tư chất của con trai lớn không tốt, nên từ bỏ hấn, còn để hấn gánh lấy tiếng xấu làm gia tộc phá sản?

“Có lẽ, Đường Minh Húc chọn biện pháp đoạn đuôi cầu sinh[1].” Cảnh Thần không chút buông tha, tiếp tục nói, “Mặc dù thay đổi cách thức, thay đổi danh nghĩa, nhưng ít ra, vẫn giữ được cơ nghiệp Đường gia. Mà ván cờ này, từ lúc em và Đường Dương hủy hôn, Đường Húc Minh và Đường Dương đã bắt đầu ngầm ngầm chậm rãi bố trí. Mặc dù Cảnh thị có chút uy hiếp với Đường gia, nhưng cũng không thể thực sự làm gì Đường gia, nên bọn họ chỉ giữ lại một chiêu phía sau thôi.”

[1] Đoạn đuôi cầu sinh: Khi thần lẩn, rắn mối bị thiên địch cắn đuôi hoặc gặp thời điểm nguy hiểm, thường thường sẽ tự đoạn đuôi, hấp dẫn sự chú ý của kẻ thù, thừa cơ chạy trốn, tìm đường sống. Có thể nói là hi sinh cục bộ, bảo toàn chỉnh thể. Đây là một loại kỹ năng tự vệ sinh tồn, cũng có thể gọi là bản năng. (Theo Baidu)

“Cuộc hôn nhân của Đường Dương và Bạch Yến Vũ, chắc hẳn là đạn tung hỏa mù đầu tiên của bọn họ thuận tay đẩy thuyền. Lúc em từ Mỹ trở về, trước khi chuyện em đính hôn với anh sắp phơi bày, Đường Minh Húc và Đường Dương cũng biết những chuyện trước kia, tất nhiên có cái bóng của anh.”

“Cho nên lúc đầu, bọn họ chỉ chuẩn bị một chiêu phía sau, nhưng sau khi em và anh đã xác định quan hệ, lại xem chiêu phía sau này là hi vọng. Cảnh thị và Cảnh Phong liên kết, hơn nữa có ông nội ở sau lưng giúp đỡ, chuyện Đường gia thất bại và bị phá sản hoàn toàn xác định, Đường gia không đánh cuộc được, nên Đường Dương tiếp tục thuận nước đẩy thuyền cập kê với Bạch Tuyết Vũ – em gái Bạch Yến Vũ.”

“Scandal dễ dàng khiến người ta chú ý, mượn những chuyện xấu đó, Đường Dương hoàn toàn được ẩn núp. Người thừa kế Đường gia cũng không phải hấn, nên đương nhiên đắm chìm trong ôn nhu hương của mỹ nhân rồi, không phải sao.” Cuối cùng Cảnh Thần dùng câu này làm lời kết.

Phong Tế rất tán thành phân tích của Cảnh Thần, nhưng anh lại tiếp tục cười khổ: “Tiểu Thần, bất kể em có nói nhiều đi nữa, thì cũng chỉ là suy đoán. Trước khi chưa có chứng cứ, chúng ta không thể xác định cái gì. Bất quá em yên tâm đi, anh sẽ chú ý cẩn thận chuyện sau này của Đường Dương và Đường gia, mặc kệ bọn họ đã chuẩn bị thế nào, ẩn giấu sâu thế nào, chỉ cần bọn họ từng có hành động, muốn hoàn toàn ẩn giấu, cũng không phải chuyện dễ dàng.”

“Có điều tiểu Thần thật sự trưởng thành rồi, phải biết rằng, những chuyện lục đục kiểu này, trước đây tiểu Thần không thích xen vào.” Phong Tế yêu thương ôm Cảnh Thần, anh chỉ muốn cô sống cuộc sống hạnh phúc là được, nhưng thực tế lại không thể.

Vì kiếp này Cảnh Thần không phải một mình, cô là con gái duy nhất của Cảnh Hoảng Hi và Phạm Niệm Chân, là người thừa kế duy nhất của Cảnh gia, trọng trách trên người cô, phải do bản thân cô gánh vác.

Dù không nở đến đâu, đau lòng đến đâu, đây là con đường của Cảnh Thần.

Không chỉ Phong Tế có tâm trạng như vậy, Cảnh Hoảng Hi và Phạm Niệm Chân cũng thế. Ban đầu hai vợ chồng nói muốn quên đi tất cả đi du lịch tuần trăng mật, thật ra vẫn luôn ở lại bên cạnh Cảnh Thần, cho đến gần một năm nay, bọn họ mới bắt đầu mang theo ba đứa nhóc ra ngoài du lịch.

Bây giờ Cảnh Thần đã quản lý Cảnh thị rất thành thạo, mà ba đứa nhóc cũng sắp ba tuổi, có thể đi theo ông bà ngoại thăm thú non sông tươi đẹp của tổ quốc, việc này rất có lợi cho việc khai sáng của ba đứa nhỏ.

“Tuy vất vả, nhưng cuộc sống thế này mới ý nghĩa, Tế nhỉ.” Kiếp trước, cô cũng có sự sắp xếp học tập, giáo dục con cái của mình, nhưng cũng không muôn màu muôn vẻ như kiếp này.

“Tiểu Thần thích là được.” Ấn đường nhú chặt của Phong Tế giãn ra, “Cũng sắp đến ngày kỷ niệm bốn năm kết hôn của chúng ta rồi, tiểu thần có muốn đi đâu không?”

“... Có ném bọn Sơ Nhiên cho ba mẹ không, làm vậy không được đâu?” Cảnh Thần do dự, “Hơn nữa, bây giờ chuyện Đường gia...”

“Công việc luôn luôn không xử lý hết, tiểu Thần thân yêu của anh! Chuyện Đường gia đã xảy ra, cho dù chúng ta phòng thủ cũng vô dụng. Giờ thông tin tiện lợi thế, nếu xảy ra chuyện gì cần chúng ta xử lý cũng không cần lo lắng. Huống chi, không phải còn ba mẹ và ông nội ư.” Phong Tế ngắt lời Cảnh Thần, “Nếu em cảm thấy ngại khi ném bọn Sơ Nhiên cho cha mẹ, thì chúng ta cứ dẫn chúng theo. Là ba mẹ của ba đứa con, đây cũng là nghĩa vụ của chúng ta. Để bọn chúng theo chúng ta ra ngoài du lịch, cảm giác sẽ hoàn toàn khác với đi theo ba mẹ.”

“...” Cảnh Thần thở dài một cái, “Em không thể không nói, anh thuyết phục em rồi, chồng yêu.”

Từ khi ba đứa nhóc ra đời tới nay, thời gian cô và Phong Tế gần gũi với ba đứa nhỏ cực kỳ có hạn, tuy cực kỳ không vì chuyện này mà xa cách với bọn họ, nhưng nghĩ tới kiếp trước ba đứa nhỏ kia có thể nói là được cô cực kỳ chiều chuộng lớn lên, Cảnh Thần lại thoáng áy náy.

Đều là con của cô và Phong Tế, nhưng đãi ngộ hoàn toàn khác nhau.

Kiếp này Cảnh Thần sinh hoạt phong phú, nhưng đứa nhỏ thì... cũng không thể nói là chịu khổ, chẳng qua thiếu thốn sự quan tâm của mẹ thôi. Vì có Cảnh Hoảng Hi và Phạm Niệm Chân yêu thương cháu, còn có Phong Hồng Thịnh thường xuyên đến thăm, nên Cảnh Thần rất yên tâm để bọn nhỏ ở nhà.

Chờ sau khi giải quyết xong chuyện Đường gia, cô nên tìm chút thời gian ở bên bọn chúng mới được. Cảnh thị cơ bản đã đi vào quỹ đạo, bất kể là quản lý hay nhân viên cấp thấp dưới trướng Cảnh Thần đều đã quen thuộc cách thức quản lý và cách làm việc của cô, có lẽ... cho dù cô không thường xuyên tăng ca như trước nữa, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Tất nhiên, Cảnh Thần cũng sẽ yêu cầu Phong Tế cùng làm thế, bởi trên con đường trưởng thành của con, ắt không thể thiếu sự hiện diện của cha!

Bất quá trước khi làm chuyện này, vẫn nên chọn nơi đi du lịch kỷ niệm bốn năm kết hôn của bọn họ trước, mặc dù lần trước bọn họ tới trang trại vườn hoa của Lam Phong cũng rất tuyệt, nhưng không thích hợp cho trẻ con lắm.

38. Chương 38

Sau khi tiễn vợ chồng Catherine và Eide, còn có con trai bọn họ đi, cuối cùng hai vợ chồng Cảnh Thần quyết định dẫn ba đứa nhỏ đi Bắc Kinh chơi một vòng. Tuy ba đứa còn nhỏ, nhưng giáo dục hẳn đi đối với giáo trình. Kiến thức liên quan tới quốc gia, lòng yêu nước, và liên quan tới bản thân là một người Trung Quốc.

“Lại nói, du lịch thì du lịch, chỉ có hai vợ chồng cậu mới phiền phức như vậy.” Trong phòng làm việc của Phong Tế, Lam Phong tạo nhã ngồi trên ghế salon, dáng dấp yêu nghiệt nhưng toàn thân toát ra khí khái khiến người ta tuyệt đối không thể hiểu lầm hắn là phụ nữ, lấy một chùm chìa khóa trong ngực đặt lên bàn trà, “Phong Tế, chìa khóa cậu cần tôi đưa rồi, đừng nói tôi không phải bạn chí cốt nhé.”

“Cảm ơn.” Phong Tế ngồi đối diện cười cười, cắt chìa khóa đi.

Nhà Lam Phong làm bên bất động sản, căn bản đều có một căn biệt thự ở hai thành phố lớn nhất nhì Trung Quốc, cho nên bình thường mấy anh em muốn ra ngoài du lịch, đều sẽ tìm hân mượn nhà ở. Mặc dù khách sạn không tệ, nhưng vẫn thiếu vài phần ấm áp, dù sao biệt thự Lam gia luôn thuê người hầu trông nom, không sợ tới rồi còn phải dọn dẹp.

“Bạn nói xem các cậu đi chỗ nào du lịch không được, lại cố tình chọn lúc này đi thủ đô.” Lam Phong bấu môi, “Còn Hải Thiên bên đây thì sao, không sợ Đường gia dở trò hả?”

Phong Tế nở nụ cười sâu xa: “Cũng vì chuyện Đường gia, nên tôi và tiểu Thần mới cần nghỉ phép bây giờ.”

Nếu anh và tiểu Thần không rời khỏi thành phố Hải Thiên, thì độc thủ đứng sau lưng kia rất có thể sẽ tiếp tục ẩn nấp, nếu quả thực là người bọn anh đoán.

“Gần đây Nhan Tứ hơi bận, nghe nói cô ta đã trở về.” Lam Phong bưng tách trà lên nhấp một ngụm, ung dung nói sang chuyện khác.

Nghe vậy, Phong Tế liền nhún mày: “Cô ta trở về? Nhan Tứ, cậu ấy...”

“Nếu cậu ấy bước ra được thì tốt.” Lam Phong không nhịn được thở dài một hơi, “Bạn nói xem việc này hơn mười năm rồi, cậu ấy cần gì cứ canh cánh trong lòng. Cậu cũng đã kết hôn sinh con, mà cậu ấy vẫn hăm mình trong đó, aizz.”

Khóe mắt Phong Tế co quắp, cái gì mà anh đã kết hôn sinh con. Tuy trước đó anh luôn lãnh đạm với phụ nữ, thậm chí còn bị đồn là gay, nhưng cũng đâu khoa trương như Lam Phong nói chớ. Đâu phải anh không yêu ai, mà là người anh cần từ đầu chí cuối chỉ có một người thôi.

“Tôi nói này Lam Phong, cậu muốn nói Nhan Tứ thì cứ việc, nhưng đừng lôi kéo tôi vào.”

Lam Phong liếc nhìn Phong Tế, cái nhìn phong tình ấy nếu là đàn ông bình thường, thì ước chừng tuyệt đối không chịu nổi, đáng tiếc, Phong Tế không phải đàn ông bình thường, hai người quen biết nhau sắp hai mươi năm, đều hiểu rõ đối phương.

“Nhắc tới mới nói, hôm nay chị dâu không ở đây, Phong Tế cậu mau tiết lộ một chút, cậu hoàn toàn không giấu nữ sắc, sao lại coi trọng chị dâu hử. Lúc đó, hình như chị dâu vẫn còn là vị hôn thê của Đường Dương?”

Thực ra, Nhan Tứ và Lam Phong đã thắc mắc vấn đề này nhiều năm, đáng tiếc, mỗi lần hỏi không phải bị Phong Tế kéo đi một vòng thái cực, thì cũng cười không đáp. Bọn họ thực sự chẳng biết rốt cuộc Phong Tế thích Cảnh Thần chỗ nào, tuy cô thông minh, đáng đáp không tệ, nhưng nếu chỉ là cô gái như vậy, thì cũng chẳng phải chưa từng xuất hiện bên cạnh Phong Tế. Nhưng cuối cùng Phong Tế lại thích Cảnh Thần.

Không, Phong Tế không chỉ thích Cảnh Thần, mà anh yêu Cảnh Thần. Trước giờ Phong Tế không thích chen vào những chuyện phức tạp kia của giới thượng lưu, tính toán từng chút với Đường Dương và Đường gia, để hai nhà Cảnh - Đường hủy hôn, sau đó tính toán cho Bạch Yến Vũ và Đường Dương kết hôn.

“Bạn có tin vào kiếp trước kiếp này không, Lam Phong?” Phong Tế gỡ mắt kính gọng vàng trên mặt xuống, mắt phượng hẹp dài nhìn Lam Phong, rất nghiêm túc nói, “Tiểu Thần, là người vợ kiếp trước của tôi.”

“... Khụ khụ!” Sau khi trầm mặc một hồi, Lam Phong ho khan kinh thiên động địa, hồi lâu sau, mới dùng giọng nói hơi khàn khàn nói: “Kiếp trước... Phong Tế, cậu đùa không vui tí nào!”

Phong Tế cười cười uống trà, không thèm nhắc lại. Mặc kệ Lam Phong có tin hay không, anh thực sự nói thật. Kiếp này, Nhan Tứ và Lam Phong là anh em của anh, cho dù không có liên hệ máu mủ, nên anh mới chọn lúc này nói. Bất quá anh cũng biết, anh tùy tiện nói thế, rất có thể Lam Phong nghĩ anh đang nói đùa.

Mà đó cũng là kết quả anh mong muốn.

Xuyên qua, sống lại, đều quá mức khó bề tưởng tượng. Bí mật này, chỉ có thể hai người Phong Tế và Cảnh Thần biết mà thôi, nếu để người khác biết, thì ai biết sẽ có hậu quả gì.

“Được rồi, tôi đi đây.” Sau khi Lam Phong dùng khăn giấy lau xong, bèn chậm rãi đứng lên, “Bạn cứ yên tâm đi du lịch với chị dâu, Nhan Tứ và Đường gia tôi sẽ giúp cậu giám sát.”

Phong Tế gật đầu, những lúc thế này, anh không cần phải nói cảm ơn, vì bọn họ là anh em.

Nhìn cửa phòng bị đóng lại, Phong Tế thở dài đến bên cửa sổ đứng.

Nhìn dòng xe và dòng người tấp nập bên dưới, Phong Tế nhắm nghiền mắt tựa vào cửa sổ.

Hy vọng, không phải như anh và tiểu Thần nghĩ mới tốt.

Thời gian mười ngày du lịch kết thúc, Phong Tế và Cảnh Thần dẫn ba đứa nhỏ trở về biệt thự ven biển của Cảnh gia, hai người hoàn toàn nắm i ra đó, ngay cả ngón tay cũng không buồn nhúc nhích.

Nằm trên giường, Cảnh Thần vô cùng hối hận, sớm biết vậy, cô nên nghe theo lời Phạm Niệm Chân, dẫn cả bảo mẫu riêng của ba đứa nhỏ kia theo. Vì muốn làm tốt trách nhiệm của bậc làm cha làm mẹ, nên vợ chồng Cảnh Thần chẳng dẫn ai cả, hai người và ba đứa nhỏ cứ thế lên đường. Kết quả ai ngờ ba đứa nhỏ đang là thời điểm hoạt bát hiếu động, hai vợ chồng cô hoàn toàn không đủ tinh lực đối đầu với ba đứa!

Đối với vợ chồng Cảnh Thần mà nói, lần này chẳng phải nghỉ ngơi nghỉ phép gì, ngược lại còn mệt hơn đi làm. Kiếp trước, hai người cũng từng du lịch với con mình, nhưng vì tuổi tác của ba đứa nhỏ chênh lệch nhau, có thể chăm sóc lẫn nhau, nên hai người lớn có thể nghỉ ngơi một chút.

Do đó, chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người mà!

Trải qua hai ngày nghỉ ngơi, cuối cùng, Cảnh Thần chậm chạp trở lại công ty làm việc. Phong Tế thì đã trở lại Cảnh Phong trước đó một ngày, chẳng phải anh không muốn nghỉ ngơi thêm một ngày, bởi vì anh nhận được tin tức, Đường gia có hành động. Ở nhà có Cảnh Hoàng Hi và Phạm Niệm Chân không tiện xử lý lắm, nên tới công ty tốt hơn.

Thực ra, Đường gia không tính là có hành động lớn gì, chẳng qua Đường Minh Húc chính thức trục xuất Đường Dương ra khỏi nhà họ Đường. Tin tức này khiến nhiều người không khỏi khiếp sợ.

Đường gia đã vì Đường Miện mà Đường thị phá sản cách đây không lâu, Đường Minh Húc lại trục xuất con trai út của mình ra khỏi nhà họ Đường! Người sáng suốt đều biết, Đường Dương có năng lực hơn Đường Miện, mà Đường gia hiện tại bị tổn thương có thể nói là tương đối nguy hiểm, còn trục xuất Đường Dương, là vì lý do gì?

Chẳng lẽ chuyện Đường thị phá sản do Đường Dương động tay động chân?

Rốt cuộc Đường Dương không muốn bị ông anh tầm thường của mình chèn ép, nên mới ra tay?

Bất luận là ai, cũng khiến mọi người tò mò không ngớt.

Tuy chuyện Đường gia không ảnh hưởng gì tới Cảnh Phong và Cảnh thị, nhưng sao Phong Tế có thể yên tâm được. Vì thế trước đó anh đã xem một số tư liệu Nhan Tứ gửi, sau khi lại bảo hẩn điều tra thêm vài việc, anh chỉ có thể bội phục Đường Minh Húc dám ra tay tàn nhẫn vậy.

“Cho nên, Đường Miện và Đường gia chỉ là quân cờ bị Đường Minh Húc và Đường Dương vứt bỏ?” Sau khi Lam Phong xem xong tư liệu Phong Tế chỉnh lý lại kết luận, “Lão già Đường gia này xuống tay độc thật, những người khác đều bị ông ta vứt bỏ, chỉ để bảo vệ đứa con trai út của mình. Bất quá, vì sao ông ta lại phải làm thế?”

“Chắc kiêng kỵ tôi và Cảnh Thần.” Phong Tế tựa lưng vào chiếc ghế ông chủ, hơi cúi đầu, cười như không cười nhìn tài liệu trên bàn làm việc, liên tục xoay bút trong tay, “Tuy tôi và Cảnh Thần không làm gì Đường gia, nhưng rõ ràng ông ta... không dám tin bọn tôi. Trước đó, Cảnh Thần lại từng nhờ ba đứng ra liên lạc với Đường Minh Húc, yêu cầu Đường Dương không thể trở thành người thừa kế Đường gia. Nên lão già này mới làm vậy.”

“Nếu là tôi... tôi cũng không yên tâm.” Lam Phong trợn mắt, lại không ảnh hưởng tới hình tượng của hẩn chút nào, “Phong Tế cậu trông nhả nhận thế, nhưng thực tế, cậu là hạng người gì, cả thương trường ai cũng biết. Người sáng lập tập đoàn Cảnh Phong bụng dạ nham hiểm, hồ ly Phong Tế. Tuy mấy năm nay, cậu không ra tay với Đường gia, cũng chỉ vì Đường Dương không có địa vị gì ở nhà họ Đường.”

“Phong Tế lòng dạ hẹp hòi mọi người đều biết.” Lam Phong cười cười, nhướn mày nói tiếp, “Nếu Đường gia thật sự giao cho Đường Miện, thì sớm muộn gì cũng sẽ suy tàn. Bất quá lão già Đường gia vẫn cho Đường Miện cơ hội, đáng tiếc, lần này hẳn không chỉ không biết nắm bắt, mà còn liên lụy tới Đường thị. Do đó, Đường Dương mới có thể ôm phần lớn tài chính và mối giao thiệp của Đường gia rời đi. Có điều, không phải ai cũng ngu ngốc, ít ra, mấy anh em của lão Đường đều không từ bỏ ý đồ.”

“Cho nên, kết cục này của Đường gia là xấu hay tốt, không ai dám đoán được.” Phong Tế nói.

“Cậu tính sao?” Lam Phong tin chắc, Phong Tế sẽ không để Đường Dương phát triển, dù sao mối hận giữa bọn họ nói lớn cũng không lớn, nhưng nói nhỏ, thì tuyệt đối không thể nhỏ nổi.

Phong Tế gờ nhếch môi, đặt bút xuống, khoanh tay trước ngực, “Tạm thời, tôi sẽ không làm gì hết.”

“Gian thương.” Lam Phong cũng xem xong tài liệu để xuống, nâng tách trà lên uống một ngụm.

“Cảm ơn đã khen.” Phong Tế hơi nhướn mày, vẻ mặt có chút vô lại và gờ cảm.

“Ai thèm khen cậu.” Lam Phong cười mắng một tiếng, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc, giọng nói rất bất đắc dĩ, “Nếu cậu không vội xử lý chuyện Đường Dương, thì nghĩ cách giúp Nhan Tứ một tay đi.”

“...” Phong Tế có chút không nói nên lời, cuối cùng nói: “Cậu thật sự cho rằng tôi vạn năng hả? Khúc mắc trong tình cảm kiểu này, cho dù chúng ta là anh em thân thiết đi nữa, cũng không thể xen vào. Nếu bọn họ không tự mình bước ra, thì không giải quyết được, chúng ta có làm gì cũng vô dụng.”

Lam Phong thở dài, cười khổ: “Những điều cậu nói tôi đều rõ hết, nhưng cứ mặc kệ Nhan Tứ như vậy, tôi không làm được. Hiện tại, cậu ấy ngoại trừ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ cậu giao, thì suốt ngày mua say trong quán bar, uống say như chết. Làm thế không giải quyết được vấn đề, chỉ khiến sức khỏe cậu ấy càng ngày càng xuống dốc.”

Phong Tế hơi nhíu mày, anh biết từ sau khi cô gái kia trở về, tình huống của Nhan Tứ không tốt lắm, nhưng không ngờ lại kém tới mức như Lam Phong nói.

“Chỉ vì loại phụ nữ kia, Nhan Tứ lại...”

Lời nói cuối cùng vẫn nuốt xuống, bởi Nhan Tứ là anh em của Phong Tế, cho dù chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, anh cũng không nặng lời nói.

39. Chương 39

“Giống như cậu nói, trong mắt người tình biến thành Tây Thi.” Lam Phong nhún vai, “Cậu xem, trong mắt cậu, chẳng phải sự tồn tại của chị dâu vô cùng đặc biệt à.”

Khóe môi Phong Tế cong lên biến thành độ cong khi đối mặt với người bình thường, giọng nói cũng mang theo mấy phần lạnh lùng: “Lam Phong, đây là lần đầu tiên, nên tôi bỏ qua, về sau tôi không hy vọng nghe thấy cậu đánh đồng tiểu Thần với loại phụ nữ đó.”

Cái loại vì vinh hoa phú quý mà vứt bỏ vì hôn phu của mình, cuối cùng ly hôn rồi lại quay về tìm người bị cô ta vứt bỏ, hiện sự nghiệp người đó đã có thành tựu, không còn là vị hôn phu hai bàn tay trắng nữa.

Hạng phụ nữ này cũng chỉ có mỗi Nhan Tứ vẫn chưa hoàn toàn thông suốt mới có thể mê muội thôi. Chờ Nhan Tứ hoàn toàn thức tỉnh... Đáng tiếc, không biết khi nào người đàn ông hơi chính trực này mới thức tỉnh.

Lam Phong nhướn mày, cười như không cười nói: “Phong Tế, cũng chỉ có cậu mới nói Nhan Tứ chính trực.”

Làm bạn bè hơn mười năm, nhìn nét mặt lẫn nhau đã có thể đoán được đối phương đang nghĩ gì, nên Lam Phong không chút do dự muốn nôn. Thám tử tư am hiểu việc điều tra lý lịch riêng tư như Nhan Tứ có thể chính trực sao?! Nói ra tuyệt đối chẳng có ai tin, cho dù về ngoài hẳn trông rất thô kệch và trung hậu.

Bất quá đối ngoại, Nhan Tứ đảm nhiệm chức trưởng bộ phận bảo an ở tập đoàn Cảnh Phong, kiểu này tương tự với tập đoàn tổ chức tình báo thuộc quyền sở hữu cá nhân không thể cho người ngoài biết, nên những người không quen biết đúng là có thể cho rằng Nhan Tứ chính trực.

Lúc trước nhà Nhan Tứ gặp chuyện không may, vị hôn thê cứ thế hủy hôn với hắn, rồi lấy tốc độ nhanh nhất gả cho Hoa kiều nước ngoài. Đáng lẽ dĩ hắn tốt nghiệp đại học xong tính tiếp tục đào tạo chuyên sâu để tiếp nhận sự nghiệp gia đình, kết quả sự nghiệp gia đình không còn, vị hôn thê cũng mất.

Lúc này Phong Tế và Lam Phong đều ở Mỹ, Nhan Tứ cũng không muốn tìm hai người bạn thân giúp đỡ, cứ như vậy chọn nhập ngũ. Về sau ở quân đội biểu hiện rất tốt, lại tiến vào bộ đội đặc chủng làm vài năm, cuối cùng vì bị thương trong một lần làm nhiệm vụ không thể không xuất ngũ.

Mà lần bị thương đó, vừa vặn Nhan Tứ tiếp nhận điều trị tại bệnh viện Phong Tế. Sau khi biết anh em xảy ra chuyện thế này, Phong Tế và Lam Phong hung hăng mắng hắn một trận, cuối cùng, xuất ngũ xong sắp xếp hắn đến Cảnh Phong làm việc.

Vì Nhan Tứ từng là bộ đội đặc chủng, nên rất thông thạo những chuyện điều tra. Mà thu thập tình báo cũng là chuyện rất quan trọng, giao cho Nhan Tứ, Phong Tế và Lam Phong đều yên tâm.

Lam Phong và Phong Tế giống nhau, đều là con trai út không muốn vì sự nghiệp gia đình mà trở mặt với người nhà, Lam gia là gia tộc bất động sản của Trung Quốc. Thành tích hắn theo Phong Tế tạo ra, người nhà họ Lam không thể phủ nhận, nếu không sao Lam Phong có thể độc thân tới tận bây giờ.

Bất kể là bề ngoài hay bối cảnh, Lam Phong đều phù hợp với tiêu chuẩn rùa vàng, nhưng bởi vì hắn làm ra sự nghiệp của mình nên không cần quan hệ thông gia. Chẳng qua hắn khác với Phong Tế trước khi tìm được Cảnh Thần đều không thèm đếm xỉa phụ nữ, nhưng cũng không tiếp xúc quá nhiều. Từng có kinh nghiệm yêu đương, đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thành công. Ngoại trừ hắn có khuôn mặt đẹp hơn phụ nữ mấy phần, mà còn vì tính cách hắn.

Trong thế giới hoạt hình, đàn ông phúc hắc rất được hoan nghênh, nhưng ở hiện thực, sự tồn tại của loại đàn ông này, đông đảo phụ nữ đều trách không kịp. Ở chung với mình, còn phải đề phòng hắn tính toán mình, không phải quá mệt mỏi sao?!

Nên Lam Phong vẫn còn độc thân đến tận bây giờ. Mặc dù mẹ hắn rất sốt ruột, nhưng cũng không ép buộc hắn, vất vả lắm mới có con trai không cần vì gia tộc mà đám cưới, nên để bản thân hắn đi tìm hạnh phúc thuộc về mình mới tốt.

Dưa hấu xanh sẽ không ngọt.

“Nhan Tứ vốn là người chính trực, trước giờ cậu ấy không biết mưu tính.” Phong Tế thần nhiên nói.

Cũng vì tính cách này mà vị hôn thê trước kia sau khi ly hôn mới trở lại tìm hắn. Quản lý bộ phận bảo an của tập đoàn Cảnh Phong, một trong những thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn Cảnh Phong, người phụ nữ kia biết Nhan Tứ vẫn chưa hoàn toàn buông xuống, sao có thể không trở về tìm hắn chứ.

Đáng tiếc, năm đó ‘cô ta’ rời đi, người sáng suốt đều biết là nguyên nhân gì, nên... Lời nói dối rất dễ bị vạch trần, chẳng qua Nhan Tứ không làm vậy. Hắn không gặp cô ta, nhưng vẫn không bỏ xuống được.

“Có điều, cũng không cần lo lắng quá, nếu cậu ấy không gặp cô ta, thì đã cho thấy cậu ấy cần một ít thời gian chữa thương thôi.” Phong Tế khẽ híp mắt cười nói: “Nếu Nhan Tứ thực sự không thoát ra được, thì để phụ nữ kia hoàn toàn biến mất cũng là một lựa chọn tốt. Trực tiếp khiến mầm họa làm tâm trạng Nhan Tứ rối loạn biến mất, giải quyết triệt để vấn đề.”

Lam Phong nghe vậy cũng cười một cách yêu nghiệt, trên thương trường, có một số việc không cách nào giải quyết bằng thủ đoạn bình thường, do đó mặc dù bọn họ không thích, cũng sẽ không từ chối sử dụng một số thủ đoạn.

“Lam Phong, chuyện Đường Dương gần đây cậu nhớ chú ý một chút, nếu hắn theo quỹ đạo, thì chắc chắn 70% hắn sẽ ra tay với Cảnh Phong và Cảnh thị, không phải đối nghịch trực diện, mà núp trong bóng tối kéo chân sau, giống như hắn đã làm với Đường thị.” Phong Tế lấy mắt kính trước đó để trên bàn làm việc, gõ lên laptop.

“Yên tâm đi, Cảnh Phong không chỉ có mỗi mình cậu đâu.” Lam Phong gật đầu, chuẩn bị rời công ty đi thăm Nhan Tứ một chút. Mặc dù biết hẳn sẽ không có chuyện gì, nhưng là bạn bè, vẫn không có cách nào mặc kệ hẳn. Phong Tế không ngừng bận rộn chuyện công ty, còn có vợ và ba đứa con trong nhà cần anh, do đó vẫn hai gã độc thân bọn họ quan tâm lẫn nhau là được.

Nhà lớn Đường gia.

Đường Minh Húc trầm tĩnh ngồi ở chủ vị nhìn người nhà họ Đường bên dưới có vẻ mặt bất thiện, đang thấp giọng thảo luận cái gì đó. Đối với việc Đường Dương bị trục xuất khỏi Đường gia, những người này đều không có nhiều ý kiến, có điều bọn họ càng thích Đường Minh Húc và Đường Miện bị trục xuất hơn!

Từ khi Đường Minh Húc trở thành chủ nhân Đường gia, bọn họ đều ở dưới cơ ông ta. Trước đây cũng thôi, bởi Đường gia dưới sự dẫn dắt của Đường Dương có thể nói là phát triển không ngừng, nhưng bây giờ Đường Miện xuất hiện điểm yếu lớn thế, không chỉ để Đường thị phá sản, mà còn để tài sản Đường gia cũng co rút lại.

Lúc này Đường Minh Húc quyết định trục xuất Đường Dương mặc dù mọi người đều nghi ngờ, nhưng không đi sâu nghiên cứu. Mất đi một người phân chia tài sản Đường gia, đối với bọn họ mà nói, là chuyện tốt.

“Cho nên mọi người nghĩ kỹ phải làm sao chưa?” Đường Minh Húc rất lạnh nhạt hỏi.

Đường Miện ngồi bên phải ông ta, nhìn ông ta một cái, rồi yên lặng thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi đầu chờ đợi quyết định của gia tộc.

Mà Đường Minh Húc vừa nói xong, từng người bên dưới bắt đầu sôi sục nói gì đó, khiến cả phòng ồn như cái chợ. Đối mặt cảnh tượng thế này, Đường Minh Húc vẫn cười nhạt uống trà, mấy chục năm nay, đối diện với những người nói như rồng leo, làm như mèo mửa[1] này, ông ta đã chán ghét từ lâu.

[1] Nói như rồng leo, làm như mèo mửa: Mèo mửa thì ậm ọe mới mửa và mửa lầy nhầy mỗi nơi một ít, chứ không gọn một chỗ. Nói thì không khéo đẹp đẻ như rồng leo, mà làm thì bẩn thỉu như nhóp, lầy nhầy kéo lê ra như mèo mửa. Câu này đại ý chê người làm không kịp với cách ăn nói.

Lần này, ông ta tốn mấy năm, lặn lội chuyển phần tài sản và mối gia thiệp của Đường gia cho Đường Dương, đây coi như kế sách rút củi dưới đáy nồi của Đường Minh Húc. Đường gia, trông nở mày nở mặt, nhưng thực ra, sớm đã vì người nhà họ Đường quá nhiều mà gánh vác nặng nề.

Nếu Đường Dương thực sự kết hôn với Cảnh Thần, để Cảnh thị biến thành Đường thị, thì nói không chừng còn có cơ hội. Đáng tiếc, Đường Dương nhất thời tính sai một bước, quá tự tin với tình cảm của Cảnh Thần dành cho hẳn, lúc Cảnh Thần bị thương không ở bên cạnh, ngược lại còn giận đối với cô.

Nếu chỉ vậy cũng không sao, đằng này, bác sĩ điều trị cho Cảnh Thần là Phong Tế, con trai út của nhà họ Phong, dựng nghiệp bằng hai tay trắng sáng lập ra tập đoàn Cảnh Phong. Mà Phong Tế này lại có hứng thú với Cảnh Thần, cuối cùng còn yêu cô. Nên Đường Dương bị tam chấn hạ knock out, việc hủy hôn đã trở thành sai lầm.

Trong mắt Đường Minh Húc, tuy Đường Dương và Bạch Yến Vũ mập mờ không được hay cho lắm, nhưng đàn ông mà, ai không trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài chứ, người chồng mẫu mực yêu vợ con như Cảnh Hoảng Hi không phải không có, chẳng qua quá ít ỏi thôi. Đáng tiếc, Cảnh Thần là con gái Cảnh Hoảng Hi, nên sai lầm này của Đường Dương cũng bị phóng đại lên vô cùng.

Sau đó, Đường gia từng bước một đi tới ngày hôm nay, trong thời gian phát triển không thể không nói đến công lao của Đường Minh Húc. Nhưng sau khi biết Phong Tế và Cảnh Thần kết hôn, trong lòng Đường Minh Húc lại tiếp tục bất an. Nhất là sau khi Cảnh Hoảng Hi tìm ông ta, yêu cầu Đường Dương không được thừa kế Đường gia, ông ta mới biết tại sao Cảnh gia không ưa Đường Dương vậy.

Đúng là con trai ngoan của ông ta!

Dẫn phụ nữ làm tổn thương vị hôn thê của mình đến nhà chính Cảnh gia nhận lỗi, kết quả làm đến mức không giống như nhận lỗi, mà giống tới cửa đòi công đạo. Hại người ta bị thương chẳng những không chịu

trách nhiệm, mà còn chạy trốn! Đường Dương, con trai ông ta dẫn người phụ nữ thế này đi nhận lỗi, cảm thấy bản thân không sai, chẳng qua lúc đó nhất thời bị dọa sợ thôi!

Khi ấy, tuy vết thương của Cảnh Thần không nghiêm trọng lắm, nhưng Cảnh Hoàng Hi cũng có nói, vết thương mà lệch một chút, hay sâu hơn một chút, Cảnh Thần rất có thể sẽ trở thành người thực vật hoặc tàn tật. Bộ phận đại não tinh vi như vậy, nếu hơi vô ý sẽ tạo thành tổn thương rất lớn!

Cảnh Hoàng Hi không chỉ nói cho Đường Minh Húc biết sự thật này, ông còn mang chứng cứ bày trước mặt ông ta, nên ông ta không thể không để Đường Miện trở thành người thừa kế. Cũng chính lúc này, ông ta đã quyết định, để Đường Dương từ từ ẩn núp phía sau màn, không tham gia vào công việc của Đường gia nữa. Đồng thời chậm rãi lặng lẽ chuyển tài sản riêng của ông ta, còn có phần tài sản của Đường gia cho hắn, để hắn bắt đầu từ số không.

Mà lúc này vì muốn che giấu bản thân, nên Đường Dương thuận nước đẩy thuyền tiếp nhận cô em vợ Bạch Tước Vũ làm nhân tình. Có cô ta làm bình phong, hắn xử lý rất nhiều chuyện càng tiện lợi hơn.

Huống chi ở bên Bạch Tước Vũ, Đường Dương không chỉ nhận được khoái cảm cảm kị loạn luân, mà tướng mạo của Bạch Tước Vũ cũng rất hợp gu hắn.

Cứ thế, Đường Dương lợi dụng Đường Minh Húc giao tài sản cho hắn, ẩn núp phía sau màn mời người quản lý thành lập một công ty mới. Nếu chuyện Đường gia không quá mức kỳ quái, thì Đường Dương sẽ nhất thời mềm lòng để lộ chân tướng với Bạch Tước Vũ đã đi theo hắn nhiều năm, nói không chừng kế hoạch của hắn và Đường Minh Húc cũng thành công rồi.

Chỉ vì sợ Phong Tế và Cảnh Thần không bỏ qua cho Đường gia, nên Đường Minh Húc mới làm thế, lại không nghĩ rằng, cũng vì suy nghĩ vòng vèo của ông ta và Đường Dương, mới có thể khiến Phong Tế càng thêm chú ý bọn họ. Vốn Đường Dương chỉ là vị hôn phu tiền nhiệm của Cảnh Thần mà thôi, căn bản không tính là gì, cùng lắm chỉ không muốn Đường Dương sống quá tốt, sẽ không chĩa mũi nhọn vào Đường gia làm chi.

Nhưng hiện tại hoàn toàn khác biệt.

40. Chương 40

Đường Minh Húc và Đường Dương ngàn tính vạn tính, thậm chí còn từ bỏ huyết thống gia tộc mình, lại không ngờ, đối với Phong Tế, đối tượng anh nhắm vào chính là Đường Dương. Đường gia ra sao không có quan hệ gì với anh, nhưng còn Đường Dương... Nếu hắn an phận thủ thường không tùy tiện nhảy nhót, thì Phong Tế sẽ không động vào hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, con người không có cách nào khống chế được vận mệnh của mình.

Từng nắm giữ, sẽ không muốn dễ dàng mất đi. Một người từng đứng trên cao chỉ điểm giang sơn, đâu dễ dàng buông tha tất cả cam tâm tình nguyện trở lại tầng dưới chót nhất, biến thành hai bàn tay trắng chứ.

Đường Minh Húc khẽ híp mắt, nhìn đám người Đường gia bên dưới thảo luận ồn ào, mặt đỏ tới mang tai, còn Đường Miện ngồi bên cạnh ông ta, lại không nói một câu nào. Nếu nói hổ thẹn, thì ông ta chỉ hổ thẹn với đứa con trai lớn của mình. Bất quá, cho dù hắn không còn là người thừa kế của nhà họ Đường, ít nhất người làm cha như ông còn có thể đảm bảo Đường Miện không cần phải lo áo cơm.

Có điều đám người Đường gia bên dưới...

Mấy chục năm qua, từ khi cha ông ta bắt đầu, tất cả tài sản của Đường gia đều do cả nhà bọn họ tạo nên, mà nhóm người này, chính là quý huyết mả của nhà họ Đường! Cho tới bây giờ chỉ biết khoa tay múa chân, lại không chịu cống hiến gì cho Đường gia. Nguyên nhân Đường Minh Húc ông ta chọn con đường đập nồi dìm thuyền liêu chết đến cùng này, cũng tại đám người kia.

Đám người nhà họ Đường này chỉ biết đồng cam, chứ không thể cộng khổ!

Sự trào phúng và khinh miệt trong mắt được che giấu rất kỹ, Đường Minh Húc hắng giọng một cái, đợi mọi người yên tĩnh lại, mới chậm rãi nói: “Vây, dưới tình huống hiện tại, mọi người có tính toán gì không?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng một ông cụ mặc trang phục đời Đường có mặt mũi rất hiền lành lên tiếng: “Minh Húc à, mọi người đều biết mấy chục năm nay, con và cha con đã cống hiến không ít cho Đường gia, nhưng chuyện lần này thật sự thiệt hại quá lớn. Đường thị trực tiếp tuyên bố phá sản, những sản nghiệp khác của nhà họ Đường chúng ta mặc dù có, nhưng chủ yếu vẫn dựa vào Đường thị, giờ, aizzz...”

“Bác hai, bác muốn nói gì, cứ nói thẳng đi.” Đường Minh Húc mở mắt, nhìn ông cụ nhàn nhạt nói.

“Minh Húc, việc này...” Ông cụ hơi do dự, cuối cùng một ông cụ ngồi bên cạnh ông ta vừa nhìn liền biết có tính cách nóng nảy trực tiếp lên tiếng.

“Anh hai, nếu anh thấy ngại, thì để em nói, dù sao trước nay em cũng chẳng sợ mất mặt!” Sau khi nói với ông cụ xong, ông cụ mặc âu phục xám tro xoay đầu nhìn Đường Minh Húc, “Minh Húc, coi như chú nhìn con lớn lên, biết con lúc nào cũng cẩn trọng tận tâm tận lực. Nhưng thiệt hại lần này quả thật quá lớn, Đường thị phá sản rồi! Sản nghiệp trụ cột của nhà họ Đường chúng ta không còn, con không cảm thấy con nên gánh trách nhiệm hả?”

“Chú út, nếu con nhớ không lầm, chính vì muốn gánh trách nhiệm, nên con mới trực xuất Đường Dương nhỉ?” Mọi cử động của Đường Minh Húc đều rất thần nhiên, có lẽ vì ông ta đã có đường lui, nên mới có thể bình tĩnh thế.

“Chuyện này liên quan gì tới Đường Dương! Tất cả mọi thứ trước đó của Đường thị không phải do con và Đường Miện phụ trách sao? Một là gia chủ đương nhiệm, một là người thừa kế tương lai, biết làm việc thật, xảy ra chuyện còn để con trai út, em trai mình gần như rảnh rỗi ở nhà chịu trách nhiệm!” Ông cụ được Đường Minh Húc gọi là chú út giận tái mặt, giễu cợt nói.

Đường Miện giật giật khóe môi, cuối cùng vẫn tiếp tục ngồi ở đó, không nói một lời. Cho dù bây giờ hẳn nói, lần hợp tác với gia tộc White này thực ra do Đường Dương đề cập trước, thì có ích lợi gì? Tình huống bây giờ đã vậy, hẳn còn có thể làm thế nào?

Huống chi, hình như ba và em trai đã sắp xếp chuyện gì đó, hẳn ngoại trừ phối hợp thì còn có thể làm gì?

Đường Miện gần bốn mươi tuổi, đã quen với cuộc sống giàu có Đường gia dành cho từ lâu, nếu mất đi, thì bản thân hẳn cũng không có năng lực duy trì cuộc sống như vậy. Một bên là ba và em trai tính toán thâm sâu, một bên là người nhà họ Đường vô cùng hung ác, nên chọn thế nào, Đường Miện là người rõ ràng nhất.

Do đó, đối mặt với tình huống như vậy, tiếp tục giữ im lặng mới là việc hẳn nên làm.

“Thế chú út cảm thấy nên làm sao?” Đường Minh Húc đan hai tay vào nhau, khuỷu tay đặt trên bàn hội nghị, khóe môi nở nụ cười tao nhã, khiến người ta cảm thấy như được gió xuân gột rửa.

“Hừ!” Ông cụ dùng mũi hừ một tiếng, “Đường thị xảy ra lỗi lầm lớn vậy, con làm gia chủ và con trai con làm người thừa kế, chẳng lẽ không biết chịu trách nhiệm hả? Đuổi Đường Dương ra khỏi Đường gia thì có ích gì, các con phải...” Đột nhiên ông ta lắc lắc tay, nói với ông cụ mặc trang phục đời Đường bên cạnh, “Anh hai, anh kéo áo em làm gì! Vấn đề chính là thế, lẽ nào Đường Minh Húc và Đường Miện không nên chịu trách nhiệm à, bảo bọn chúng rời khỏi Đường gia mới đúng!”

“Em trai!” Ông cụ mặc trang phục đời Đường đứng dậy lớn tiếng quát ông cụ mặc âu phục ngừng lại, sau đó nhìn Đường Minh Húc ngồi ở chủ vị, nét mặt vẫn rất bình thản, “Minh Húc, con đừng trách chú con, chẳng qua Đường thị phá sản như vậy, nhất thời không thể tiếp nhận. Con biết mà, trên tay mọi người đều có cổ phần của Đường thị, kết quả lại thành ra thế này...”

“Bác hai, bác ngồi xuống đi.” Đường Minh Húc giơ tay lên một cái, đợi ông cụ ngồi xuống mới nói tiếp, “Thực ra con biết, những gì chú út vừa nói hẳn là phần lớn suy nghĩ của người ngồi đây.” Nhìn mọi người bên dưới vì lời này mà thoáng đứng ngời không yên, ông ta nhếch môi, “Kỳ thực, đây cũng là một cách giải quyết. Đường thị phá sản, khiến tất cả mọi người thiệt hại nặng nề, con và Đường Miện cũng khó thoát tội.”

“Cho nên, trước hết cứ để Đường Dương rời khỏi Đường gia, vì lần hợp tác này, ban đầu do nó và...” Ý vị sâu xa nhìn chú út một cái, Đường Minh Húc nói tiếp, “Đường Kiều gả đến gia tộc White như đã nói. Đường Kiều lập gia đình rồi, không được tính là người nhà họ Đường nữa, nên con chỉ có thể trừng phạt Đường Dương trước.”

Nghe được lời này, chú út ban nãy còn rất oán giận bất mãn cuối cùng cũng thu liễm một chút, bởi vì Đường Kiều không phải ai khác, chính là cháu gái của ông ta. Đến tận bây giờ, ông ta mới nhớ, ban đầu hợp tác, ông ta đã gở hai tay tán thành, thậm chí còn trợ giúp một phen. Nếu quả thật phải truy cứu trách nhiệm Đường thị phá sản, thì ông ta cũng chạy không thoát !

Trước đó ông ta chỉ mới nghĩ làm sao kéo hai cha con Đường Minh Húc xuống đài, lại quên mất vụ này! Khi này ông ta ăn nói công kích thế, Đường Minh Húc sẽ không kéo ông ta xuống nước luôn chứ? Thấp tha thấp thỏm nhìn Đường Minh Húc, sau khi đối mặt với ánh mắt sáng ngời cười như không cười, chú út cúi đầu không nói gì nữa.

Thấy mọi người đều rất yên tĩnh, Đường Minh Húc hí mắt tiếp tục nói: “Tuy Đường Dương đã bị trục xuất, nhưng con và Đường Miện mới là người xác nhận cuối cùng và người thực hành lần hợp tác này, nên chúng con hẳn phải gánh vác trách nhiệm.”

Vừa dứt lời, Đường Minh Húc lấy một con dấu ra đặt lên bàn: “Đây là con dấu chủ nhân Đường gia mới có thể nắm giữ, được truyền từ đời cụ tổ tới nay, hiện tại tôi giao ra đây.”

“Minh Húc!”

“Ba!”

“Gia chủ!”

Có người mừng thầm, có người hoảng hốt lo sợ, nhưng trong đó chỉ có Đường Miện mới thực sự vừa khiếp sợ vừa lo lắng. Thu hết nét mặt mọi người vào mắt, Đường Minh Húc mỉm cười: “Xảy ra sai lầm lần này, Minh Húc chỉ có thể tạm biệt chúc gia chủ để tỏ ý xin lỗi.”

Chỉ thấy hai mắt mọi người kể cả ông bác hai trước mặt còn rất đường hoàng đều tỏa sáng, Đường Minh Húc cười nhạt: “Ngoài ra, tôi và Đường Miện cũng sẽ rời khỏi Đường gia, không còn quan hệ với nhà họ Đường nữa. Từng xu từng hào thuộc về Đường gia, chúng tôi sẽ không mang theo.”

Nói xong, ông ta đứng lên, nói với Đường Miện đang há mồm tròn mắt: “Đi thôi, Đường Miện.” Nói xong, xoay người nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tuy Đường Miện có chút không thể chấp nhận, nhưng sau khi cúi chào mọi người liền đuổi theo ba mình. Nếu ba đã rời khỏi Đường gia, mà hắn còn ở lại đây thì sẽ có kết quả gì, hắn rõ ràng nhất.

Cha con Đường Minh Húc cứ thế rời khỏi Đường gia, chỉ mang theo một ít quần áo để thay, rất phóng khoáng rời đi. Để lại đám người đổ mắt với con dấu kia, và người duy nhất có phản ứng ngược lại, đó là ông cụ mặc trang phục đời Đường.

“Đường gia, xong rồi...” Nhìn đám người đổ mắt, đổ mắt không ngừng vạch điểm yếu công kích lẫn nhau, bác hai Đường Minh Húc run rẩy đứng lên, sau khi lắc lắc đầu bèn chậm rãi rời đi.

Tuy trước đó ông ta cũng bị mê hoặc bởi con dấu tượng trưng cho gia chủ Đường gia ấy, nhưng tỉnh táo lại ông ta biết rõ. Đường Minh Húc là người duy nhất có thể chống đỡ Đường gia, giờ Đường Minh Húc rời khỏi Đường gia như thế, Đường gia đã nát bét này chẳng biết có thể chống đỡ bao lâu.

Mà ông ta, cũng không thể làm gì, cùng lắm chỉ để một nhà của mình ít chịu tổn thất một chút.

Đám người kia chỉ biết tranh giành, nếu Đường Minh Húc dám rời khỏi Đường gia, thì cho thấy ông ta chắc chắn có đường rút. Đáng tiếc, ông ta làm rất tốt, chủ động rời đi để gánh vác trách nhiệm Đường thị phá sản, người khác cũng không thể nói Đường Minh Húc không tốt, chỉ có thể nói Đường gia bọn họ qua cầu rút ván!

Đường gia... sắp biến mất rồi.

Nhìn ánh nắng chiều nơi chân trời, ông cụ lặng lẽ thở dài lần nữa, lên xe ngồi trở về nhà. Vẫn nên mau chóng về thượng lương với con trai một chút, phải ứng phó ra sao mới có thể để thiệt hại giảm đến mức thấp nhất.

“Do đó, Đường Minh Húc và Đường Miện cũng rời khỏi Đường gia rồi?” Cảnh Thần vì nghe được tin này, rốt cuộc cũng dời toàn bộ sự chú ý luôn tập trung trên tài liệu của mình đi, không tiếp tục chiến đấu với báo cáo nữa.

Phong Tế gật đầu, ngón tay thon dài nhịp trên mặt bàn: “Đi rất phóng khoáng, rất kiêu ngạo. Mọi người đều biết Đường Minh Húc vì gánh vác trách nhiệm Đường thị phá sản, nên mới trực xuất bản thân và hai đứa con trai ra khỏi Đường gia.”

Cảnh Thần co quắp khóe môi, thở dài nói: “Người Đường gia còn đang bận bịu xem gia chủ nên thuộc về ai à? Thật không biết bọn họ sẽ phản ứng gì khi biết cha con Đường Minh Húc đã làm lại từ đầu từ sớm.”

“Người Đường gia đâu phải ai cũng ngu ngốc, ít nhất một nhà bác hai Đường Minh Húc đang lặng lẽ xử lý ít cổ phần và sản nghiệp trong tay, chuẩn bị rời khỏi thành phố Hải Thiên đó.” Phong Tế ấn Enter một cái, nhìn văn bản mình xử lý xong, rất hài lòng gật đầu, “Toàn bộ công việc bên anh hoàn thành rồi, tiểu Thần à.”

“Em còn một chút.” Cảnh Thần tiếp tục dời sự chú ý của mình về báo cáo, làm hai việc một lúc, “Dù sao người thông minh cũng ít. Bất quá nếu ngoại trừ một nhà Đường Minh Húc ra, Đường gia không còn nhà nào có năng lực nữa, thì em rất thông cảm với cả nhà họ.”

“Vì vậy, chiêu rút củi dưới đáy nồi này của Đường Minh Húc không chỉ để phòng chúng ta, mà còn không muốn dính líu tới Đường gia nữa.” Phong Tế đóng laptop lại, nhún vai nói, “Người nhà họ Đường không phải không có năng lực, mà vì số người tiếp xúc với công việc quá ít, nên biến thành hạng người vô năng nói như rồng leo, làm như mèo mửa. Có điều đây chính là thành quả mấy chục năm Đường Minh Húc và ba ông ta cùng nhau nỗ lực, chúng ta chỉ là mồi dẫn lửa thôi. Vốn Đường Minh Húc chuẩn bị đến đời Đường Dương mới hoàn toàn tách khỏi Đường gia đấy.”

“Tách khỏi Đường gia?” Cảnh Thần không nhịn được ngẩng đầu, giọng điệu cũng cao vút mấy phần, nhúu chặt mày, “Em nói này, Tế, đừng nói chúng ta vô thức trở thành quân cờ nhé?”

41. Chương 41

“Tiểu Thần à, Đường Minh Húc và Đường Dương còn chưa dám xem chúng ta là quân cờ.” Phong Tế híp mắt nói, “Chúng ta chỉ là mồi dẫn lửa thôi, em yêu.”

Nghe xong lời này, Cảnh Thần nhún vai, sau đó đóng tập tài liệu lại: “Không được, em vẫn chưa nghĩ ra, trong lòng rất khó chịu!”

Vừa nghĩ tới mình bị lợi dụng như vậy, Cảnh Thần không có cách nào tỉnh táo nữa. Nên tạm thời ngừng làm việc, trạng thái thể này không thích hợp để cô làm tiếp. Bản báo cáo rất quan trọng, chỉ cần sai một tí đã dẫn tới phiền toái lớn.

“Yên tâm đi, tiểu Thần.” Phong Tế ôm Cảnh Thần vào lòng, trấn an hôn trán cô, “Người của Đường gia cho dù vô dụng, nhưng sau khi biết tính toán của Đường Minh Húc, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cha con họ như vậy.”

Cảnh Thần nhúu mày, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ cười như hồ ly của Phong Tế: “Anh định cho Đường gia biết hết tất cả kế hoạch của Đường Minh Húc ư?”

“Không chỉ có cha con họ mới thông minh đâu, ngay cả những người Đường gia hơi nói khoác kia đâu phải cái gì cũng không hiểu.” Phong Tế hơi nhếch môi, “Cha con Đường Minh Húc cho rằng bọn họ lừa được bọn họ, lại không biết...”

“Còn có con hồ ly như anh lúc nào cũng nhìn chăm chăm bọn họ chứ gì!” Cảnh Thần tiếp lời.

“Tiểu Thần, em nói chồng em thế này hả?”

“Anh vốn là hồ ly mà, lúc đeo mắt kính càng giống hơn.” Cảnh Thần nói xong đẩy Phong Tế ra, tiếp tục mở laptop bắt đầu gõ bàn phím. Đã biết đối sách của Phong Tế, Cảnh Thần hoàn toàn yên tâm, chăm chú quay lại công việc của mình.

“Nếu anh là hồ ly, vậy em là gì hửm, tiểu Thần, hồ ly tinh sao?” Phong Tế nhẹ nhàng phun ra một câu, khiến ngón tay Cảnh Thần nhất thời cứng đờ trên bàn phím.

Đường Dương rất đau đầu.

Đường Dương vô cùng đau đầu.

Đường Dương đã đứng ngay rìa sắp hỏng mắt.

Rõ ràng kế hoạch của hắn và ba rất hoàn mỹ, hắn ẩn nấp trong tối khổng chế công ty phát triển đến mức cũng được, nếu không lúc trước hắn đâu có khả năng dứt khoát cho Bạch Tước Vũ 5 triệu chứ.

Nhưng tất cả đều rất tốt mà, tại sao đột nhiên xảy ra vấn đề!

Các doanh nghiệp cung ứng đã ký kết hợp đồng với công ty đột nhiên kết thúc hợp đồng, tuy công ty nhận được phí bồi thường vi phạm hợp đồng, nhưng sự phát triển của công ty lại xảy ra vấn đề lớn. Không có vật liệu, công ty phải ăn nói với đối tác thế nào?!

Nếu thực sự không thể giao hàng đúng hạn, thì phí bồi thường vi phạm hợp đồng công ty nhận được căn bản không đủ đền bù!

“Ba, rốt cuộc tin tức này ai tiết lộ ra ngoài!” Đường Dương tức giận quát, mái tóc rối loạn cho thấy tâm trạng tồi tệ của hắn, “Vì sao đột nhiên Đường gia chia mũi nhọn vào công ty chúng ta, không phải chúng ta vẫn che giấu rất tốt mà!”

Đường Minh Húc uống một ngụm trà, đặt tách trà xuống: “Đường Dương, giờ con đang nghi ngờ ai?”

Khẽ cắn môi, Đường Dương tỉnh táo lại một chút, giọng điệu rốt cuộc bình tĩnh: “Ba, ba nói xem con còn có thể nghi ngờ ai.”

“Không phải nó.”

“Sao ba có thể chắc chắn không phải anh ấy, người ba đáng kính của con!” Lần này Đường Dương thật sự sốt ruột, nếu vẫn không tìm được nhà cung ứng thích hợp, thì tâm huyết mấy năm nay của hắn sẽ đổ sông đổ biển. Đến lúc đó, không còn hậu thuẫn nữa, căn bản không thể trở lại như ngày xưa!

“Đường Dương, nếu chúng ta phá sản, nó cũng không có lợi ích gì đâu.” Thở dài một cái, Đường Minh Húc để tách trà xuống. Ông ta làm gì đều tính toán hết, nhưng bất cẩn thế này, chỉ có Đường Dương, con trai út của ông ta. Nhìn dáng vẻ chật vật của Đường Dương, Đường Minh Húc lại không nhận được ở trong lòng yên lặng thở dài.

Phong Tế, ông ta đã đánh giá thấp người thanh niên này.

Tuy Phong Tế vẫn chưa trực tiếp ra tay với bọn họ, song sẽ không nhìn bọn họ lớn mạnh.

Bởi Đường Dương từng là vị hôn phu của Cảnh Thần, bởi Đường Dương từng tràn đầy tính toán với Cảnh Thần, bởi Đường Dương từng vì Cảnh Thần yêu hắn sâu sắc, mà không chút do dự tổn thương Cảnh Thần.

“Đường Dương, chuẩn bị sẵn sàng đi. Người khiến Đường gia biết công ty này là của cha con chúng ta, chính là Phong Tế.” Đối diện với ánh mắt con trai út của mình, Đường Minh Húc gần như chữ một. Có

lẽ ông ta tính sai rồi, nếu lúc trước ông ta buông tha... Hiện tại, Đường gia còn có Đường Miện, nói không chừng sẽ không thay đổi như hôm nay.

Đáng tiếc, hối hận là một việc hoàn toàn không có ích lợi gì.

Đường Minh Húc tính toán nhiều thế, chung quy lại tính sót.

Phong Tế rất yêu Cảnh Thần, nên cho tới bây giờ anh không buông tha cho Đường gia và sự quan tâm của Đường Dương.

Đứa con trai út của ông ta ưu tú vậy, lại vì chuyện này mà ngã xuống.

“Là hần...” Đường Dương nghe lời Đường Minh Húc nói, nghi ngờ không thôi, “Sao hần biết được, rõ ràng con che giấu rất khá mà!”

Hần biết rõ lúc trước hần đã tổn thương Cảnh Thần, nếu không Cảnh Hoàng Hi cũng sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy với Đường Minh Húc.

Nhưng Phong Tế...

Chết tiệt!

Sớm biết Cảnh Thần sẽ tìm được một người đàn ông thế này, trước đây, hần không nên vì Bạch Yến Vũ mà...

Tài sản Cảnh gia, Cảnh Thần, cứ như vậy lướt qua hần.

Đường Minh Húc nghe lời Đường Dương nói, lại thở dài. Đứa con trai út này của ông, nói âm hiểm cũng âm hiểm, chuyện tính toán tài sản Cảnh gia cũng có thể làm được. Nhưng đôi khi hần lại nặng tình nặng nghĩa, cũng vì sự mâu thuẫn của hần, nên mới để Phong Tế phát hiện.

“Tờ chi phiếu 5 triệu con đưa Bạch Tuyết Vũ, Nhan Tứ - thuộc hạ của Phong Tế từng thông qua ngân hàng tra ra con.”

“Nên, lần này Phong Tế tiết lộ tin tức cho Đường gia?” Đường Dương lẩm bẩm.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tuy Đường gia chưa đến nỗi sa sút, nhưng vẫn mạnh hơn công ty gia công của hần, muốn cho công ty phá sản cũng không phải chuyện khó gì. Huống chi công ty hần mới thành lập mấy năm, đối mặt với tài chính liên tục xảy ra vấn đề, cũng không có quá nhiều năng lực ứng phó.

“Chuẩn bị đi, Đường Dương.” Đường Minh Húc nói xong, chậm rãi rời khỏi phòng.

Chuẩn bị, chuẩn bị cái gì, phá sản sao?!

Không, hần không cam lòng!

Đường Dương mím chặt môi, mặc áo vest đi ra ngoài, chỉ cần doanh nghiệp cung ứng chịu cung cấp nguyên vật liệu, công ty hần còn có thể cứu!! Hần không tin, Trung Quốc lớn như vậy, chẳng lẽ hần không tìm được nhà cung ứng sao! Chỉ cần có tiền, lẽ nào không mua được thứ hài lòng.

Chẳng qua, Đường Dương không ngờ, vì biết cha con họ rút củi dưới đáy nồi, những người nhà họ Đường khác hiếm khi đoàn kết lại với nhau. Bọn họ phong tỏa, công kích công ty Đường Dương ở mọi mặt, cuối cùng, hần chỉ có thể vất vả trầy trật tuyên bố phá sản.

Khi một số chuyện kết thúc, Đường Dương mới phát hiện, Bạch Yến Vũ đã mất tích, cô ta dẫn theo cặp trai gái của bọn họ, còn có một triệu - tài sản riêng cuối cùng của bọn họ không thuộc về công ty, chỉ để lại một tờ giấy ly hôn.

Tuy không đồng ý, nhưng Đường Dương vẫn ký tên.

Bạch Yến Vũ nói đúng, chẳng lẽ hần còn muốn giữ cô ta ở lại cùng gánh nợ nần à? Hai đứa con của bọn họ còn nhỏ, có một triệu kia, ít ra cuộc sống của hai đứa sẽ không tệ.

Thế này, cũng tốt.

Sau đó, Đường Dương dẫn Đường Minh Húc rời khỏi thành phố Hải Thiên, không ai biết bọn họ đã đi đâu, hoặc cuộc sống ra sao, bởi không còn bất kỳ tin tức nào của bọn họ nữa.

Công ty phá sản không liên quan gì tới Đường Miện, hấn và vợ cũng rời khỏi Hải Thiên, bọn họ không nợ nần, chỉ ít cuộc sống không khó khăn lắm.

Mà Đường gia, sau khi biết công ty cha con Đường Minh Húc phá sản, nội bộ lại bắt đầu lục đục, cuối cùng hoàn toàn suy sụp, biến mất khỏi giới thượng lưu Hải Thiên.

Những việc này không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới thành phố Hải Thiên, cuộc sống của những người khác vẫn như cũ, chỉ có Phong Tế và Cảnh Thần mới quan tâm một chút.

“Kết thúc rồi.” Đứng ngay bờ biển, nhìn mặt biển nhấp nhô, Cảnh Thần nói.

“Đúng vậy, kết thúc rồi.” Phong Tế cởi áo vest khoác lên người Cảnh Thần, “Bờ biển trời lạnh, em nên mặc nhiều chút.”

“Dù sao cũng về ngay thôi.” Cảnh Thần kéo áo khoác trên người, mỉm cười với chồng, “Thực ra cảm giác có chút không thật lắm, Tế à. Sống lại ở một thế giới như vậy, còn dây dưa với những người đó.”

“Không thật sao?” Phong Tế ôm cô, cúi đầu hôn môi cô. Một lúc sau, anh buông cô ra, “Thế này, còn không thật hửm?”

“...” Cảnh Thần bắt đầu dĩ nhiên anh, “Anh biết rõ em đang nói cái gì thật mà.”

Đường Dương từng chiếm đoạt Cảnh gia, khiến Cảnh Thần mất hết tất cả, giờ hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của vợ chồng họ.

“Tiểu Thần, đây là con đường cha con họ chọn. Em cũng biết, anh thật sự chưa làm gì bọn họ cả.” Phong Tế khẽ cười hai tiếng nói.

Phản ứng của Cảnh Thần là trực tiếp liếc anh một cái, con hồ ly giáo hoạt này đâu làm gì đâu, chỉ khiến người ta phá sản, trắng tay thôi, nếu quả thật làm gì đó, chẳng lẽ khiến người ta không sống được?!

“Vậy cũng tốt, không phải sao?” Phong Tế nắm tay Cảnh Thần đi tới chỗ bọn họ đỗ xe, “Lần này tiểu Thần không cần lo lắng vấn đề Đường Dương nữa nhé, chúng ta có thể sống thật tốt rồi.”

Hai người lên xe, rời khỏi nơi này.

Từng ngày trôi qua, dù có chuyện gì xảy ra, Trái Đất cũng không ngừng chuyển động.

Rốt cuộc Nhan Tứ cũng không còn chìm đắm trong quá khứ nữa, hoàn toàn tạm biệt mối tình đầu, tìm một cô gái kết hôn sống qua ngày. Mà Lam Phong luôn luôn yêu nghiệt, rốt cuộc trong một lúc theo đuổi cái đẹp sai lầm một lần, biến thành lễ vật của người khác, sau cùng định xuống.

Cuộc sống của Cảnh Thần và Phong Tế cứ trôi qua như thế, con cái ngày một trưởng thành, bọn họ dần dần già đi.

Khi bọn họ lại trở thành ông bà nội, người già trong nhà cũng từ từ mất. Sau khi Phong Hồng Thịnh qua đời, Phong Tế hoàn toàn tuyệt giao với Phong gia, người mẹ Lan Lăng này cuối cùng không chiếm được cái gì từ Phong Tế.

Mặt trời chiều ngã về Tây, tại biệt thự ven biển, Cảnh Thần mái tóc bạc trắng tựa đầu vào vai Phong Tế.

“Tế, lại một đời trôi qua nữa.” Cảnh Thần nhìn những bông hoa khoe sắc dưới dưới ánh mắt trời, mỉm cười nói.

“Nếu có cơ hội, kiếp sau còn ở bên tôi không, tiểu Thần?” Phong Tế tràn đầy nếp nhăn nắm chặt bàn tay lốm đốm của Cảnh Thần, giọng nói khàn khàn hỏi.

“Được.” Cảnh Thần không do dự trả lời, “Nhưng lần này ông không thể bỏ tôi lại một mình mà đi trước, nếu không kiếp sau tôi không ở bên ông nữa!”

“Được, chúng ta cùng đi, bất kể kiếp này hay kiếp sau đều cùng nhau.” Từng tìm kiếm vô vọng trong mười bốn năm rỗng rã, ông không muốn ném lại cảm giác đó nữa.

Khi con gái bọn họ tới nhà ẩm trà hoa tìm hai người, bèn phát hiện, hai ông bà đã rúc vào nhau, giống như hạnh phúc say giấc vậy.

Hai hàng nước mắt lăn dài, cô lập tức gọi anh hai và người nhà tới.

Không rời không bỏ, ngay cả chết cũng không có cách nào ngăn trở bọn họ.

Đây là dòng chữ được khắc trên bia mộ hợp táng của Cảnh Thần và Phong Tế, là di ngôn Phong Tế để lại.

42. Chương 42: Ngoại Truyện Về Bạch Tước Vũ

Ngồi trong quán cà phê, ngón tay trắng nõn tinh tế đang nhảy nhót giống như tinh linh chơi đùa trên bàn phím notebook, khóe môi nở nụ cười thản nhiên. Đây là một cô gái rất xinh đẹp, tóc dài, trang điểm tinh tế, ăn mặc khéo léo, rước lấy bao nhiêu ánh nhìn chăm chú của đàn ông, chẳng qua bản thân cô lại không thèm quan tâm.

Bà chủ quán cà phê bưng một tách Cappuccino tới, đặt ly cà phê trong tầm tay cô gái, rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Hình như tôi đâu có gọi cà phê?” Cô gái quay đầu, cười cười với bà chủ, nụ cười xinh đẹp đó càng khiến đàn ông hai bên trái phải luôn nhìn chăm chú không rời mắt.

“Cảm ơn cậu tới đây mỗi ngày, để việc làm ăn của tôi tốt lên.” Bà chủ nhoẻn miệng cười, lại đẩy tách Cappuccino đó tới gần cô gái, “Đây là quà cảm ơn.”

“Keo kiệt quá, cậu là chủ quán cà phê mà, một tách Cappuccino đã muốn đuổi tôi đi rồi.” Cô gái cười trêu chọc, bưng tách cà phê lên uống.

“Cậu là đại cổ đông của quán đây!” Bà chủ tức giận liếc cô gái một cái, “Nhưng nói thật, cậu tính tiếp tục như vậy sao, Tước Vũ?”

“Vậy tính thế nào?” Bạch Tước Vũ nhướn chân mày lá liễu của mình nhìn đối tác, “Cậu cũng biết, tổ thế này ra ngoài tìm việc cũng không thực tế, thà cứ vậy đăng chút văn chương lên mạng tốt hơn. Vả lại, chẳng phải việc làm ăn của quán cũng không tệ à? Dù sao tôi không lo ăn mặc là được.”

“Cậu biết rõ tôi không phải nói chuyện này mà!” Bà chủ thoáng tức muốn nổ phổi nói, “Cậu định khi nào tìm một người bạn trai đây, cậu biết không, bác trai, Vô Ngán còn có tôi đều rất lo cho cậu đấy!”

Mặc dù phụ nữ hai mươi lăm tuổi vẫn còn rất trẻ, nhưng cũng không có nhiều thời gian, thời gian mấy năm thoáng cái trôi qua, đến lúc đó chỉ có thể thành gái ế lớn tuổi.

“Diệp Tú, người khác có lẽ không biết, nhưng cậu còn chưa rõ sao?” Bạch Tước Vũ mỉm cười, nụ cười mang theo mấy phần mất mát và đau thương, “Một cô gái như tôi, nếu thực sự tìm được một người đàn ông tốt, thì mới là chuyện kỳ lạ.”

“Cô gái như cậu thì sao!” Giọng Diệp Tú nâng cao lên vài phần, “Chỉ là mối tình đầu thất bại mà thôi, có sao đâu?! Bây giờ, có bao nhiêu mối tình đầu có thể thành công chứ, hơn nữa kết hôn rồi còn có thể ly hôn mà! Phụ nữ đã ly hôn đều có thể tìm được một người đàn ông tốt cho mình, tại sao cậu không thử?”

Khóe môi Bạch Tước Vũ co quắp, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Diệp Tú, cậu không hiểu.”

Cô không giống ba và người anh sinh đôi Vô Ngán, vì gia cảnh không xứng mà chia tay với bạn trai, rồi khỏi thành phố quen thuộc đến thành phố xa lạ không có ai biết, cô không phải đến để chữa thương, mà cô là... muốn vứt bỏ quá khứ, đáng tiếc, cô không làm được.

Nửa đêm tỉnh giấc, cô luôn luôn lệ rơi đầy mặt.

Bảy triệu, dùng cuộc sống gần năm năm làm tình nhân đổi lấy, cũng đủ cho cả nhà họ không ăn không uống cũng có thể hạnh phúc cả đời.

Thực ra, cô từng mong đợi tình yêu, từng hi vọng được mặc áo cưới, trở thành cô dâu xinh đẹp nhất.

Tiếc thay, hết thấy đều bị phá hủy, bị sự hư vinh và tham lam của bản thân phá hủy.

Bạch Tuyết Vũ làm một đóa hoa tươi nở vào lúc chưa tới thời gian nở rộ, đã bắt đầu héo tàn.

Đường Dương, gã đàn ông đẹp trai giàu có kia, hái nụ hoa chờ nở - Bạch Tuyết Vũ, nhưng không che chở cô thật tốt. Đường nhiên, hắn cũng không thể che chở cô, bởi cô chỉ là tình nhân, em vợ hắn, chứ không phải vợ hắn.

Hối hận không?

Bạch Tuyết Vũ không bao giờ thừa nhận mình hối hận, cho dù trái tim cô đã sớm thủng một lỗ lớn.

Cô gái như cô, sao có thể có được sự thương yêu của người đàn ông tốt chứ. Cô không người từng có mối tình đầu, mà từng là tình nhân của kẻ khác, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Nên, cứ ở vậy cũng không tệ.

Dù sao, cô có tiền.

Mà số tiền này, là dùng hạnh phúc cả đời cô đổi lấy.

Diệp Tú nhìn Bạch Tuyết Vũ dầu muối đều không vào, chỉ có thể thở dài một tiếng, trở lại quầy bar tiếp tục bận bịu.

Cô là vợ chưa cưới của Bạch Vô Ngẩn, là người hợp tác của Bạch Tuyết Vũ, chị dâu tương lai của Bạch Tuyết Vũ, nhưng cô không có năng lực xen vào cuộc đời Bạch Tuyết Vũ. Cả ba Bạch Tuyết Vũ và anh trai đều không làm được, nói gì tới một nửa người nhà như cô.

Sau khi Diệp Tú rời đi, Bạch Tuyết Vũ tiếp tục tập trung vào văn chương, chợt thấy WeChat[1] truyền tới một tin nhắn.

[1] WeChat là một công cụ liên lạc di động mới và mạnh mẽ. WeChat hỗ trợ gửi tin nhắn thoại, video, ảnh và văn bản, tương tự như Zalo, Viber.

Phong Nguyệt Vô Quan: Tôi đến thành phố Y rồi, có thời gian sẽ tìm cô, đừng quên chiêu đãi tôi nha.

Khi cô trả lời một chữ “Được”, mới phát hiện đối phương đã logout.

Phong Nguyệt Vô Quan là người bạn Bạch Tuyết Vũ quen trên mạng lúc chơi game. Hai người cảm thấy rất ăn ý, cứ thế trở thành bạn bè. Bạch Tuyết Vũ không phải không có suy nghĩ khác, nhưng thứ nhất trên mạng là ảo, ai biết phía sau màn hình vi tính rốt cuộc là hạng người gì, thứ hai, cô không tự tin.

Mặc dù bề ngoài cô hơn xa rất nhiều cô gái, song Bạch Yến Vũ vẫn không tự tin, bởi quá khứ của cô.

Cho nên, cô và Phong Nguyệt Vô Quan chỉ là bạn trên mạng, cũng chỉ có thể là bạn trên mạng có quan hệ tương đối tốt thôi.

Đóng laptop lại, sau khi đánh tiếng với Diệp Tú, Bạch Yến Vũ rời khỏi quán cà phê, khiến những người đàn ông hay nhìn cô rất đáng tiếc.

Những người đó chỉ vì bề ngoài của cô nên mới để ý cô, nếu bọn họ biết quá khứ của cô, thì còn chưa biết sẽ dùng ánh mắt gì nhìn cô.

Khinh miệt, hay coi thường?

Về tới nhà, Bạch Tuyết Vũ tiến vào phòng ngủ nằm sấp trên chiếc giường lớn của mình.

Mặc dù cùng ba và anh trai sinh đôi tới thành phố Y này, nhưng cô không ở chung với bọn họ. Cô tự mua cho mình một căn hộ nhỏ, cô quen ở một mình rồi. Hơn nữa như vậy cũng không ai có thể dễ dàng chạm vào Bạch Tuyết Vũ thật sự, căn hộ này là cái vỏ kiên cố nhất của cô.

Từ từ nhắm hai mắt lại, Bạch Tuyết Vũ thiếp đi, mãi cho đến khi bị tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng đánh thức.

(Alo, ai thế?) Mờ mịt mở mắt, nhìn thấy số điện thoại lạ hoắc, sau khi do dự, Bạch Tước Vũ vẫn nhận. Từ khi tới thành phố Y, cô lại đổi số điện thoại mới, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với thành phố Hải Thiên, ngay cả Bạch Yến Vũ cũng không liên lạc, nên số của cô cũng chỉ có người nhà và mấy người biết.

(Tháng Sáu Tước Hạ Cánh đúng không, tôi là Phong Nguyệt Vô Quan đây.) Đầu dây bên kia, một giọng nam trong trẻo truyền tới, Tháng Sáu Tước Hạ Cánh là tên trên mạng của cô, cả trong game cô cũng dùng ID này.

(... Là tôi. Tìm tôi có chuyện gì không, Phong Nguyệt?) Bạch Tước Vũ không ngờ sẽ nhận được điện thoại của anh, cô nhớ, cô nhớ cô chưa từng cho anh số điện thoại của mình.

(May quá, tôi cứ sợ nhầm số.) Đầu dây bên kia, giọng nam nhẹ nhõm hơn nhiều, (Tôi tìm Tiêu ca xin số của cô đó, cứ sợ anh ta nhớ nhầm.)

Thì ra là thế, chẳng trách. Tiêu Tiêu Triển Chuyển là hội trưởng quân đoàn của Bạch Tước Vũ, nên chỗ hắc tất nhiên sẽ có số điện thoại của những thành viên chủ chốt trong quân đoàn, khó trách Phong Nguyệt Vô Quan biết.

(Hồi sáng tôi đã gửi tin WeChat cho cô, cũng không biết cô nhận được chưa, Tiểu Tước, giờ tôi đang ở thành phố Y.) Đầu dây bên kia phát hiện Bạch Tước Vũ không nói gì, dừng một hồi nói, (Nếu rảnh dẫn tôi đi tham quan thành phố Y một chút được không? Cô biết đấy, tôi tìm được công việc ở thành phố này, bắt quá không quen biết ai. Chỉ có cô là bạn trên mạng thôi, chẳng biết Tiểu Tước có bằng lòng giúp tôi tí không? Hiện tại, ngay cả mua thứ gì ở đâu tôi đều không biết.)

Sau khi cầm điện thoại hồi lâu, Bạch Tước Vũ mới hỏi: (Anh đang ở đâu?)

Phong Nguyên Vô Quan đã nói tới mức này, sao cô có thể bỏ mặc được. Dù sao, tuy không có khả năng phát triển thêm quan hệ khác, nhưng bọn họ vẫn là bạn bè, không phải sao?

(Khu nhà xx, tòa số 24 đơn vị 3, phòng 1602.)

Địa chỉ vô cùng quen thuộc khiến Bạch Tước Vũ phải im lặng một hồi, cô đứng dậy cầm chìa ra ngoài, khóa kỹ cửa cẩn thận, sau khi đi mấy bước bèn nhìn số phòng 1602 nhấn chuông.

(Tiểu Tước, cô chờ một chút, có người nhấn chuông cửa.) Đầu dây bên kia điện thoại truyền tới giọng nói rất nghi hoặc, (Lạ thật, tôi đâu quen ai ở thành phố Y, sao giờ có người tới tìm tôi chút.)

Cửa phòng mở ra, Bạch Tước Vũ nhìn thấy một thanh niên mặc áo sơ mi trắng, đeo mắt có vẻ rất sạch gọn. Anh không đẹp trai, chỉ có thể nói là bình thường, nhưng khiến người nhìn có cảm giác rất thoải mái. Bạch Tước Vũ cúp máy, nở nụ cười với anh: “Xin chào, Phong Nguyệt, không ngờ thì ra anh là hàng xóm mới chuyển tới.”

“... Tiểu Tước?” Cắt điện thoại, người thanh niên cực kỳ kinh ngạc, đúng là quá trùng hợp rồi!

Bất quá giống như Tiêu ca đã nói, Tiểu Tước thực sự là người đẹp. Tháng Sáu Tước Đáp rất ít chat video với người khác, cũng chẳng bao giờ nói chuyện trong phòng tán gẫu, nên trong quân đoàn cũng có người nghi cô là nhân yêu.

”Là tôi, Bạch Tước Vũ là tên tôi. Anh cần mua gì, toàn bộ cơ sở chung quanh đây khá tốt, tôi dẫn anh đi xem.

“Triệu Dật.” Người thanh niên nghiêng người tránh ra, “Vào trong ngồi một chút trước đã, Tiểu Tước. Tôi phải thu xếp một danh sách trước, căn nhà này cơ bản trống không.”

Đúng là trống không. Chỉ có một ít vật dụng cơ bản nhất thôi.

Triệu Dật ngượng ngùng cười cười: “Tôi vừa dọn đến hôm nay, chưa chuẩn bị được gì hết, những vật dụng nội thất này toàn do tôi nhờ công ty môi giới tìm, nếu không hôm nay ngay cả chỗ ở cũng chẳng có.”

“Chờn nào anh bắt đầu đi làm?” Bạch Tước Vũ thở dài, “Anh phải mua không ít đồ đấy.”

“Tuần sau tôi mới bắt đầu đi làm, mấy ngày có thể giải quyết... Nhưng Tiểu Tước, cô có rảnh không?” Triệu Dật do dự hỏi.

“Tôi là kẻ không có việc làm, nên lúc nào cũng rảnh.” Bạch Tước Vũ nhún vai nói.

Tuy Bạch Tước Vũ nói thế, nhưng Triệu Dật không tin. Mặc dù khả năng quan sát của anh rất bình thường, song anh biết, quần áo trên người Bạch Tước Vũ có giá trị không nhỏ, hơn nữa trong game cô rất hào phóng. Bất quá nếu cô không muốn nói, thì anh cũng không hỏi nhiều.

Hai người cứ vậy trở thành hàng xóm, ở thành phố Y gần một năm, Bạch Tước Vũ đã giúp Triệu Dật rất nhiều.

Về sau, từ bạn trên mạng, hai người dần dần phát triển.

Hai năm sau, Bạch Tước Vũ trở thành vợ Triệu Dật.

Anh không ngại quá khứ của Bạch Tước Vũ, con người ai chẳng có quá khứ, chẳng có thời điểm tuổi trẻ bông bột chứ, chính anh cũng đã từng trải qua. Quá khứ không quan trọng, quan trọng là hiện tại và tương lai bọn họ tiến tới với nhau.

Tháng Sáu Tước Hạ Cánh trở thành vợ Phong Nguyệt Vô Quan vào tháng sáu.

Về phần ban đầu tại sao Triệu Dật phải tới thành phố Y, rồi trùng hợp trở thành hàng xóm của Bạch Tước Vũ, việc này còn quan trọng ư?

Trong hôn lễ, Bạch Yến Vũ nói với em rể của mình: “Em gái tôi là cô bé tốt, cậu phải đối xử thật tốt với nó.”

Mà Triệu Dật thì uống một hơi cạn sạch ly rượu: “Cảm ơn chị.”

Tác giả: Được rồi, phiên ngoại do Lưu Ly Tương yêu cầu.

Thực ra, Bạch Tước Vũ biết bản thân đã sai, chỉ là làm người luôn có thời điểm kích động.

Bằng lòng đối mặt với quá khứ của mình, bằng lòng đối mặt với sai lầm mình mắc phải, bao giờ cũng tốt đẹp cả.

Hạnh phúc cũng cần tự mình tranh thủ.

Lần này toàn văn thực sự kết thúc!

Khoai Tây cúi chào mọi người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-no-ba-sinh>